

νησιοῦ, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ξηρὰν διὰ νὰ ζητήσουν τὰ ἴχνη τοῦ ἐχθροῦ, ἐπὶ τέλους δὲ καὶ τὸν συνήντησαν.

Εἶδαμεν πῶς αὐτὴ ἢ συνάντησις ὀλίγου δεῖν θὰ ἐστοίχιζε τὴν ζωὴν ὄχι μόνον εἰς τὸν Κέλδα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν φίλον του, καὶ πῶς ἐάν, δὲν εὐρίσκωντο ἐκεῖ τυχαίως ὁ Τιτίλος μὲ τὸν Λίλιον, οἱ δύο πλάνητες ἰππῶται θὰ ἐγένοντο ἴσως θύματα τοῦ ἀπονενομένου αὐτοῦ κινήματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄

Αἱ μεταμορφώσεις τοῦ Κέλδα

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Κέλδα μου; Πρέπει νὰ παραιτηθῶμεν τοῦ σχεδίου τοῦ νὰ προσφέρωμεν ὡς τρόπαιον εἰς τὴν ἀνεψιάν μου κανένα κεφάλι.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο σκέπτομαι, φίλε μου.

— Θὰ ἦτο λαμπρόν, δὲν λέγω τὸ ἐναντίον· θὰ ἦτο ἔξοχον, εὐγενὲς καὶ ἀντάξιον σοῦ, ἀλλ' εἶναι σχέδιον ἐντελῶς χιμαιρικόν.

— Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ δική μου γνώμη.

— Αἱ ἀπόπειραί μας ἀπέτυχαν ἕως τώρα.

— Ἐμποροῦσαν ἴσως νὰ εἶχαν καὶ χειρότερα ἀποτελέσματα. Φῖφο.

— Σωστά, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν γάμον σου, ἦσαν ἀτυχεῖς. Ὅπως εἶναι τώρα τὰ πράγματα, ὡς μνηστὴρ ἀπέτυχες.

— Δυστυχῶς, εἶπεν ὁ Κέλδας ρίπτων ἐπὶ τοῦ ταλαιπωρημένου ἀτόμου του μελαγχολικὸν βλέμμα· δὲν βαυκαλίζομαι πλέον μὲ φρούδας ἐλπιδας.

Ἡ συνομιλία αὐτὴ ἐγένετο εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ Κέλδα, μετὰ καμμιά δεκαπενταριὰ ἡμέρας ἀφοῦ ὁ μελισσοουργὸς εἶχε διορθώσει τόσον ἄσχημα τὸ ταλαιπωρον στρουθίον. Μετὰ πολλῆς δυσκολίας ὑποβοηθούμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του ἠδυνήθη ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον περυγίζων, κατόπιν δὲ ἀπὸ στέγης εἰς στέγην νὰ ἐπανεύρη τὴν κατοικίαν του. Εἶχε χάσει σχεδὸν ὅλα τὰ περὰ του, καὶ ἂν ἐξαιρέσωμεν τοὺς ἰσχυροτέρους καλάμους τῶν περύγων καὶ δύο ἢ τρεῖς τῆς οὐρᾶς, ὅτι τοῦ ἔμεινεν ἀπὸ περὰ μόλις ἔφθανε νὰ καλύψῃ τὴν γυμνότητά του. Ὡς ἐκ τούτου λοιπὸν δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀπατηθῇ ὁ Κέλδας περὶ τῆς ὑποδοχῆς, ἢ ὅποια τὸν ἀνέμενεν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν μνηστήρων τῆς Πιπιρούλας, ἐὰν ἐτόλμα ποτὲ νὰ παρουσιασθῇ.

Μόλις ἤρχισαν νὰ περνοῦν αἱ πληγαὶ του, ἀλλ' ἐχρειάζοντο ἑβδομάδες ἀκόμη διὰ νὰ φυτρώσουν νέα περὰ, τὰ ὅποια θὰ τὸν καθίστων εὐπρόσωπον. Καὶ ἂν ἀκόμη παραδεχθῶμεν ὅτι τοῦ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὴν Πιπιρούλαν μὲ εὐγλωττίαν τὰς ἰπποτικάς του περιπετείας, νὰ τῆς δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ οἰκτρὰ κατάστασις εἰς ἣν ἐνεφανίζετο ὠφείλετο εἰς τοὺς λυσσώδεις ἀγῶνας εἰς οὓς κατῆλθε πρὸς τιμὴν τῆς, τοῦ λοιποῦ ὅμως τὸ μόνον αἴσθημα, τὸ ὅποϊον θὰ ὑπεκινεῖτο ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἦτο ἄλλο τι ἀπὸ οἶκτον καὶ εὐσπλαγχνίαν. Κατελήφθη ὅθεν ὑπὸ σφοδρᾶς μελαγχολίας, καὶ δικαίως. Ὁ Φῖφος τὸν ἐπεσκέπτετο καθημερινῶς, προσπαθῶν νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ἀλλ' ὁ περίλυπος Κέλδας ἐφαίνετο ἀπαρηγόρητος.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Φῖφος παρουσιάσθη εἰς τὸν Κέλδα μὲ ὕφος φαιδρόν.

— Εὐγενέστατε φίλε, εἶπε χωρὶς προοίμιον, θὰ νυμφευθῆς τὴν ἀνεψιάν μου ἢ δὲν μὲ λένε πειὰ Φῖφο!

Ὁ Κέλδας ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν του καὶ τοῦ ἀπηύθυνεν ἐρωτηματικὸν βλέμμα.

— Διάβολε! Μοῦ ἤλθε μιὰ ιδέα, φαινὴ ιδέα, φίλε μου, ὅπως θὰ ἰδῆς.

— Μίλα, Φίφο, μίλα σοβαρά, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

— Νά! Ἀλλὰ πρέπει νὰ σ' ἐξηγήσω πῶς μοῦ ἐπῆλθεν ἡ ιδέα αὐτή. Θὰ καταλάβῃς ἐὰν ἀξίξῃ νὰ τὴν πάρῃς ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν. Ἐχθὲς ἐπῆγα, ἔτσι μηχανικῶς, νὰ κάμω ἓνα γῦρον εἰς τὴν Ἐκθεσιν. Εἶναι μέρος ὅπου εὐχαρίστως συχνάζω, ὅπως ξεύρεις. Ἐτσι λοιπὸν περιδιαβάζοντας χωρὶς σκοπὸν, παρετήρησα ἐπάνω ἔς ἓνα ξύλο ἓνα πουλί μὲ περίεργον καὶ πρωτοφανὲς πτέρωμα, τὸ ὁποῖον ἐν μέσῳ μεγάλου κύκλου πολυπληθῶν θαυμαστῶν ἐκελαϊδοῦσε μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν. Ἐστάθηκα κι' ἐγὼ ν' ἀκούσω τὸν θαυμαστὸν αὐτὸν καλλιτέχνην. Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐσιώπησε, πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ τὸν σκοπὸν ποῦ εἶχεν ἀρχίσει. Τότε—ἀκουε καλά, Κέλδα—τότε λοιπὸν ἐπλησίασεν ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχωσεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ πουλιοῦ ἓνα κομμάτι σίδηρον, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἄκρην εἶχεν ἓνα κριτικόν καὶ ὅταν ἔστρεψε τὸ σίδηρον αὐτό, ἔκαμεν ἓνα κρότον ξηρὸν καὶ ἓνα τριξιμοπαράδοξο. Ἀκόμη δὲν εἶχε τελειώσει καὶ τὸ πουλί ξανάρχισε νὰ τραγουδῇ καὶ ἐτελείωσε τὸν σκοπὸν.

— Τί μοῦ ψάλλεις, εἶπεν ὁ Κέλδας ἀμφιβάλλον.

— Αὐτὰ ποῦ σοῦ λέγω, φίλε μου, τώρα ἀμέσως θὰ καταλάβῃς. Ὁ θαυμάσιος αὐτὸς ψάλτης, ὁ ἔξοχος καλλιτέχνης, τὸν ὁποῖον ἐπῆρα γι' ἀληθινὸν πουλί, δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ τεχνητὸ πουλί.

— Τί λές; Τεχνητὸ πουλί;

— Μάλιστα, καὶ τόσον καλοκαμωμένο, ποῦ κι' ἐγὼ ἐγέλαστηκα, νά, ἐγὼ ποῦ βλέπεις. Ἦταν κατασκευασμένο ἀπὸ ξύλον ἢ

σίδηρον, καλὰ-καλὰ δὲν ξεύρω, καὶ σκεπασμένο μὲ πρόσθετα φτερά, τόσον καλὰ προσηρμοσμένα ὥστε, χωρὶς ἐκεῖνο τὸ κούρδισμα, θὰ ἔφευγα μὲ τὴν πεποίθησιν πῶς εἶχ' ἀκούσει ζωντανὸ πουλί.

— Πολὺ ἐνδιαφέροντα, ὅσα μοῦ λέγεις, Φίφο, ἀλλὰ δὲν βλέπω τί σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ τεχνητοῦ πουλιοῦ καὶ τοῦ γάμου μου.

— Δὲν τὸ νοιώθεις; Καὶ ὅμως τίποτε ἀπλούστερον. Ἄκουε. Εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ εὐρίσκεσαι, ἔπειτα ἀπὸ τὴν μάχην, οὔτε κἂν νὰ σκεφθῆς πρέπει νὰ παρουσιασθῆς ἐνώπιον τῆς Πιπιρούλας. Δὲν εἶν' ἀλήθεια;

— Δυστυχῶς. Οὔτε κἂν ἀπὸ τὸν νοῦν μου περνᾷ ἄλλωστε.

— Οὔτε ἐνώπιον τῶν γονέων τῆς. Πολὺ ὀλιγώτερον ἐνώπιον τῶν ἀντιζήλων σου. Ποιὸς σ' ἐμποδίζει ὅμως νὰ φορέσῃς ξένα φτερά;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κέλδα διεστάλησαν ἐκ περιεργείας καὶ παρεδέχθη ὅτι ἡ ιδέα ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

— Ἐπεταὶ συνέχεια, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Φίφος ζωηρότερον. Ὅχι μόνον θὰ φορέσῃς ξένα φτερά, ἀλλὰ θὰ γίνῃς καὶ μεγαλοπρεπής, καλυπτόμενος μὲ λαμπροτάτην στολήν, τὴν ὁποίαν θὰ πάρῃς ἀπὸ τὰ πουλιὰ τῶν ἄλλων ἡπείρων. Βάλε μὲ τὸ νοῦ σου νὰ παρουσιασθῆς ξανά ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀνεψιάν μου ὡραῖος σὰν παγῶνι!

— Ἴσως αὐτὸ θεωρηθῆ ἓνας ἄθλος, τὸν ὁποῖον μᾶς ζητοῦν, ἐπιθύρουν ὁ Κέλδας.

— Ἀναμφιβόλως. Θὰ γίνῃς θαυμάσιος, θὰ κατατροπώσῃς τοὺς ἀντιπάλους σου. Θὰ βάλῃς ἔς τὸ χέρι τὴν Πιπιρούλα θριαμβευτικῶς χωρὶς δεῦτερον κόπο. Τί διάβολο!

— Ἡ ιδέα σου καλή, Φίφο. Μ' ἀρέσει. Μοῦ σώζεις τὴν ζωήν. Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω.

Οἱ δύο φίλοι ἠσπάσθησαν ἀλλήλους μὲ θέρμην χαίροντες.

— Καὶ ὁμως Φῖφο, κάτι μὲ στενοχωρεῖ εἰς αὐτὰ ὅλα.

— Τί πράγμα, φίλτατέ μου;

— Τὸ συλλογιῶμαι κάπως· ἐγὼ νὰ νικήσω τοὺς ἀντιπάλους μου μὲ τεχνάσματα!

— Καθόλου νὰ μὴν τὸ συλλογιέσαι. Θὰ καταθέσης τὸ ὄνομά σου. Θὰ τοὺς πῆς παστρικά; Εἶμαι ὁ Κέλδας, ὁ Κέλδας ποὺ γνωρίζετε, ἀλλ' ἄλλη ἔκδοσις Κέλδα, ἐπηυξημένη καὶ ἐπιδιωρωμένη καλλιτεχνικῶς, μὲ γαμήλιον περιβολήν, Τί θὰ εὔρουν νὰ ποῦν ἔς αὐτό; Ἄς κάμουν τὸ καλλίτερο. Ποιὸς τοὺς ἐμποδίζει; Ἄλλὰ θὰ ἐμφανισθῆς τὴν τελευταίαν ὥραν διὰ νὰ μὴ μᾶς κλέψη κανεὶς τὴν ἐφεύρεσίν μας, ἢ ὁποία σοῦ διαβεβαιῶ ὅτι εἶναι θαυμασία.

— Κι' ἐμένα μὲ συμφέρει νὰ τὸ πιστέψω, Φῖφο.

Τὸ ζήτημα ἦτο τώρα νὰ μελετηθοῦν τὰ μέσα τῆς ἐφαρμογῆς. Ἐν πρώτοις ποῦ θὰ εὔρισκαν τὰ πτερὰ τῶν ξένων πουλιῶν, τὰ ὁποῖα ἐχρειάζοντο διὰ νὰ σκεπασθῆ ὁ Κέλδας; Ἀφοῦ συνεζήτησαν ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, τὰ δύο στρουθία συνεφώνησαν νὰ ὑπάγουν εἰς Μουσεῖον, ὅπου ὁ Φῖφος ἐβεβαίωσεν ὅτι εἶδε μεγάλας αἰθούσας πλήρεις ταριχευμένων πτηνῶν, τὰ ὁποῖα προήρχοντο ἀπὸ ὅλας τὰς χώρας τῆς ὑδρογείου σφαίρας. Θὰ εὔρισκαν ἴσως ἐκεῖ ὅτι ἐπεθύμουν. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ μεταβοῦν ἐπὶ τόπου εὐθύς ἀπὸ τῆς ἐπιούσης. Τὴν ἐπαύριον πρᾶγματι ὁ Κέλδας ἤλθε νὰ ζητήσῃ τὸν Φῖφον, ἀμφότεροι δὲ κατηνύθησαν εἰς τὸ Μουσεῖον.

Δὲν ἐδυσκολεύθησαν πολὺ νὰ εὔρουν τὰς αἰθούσας, ὅπου ἐφυλάττοντο αἱ ὀρνιθολογικαὶ συλλογαί. Τὸ ἐν τῶν παραθύρων ἦτο ἀνοικτὸν καὶ τοιουτοτρόπως ἠδυνήθησαν νὰ εἰσδύσουν εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ Μουσείου.

Ἐκεῖ οἱ δύο πλάνητες ἐθαύμασαν πρὸ τοῦ θεάματος, τὸ ὁποῖον ἐξελίσσετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των. Χιλιάδες πτηνῶν διαφόρου μεγέθους, ποικίλων χρωμάτων, εὔρισκοντο καταταγμένα ἐντὸς μεγάλων ὑαλίνων ἐρμαρίων. Ἐὰν δὲν ἦσαν τὰ πουλιὰ αὐτὰ ἐντελῶς ἀκίνητα, τὸ ὁποῖον πολὺ προσέθετεν εἰς τὴν μαγεῖαν τοῦ θεάματος, θὰ ἐνόμιζαν ὅτι εὔρισκοντο εἰς ἀπέραντον ὀρνιθοτροφεῖον.

Ἀφοῦ προηγουμένως ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἀπὸ τὰς αἰθούσας ἔλειπαν ὅλοι οἱ φύλακες καὶ ὅτι ἠδύναντο νὰ τὰς διατρέξουν χωρὶς νὰ φοβῶνται ὅτι θὰ τοὺς ἰδοῦν, ἀφέθησαν εἰς τὴν περιέργειαν φυσικωτάτην ἄλλωστε, τὴν ὁποῖαν ἐπροκάλεσεν ἡ θεὰ τῶν περιφήμων ὀρνιθολογικῶν θησαυρῶν, ὅσους συνεσώρευσεν ἐκεῖ ὁ κύριος τοῦ Μουσείου ἐκείνου. Ἐν πρώτοις αἱ στρουθοκάμηλοι εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν των. Ἡ μεγαλοπρέπεια τῶν πελωρίων αὐτῶν πτηνῶν ἐστερημένων περὺγων, μὲ τὰ κομψὰ πτερά, μὲ τὸν ὑψηλὸν αὐχένα καὶ μὲ τὰ ἰσχυρὰ πόδια, τοὺς ἐξέπληξε πολὺ.

Δὲν εἶχαν ἰδεῖ ποτὲ τὰς στρουθοκαμήλους τῶν Ζωολογικῶν Κήπων, ἐγνώριζαν δὲ μόνον ἐκ φήμης τοὺς γίγαντας αὐτοὺς τῆς οἰκογενείας των. Οἱ βούκερως μὲ τὸ χρωματιστὸν κράνος των, οἱ πιπεροφάγοι μὲ τὸ πελώριον ράμφος των, οἱ ὑψηλοὶ φοινικόπτεροι, οἱ λαμπροὶ βρασιλιανοὶ κόκκυγες, οἱ παπαγάλοι μὲ τὴν περιέργον μορφὴν των, οἱ ἀετοί, οἱ δοῦκες μὲ τοὺς φοβεροὺς ὄνυχας, οἱ μεγαλοπρεπεῖς κόνδορες εἶχαν γείνει δι' αὐτοὺς ἐναλλάξ ἀντικείμενον ἀπορίας καὶ θαυμασμοῦ. Ἐνώπιον τῶν κολυβρίων ἔμειναν ἐκθαμβοὶ. Ποτὲ δὲν ὑπέθεταν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ὑπάρξουν τοιαῦτα θαυμάσια ὄντα εἰς τὸν περρωτὸν κόσμον.

Ἐστάθησαν πρὸ τῶν ἐρμαρίων, τὰ ὁποῖα περιέκλειαν τὰ ξηροβατικά. Ἐκεῖ δὲ γνωσταὶ μορφαὶ ἐφείλκυσαν τὰ βλέμματά των.

ΠΙΠΙΡΟΥΛΑ

Είδαν κανάρια, ύπολαΐδας, ἀηδόνας, κοσσύφους, σπίνους, καρδερίνας, τέλος δὲ καὶ στρουθία ὡς αὐτούς.

Ἐξαφνα ὁ Κέλδας ἔβαλε φωνὴν ὀδυνηρᾶς ἐκπλήξεως. Δι-κνύων εἰς τὸν Φίφον πτηνὸν ταξιθετημένον ἐν τῇ σειρᾷ τῶν ξενικῶν στρουθίων, ἀνέκραξε :

— Νὰ ἡ Πιπιρούλα !

Ἦτο πράγματι ἡ Πιπιρούλα, ἀλλὰ μία Πιπιρούλα νεκρά, ἀποξηραμένη, ταριχευμένη, ταξιθετημένη μὲ τὴν κατάλληλον ἐπιγραφὴν, ἡ ὁποία οὔτε κἂν τὸ ὄνομα τῆς Πιπιρούλας ἔφερεν, ἀλλ' ὠνομάζετο ὄρνις ἢ ἐμβέριζα ἢ κριθολόγος.

Ἄ Κέλδας ἐπνίγετο ἀπὸ συγκίνησιν.

— Τί μυστήριον νὰ συμβαίη ἄρά γε, ἀνέκραξεν ὁ Φίφος· εἶδα τὴν Πιπιρούλα πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. Ἦτο ὅλη ζωὴ καὶ σφριγός. Πιθανὸν νὰ μὴ εἶναι αὐτὴ ποῦ βλέπομεν.

— Μυστήριον ἀκατάληπτον, ἐψιθύρισεν ὁ Κέλδας.

— Εἶναι τὸ πιστὸν ὁμοίωμα τῆς Πιπιρούλας, ὑπέλαβεν ὁ Φίφος· ἀφεύκτως δὲν εἶναι ἄλλο τι παρ' αὐτό.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ ἦναι ἔτσι, Φίφο ! Ὅπως κ' ἂν ἔχη, σὲ θερμοπαρακαλῶ νὰ πᾶς τὸ ταχύτερον νὰ βεβαιωθῆς μόνος σου ὅτι ἢ ἀνεσιὰ σου εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν ζώντων. Δὲν θὰ ἠσυχάσω πρὶν ἐξακριβώσῃς τὸ πρᾶγμα. Θὰ πῆγαινα μόνος μου, ἐὰν δὲν ἐντρεπόμεν νὰ παρουσιασθῶ ἔτσι ξεπουπουλιασμένος ὅπως εἶμαι.

Ἐξῆλθον τοῦ Μουσείου, ἐνόσω δὲ ὁ Κέλδας ἐπήγαινε νὰ χωθῆ εἰς μίαν τρύπαν τοῦ τοίχου διὰ νὰ περιμεῖνῃ τὴν ἐπάνοδον τοῦ φίλου του, ὁ Φίφος ἐπέταξε καὶ ἐπῆγε νὰ βεβαιωθῆ μὲ τὰ μάτια του ὅτι ἡ Πιπιρούλα, τὴν ὁποίαν συνήνησαν, δὲν εἶχεν ἄλλο τι κοινὸν μὲ τὴν κόρην τοῦ Πιπίνου, δηλαδὴ τὴν μικρανεψιάν του, πλὴν τῆς ἀξιοπεριεργοτάτης ταύτης ὁμοιότητος. Ἡ ἀ-

ΠΙΠΙΡΟΥΛΑ

πουσία του παρετάθη ἀρκετά, διότι ἐσταμάτησε διὰ νὰ φλυαρήσῃ ὀλίγον μὲ μερικὰ γνωστά του σπουργίτια, ἔπειτα ἐφρόντισεν ὀλίγον διὰ τὸ στομάχι του, φλυαρῶν πάντοτε, ὕστερα ἰδὼν ὅτι ὁ καιρὸς παρήρχετο, φοβούμενος δὲ μήπως ὁ Κέλδας ἀνυπομονῆ ἔσπευσε νὰ τοὺς ἀναζητήσῃ· ἀλλὰ δὲν εὔρεν οὔτε τὸ ζεῦγος Πιπίνου, οὔτε τὴν Πιπιρούλαν, οὔτε ἄλλον κανένα, ὁ ὁποῖος νὰ τοῦ δώσῃ τὰ τελευταῖα περὶ τῆς οἰκογενείας νέα. Ἄρκεσθεις εἰς ἀσαφεῖς τινὰς πληροφορίας αἱ ὁποῖαι δὲν ἦσαν καὶ τόσον ἱκανοποιητικαί, ἐπέστρεψε πλησίον τοῦ φίλου του καὶ τοῦ ἐξέθεσε τὰ καθέκαστα.

Ἐὰν ὁ Φίφος δὲν διεσκέδαζε τόσον καθ' ὁδόν, εἶχε τὸν καιρὸν νὰ λάβῃ καλλιτέρας πληροφορίας καὶ θὰ μετέδιδεν εἰς τὸν Κέλδαν ὅλως διάφορα νέα. Ὅτι θὰ ἐμάνθανε συνδυαζόμενον μὲ ὅ,τι εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὸ Μουσεῖον, θὰ τοῦ ἐπέτρεπε πιθανῶς νὰ διευκρινίσῃ μυστηριῶδες συμβάν, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανε χώραν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του πρὸ τριῶν ἡμερῶν, συμβάν, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς ἀπερισκεψίας καὶ ἐλαφρονοίας του ἠγνόει παντελῶς πρὸς μεγίστην βλάβην τοῦ ζεύγους Πιπίνου. Θὰ ἐμάνθανε πραγματικῶς ὅτι ἡ Πιπιρούλα εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἀπροόπτως καὶ ὅτι οἱ γονεῖς τῆς εἰς ἄκρον λυπημένοι ἠγνόουν τί ἀπέγεινε. Κατὰ περίεργον σύμπτωσιν οἱ μνηστῆρές τῆς εἶχον ἐπίσης ἐξαφανισθῆ ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ἐκτὸς τοῦ Βριζάκου. Καὶ αὐτὸς ὁ Λίλιος δὲν ἐφαίνετο πρὸς τὸ παρόν. Ὁ Βριζάκος ἦτο λοιπὸν ὁ μόνος, πρὸς τὸν ὁποῖον οἱ Πιπίνου ἠδύναντο ν' ἀποταθῶσι διὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὅπως ἀνακαλύψουν τὴν κόρην των. Τοῦ ἐζήτησαν νὰ κρατήσῃ μυστικὴν τὴν θλιβερὰν αὐτὴν ἱστορίαν· ὁ Βριζάκος ὠρκίσθη καὶ ἀνέκραξεν ὅτι θὰ ἐπανεύρισκε τὴν Πιπιρούλαν, καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὴ εὐρίσκετο εἰς τοὺς ἀντίποδας, ἐξηφανίσθη δὲ καὶ αὐτὸς μετὰ τοὺς ἄλλους.

Ἡ σειρά αὐτῆ τῶν γεγονότων, τὰ ὅποια θὰ ἐξηγήσωμεν κατόπιν, διετέλει ἄγνωστος εἰς τὸν Φίφον. Μὲ ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην καθησύχασε τὸν Κέλδαν, εἰσῆλθον δὲ καὶ πάλιν εἰς τὸ Μουσεῖον διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὰς μελέτας των ἐπὶ τοῦ πτιλώματος τῶν ξένων πτηνῶν καὶ νὰ ἐκλέξουν νέαν περιβολὴν διὰ τὸν εὐγενῆ μνηστῆρα. Περιηγούμενοι ἔφθασαν πρὸ τῆς προθήκης, τὴν ὁποίαν κατεῖχον τὰ παραδείσια.

Τὰ λαμπρὰ αὐτὰ πλάσματα, τὰ θαυμάσια αὐτὰ πτηνὰ τῆς Νέας Γουϊνέας, τοὺς ἔκαμαν νὰ μείνουν ἐκστατικοί. Τὸ ἐρμάριον ἦτο ἀνοικτόν, ἠδυνήθησαν ὅθεν νὰ τὰ παρατηρήσουν ἀνέτως καὶ ἐκ τοῦ πλησίον.

Ἐθαύμασαν πρῶτον τὸ παραδείσιον, τὸ ἐπονομαζόμενον «σμαράγδιον», εἶδος ἀρχικῶς γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα παραδείσιον πτηνόν. Τὸ ὄραϊον αὐτὸ πουλάκι ἔχει εἰς τὸ μέτωπον καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ράμφος πτερὰ λαμπρὰ καὶ πυκνὰ μελανωποῦ χρώματος. Ὁ λαιμὸς εἶναι χρώματος ζωηροῦ σμαραγδίνου πρασίνου καὶ εἰς τὸν αὐχένα φέρει ἐπώμιον κίτρινον. Ἐκ τῶν πλευρῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι κανελόχροες, φύονται μεγάλα πτερὰ πολὺ μακρὰ καὶ ἀνοικτά, νεφελώδη, ὑποκίτρινα.

Ὁ Κέλδας ἐπρότεινε ν' ἀφαιρέσουν μερικὰ ἐξ αὐτῶν διὰ νὰ σχηματίσουν πρόσθετον οὐρὰν καὶ ὁ Φίφος ἐπεδοκίμασε τὴν ἰδέαν, ἐπιφυλασσόμενος ὅμως νὰ ἐκλέξη ἄλλα καλλίτερα, ὅταν θὰ συνεπλήρουν τὴν ἐπιθεώρησίν των.

Πλησίον τοῦ παραδεισίου τούτου ἐστέκετο ὁ χείρουρος, ὀλίγον τι μικρότερος τὸ σῶμα. Ἡ ράχη του ἦτο κοκκίνη ὡς ρουβίνιον, ἡ κεφαλὴ του πορτοκαλιά, ὁ λαιμὸς στολισμένος μὲ περιτραχήλιον χρώματος πρασίνου ζωηροῦ μὲ μεταλλίνας ἀνταυγείας.

Ἡ κοιλία τοῦ ὄραϊου αὐτοῦ πτηνοῦ εἶναι λευκὴ καὶ ἡ οὐρὰ φέρει δύο μακρὰ τσουνιά, τὰ ὅποια μόνον εἰς τὴν ἄκραν ἔχουν πτερὰ στροφογυρισμένα, χρώματος λαμπροῦ πρασίνου.

Ἦρχετο κατόπιν ὁ διφύλλουρος χρωματισμένος μὲ τὰς ζωηροτέρας ποικιλίας τῶν μᾶλλον ἀντιθέτων χρωμάτων, κιτρίνου, ἀχυροχρόου, καστανοχρόου, κιτρίνου πρὸς τὸ καστανόν, ἐλαιοχρόου, χαλκοχρόου, ζωηροῦ, χρυσοῦ, ἀπαλοῦ μελανοῦ. Ἡ οὐρὰ φέρει μακρὰς κλωστὰς στροφογυρισμένας καὶ ἀκιδωτὰς εἰς τὸ ἄκρον, χρώματος κυανοῦ πορφυροχρόου λαμπροῦ. Κατόπιν ἤρχετο τὸ παραδείσιον τὸ φαλακρὸν μὲ κεφαλὴν μελανήν, ἐστερημένην πτερῶν, τοῦ ὁποίου τὰ νῶτα κοσμοῦνται διὰ δίσκων, ὧν ὁ εἶς εἶναι χρυσοκίτρινος, καὶ ὁ ἄλλος πορφυροῦς, ἀμφοτέρω δὲ περικυκλοῦνται ὑπὸ σειρᾶς μαύρων βελουδίων πτερῶν μὲ τὸν τράχηλον στολισμένον διὰ θαυμασίου ἐπιστηθίου πρασίνου ζωηροῦ καὶ μὲ οὐρὰν, τὴν ὁποίαν κοσμοῦσιν ἐπίσης δύο πορφυρὰ νήματα.

Ἐθαύμασαν ὡσαύτως παραδείσιον, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα εἶναι μαῦρον θαμβόν, ὁ τράχιλος πράσινος μὲ ἀνταυγείας τοῦ στυλπνοτέρου πορφυροῦ. Ἡ κεφαλὴ φέρει λοφίον ἐκ πτερῶν ὀρθῶν, λευκῶν, μεταξίνων. Αἱ παρειαὶ ἔχουν ἕξ μακρὰ τσουνιά πολὺ λεπτά, τὰ ὅποια λήγουν εἰς μικρὸν ὠοειδῆ δίσκον. Ἐπειτα ἐθαύμασαν παραδείσιον μαῦρον, μὲ πορφυρᾶς διαχρώσεις, τοῦ ὁποίου τὰ πλευρὰ φέρουν σωρὸν ἐλαφρῶν μακρῶν πτερῶν χρυσοκίτρινων πρὸς τούτοις τὸν μέγαν καὶ θαυμάσιον «Ἐπίμαχον τὸν λαμπρόν». Αὐτός, ἐκ τῶν ὠραιότερων πτηνῶν τοῦ κόσμου ὧν ἄλλως τε, εἶναι μαῦρος, μὲ ἀνταυγείας πορφυρᾶς καὶ πρασίνας. Ἡ οὐρὰ του εἶναι λίαν μακρὰ, σχηματίζεται δ' ἐκ πτερῶν ἐπιτεθειμένων τὰ τῆς βάσεως ὀλίγον ἀκιδωτά, σχηματίζουν δύο νεφελώδη πυκνώματα. Τέλος ἐξέστησαν πρὸ τῆς «ἀστραπῆς τῆς χρυσοτραχήλου», τῆς ὁποίας τὸ ἀπερίγραπτον κάλλος ὁ χρωστήρ ἴσως μόνος θὰ ἠδύνατο ν' ἀναπαραστήσῃ καὶ τοῦτο ἀτελῶς.

Οἱ δύο φίλοι δὲν ἔπαυσαν νὰ θαυμάζουν τοὺς εὐγενεῖς κα-

τοίκους τῶν ἀνατολικῶν νήσων, ἡ δὲ ἀπαράμιλλος σπινθηροβολία τῆς πλουσίας ἀμφιέσεώς των κατέθελε τοὺς ὀφθαλμούς των.

— Ἐφαντάσθηκες ποτέ, Κέλδα, τὸν ἑαυτό σου ντυμένο ἔτσι ; τοῦ εἶπεν ὁ φίλος του. Γιὰ φαντάσου νὰ παρουσιασθῆς ἔξαφνα ἔτσι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀντιζήλων, ἐμπρὸς εἰς τὴν Πιπιρούλαν, ἐμπρὸς εἰς τοὺς Πιπίνου !

— Περιμένω ἀνυπομόνως νὰ ἐξημερώσῃ ἡ τρισευλογημένη ἐκείνη ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ εὐτυχὲς αὐτὸ ὄνειρον θὰ πραγματοποιηθῆ, ἀπήντησε στομφωδῶς ὁ Κέλδας.

— Τότε φίλε μου, μὴ χάνωμεν καιρόν. Ἄς ἀρχίσωμεν χωρὶς ἀναβολὴν τὴ δουλειά μας. Περίμενέ με λίγο.

Ἐπὶ τούτοις ὁ Φῖφος ἐξῆλθε τοῦ μουσείου πρὸς ἀναζήτησιν δαμασκηneas διὰ νὰ προμηθευθῆ τὴν κόλλαν, ἡ ὁποία ἐχρειάζετο διὰ τὴν μεταμόρφωσιν, εἰς ἣν ἐσκόπευε νὰ ὑποβάλῃ τὸν φίλον του. Μετ' ὀλίγον ἀνεκάλυψεν ὅτι ἐζητοῦσε καὶ ἐφωδιασμένος μὲ μικρὸν μαλακὸν ὄγκον τῆς οὐσίας ταύτης εἰσῆλθε καὶ πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐπανεῦρε τὸν Κέλδαν.

— Ἀνέβα ἐκεῖ ἐπάνω, εἶπεν ὑποδεικνύων ἐντὸς τοῦ διαμερίσματος τῶν παραδεισίων ἓνα ξύλον, θ' ἀρχίσω νὰ σὲ ντύνω.

Ὁ Κέλδας ἔλαβε τὴν δέουσαν στάσιν. Ὁ Φῖφος ἤρχισε νὰ τὸν ἀλείφῃ μὲ γόμμαν· κατόπιν δὲ ἀφήρεσεν ἕως τριάντα πτερὰ ὠραιότατου ἀνοικτοῦ κιτρίνου χρώματος, ἀπὸ τὰ νῶτα ἑνὸς τῶν παραδεισίων καὶ ἐσχημάτισε τὴν οὐρὰν τοῦ Κέλδα. Κατόπιν τοῦ ἐστόλισε τὴν ράχιν καὶ τὸ στήθος, τὸ ὁποῖον ἔκαμε πράσινον. Ἀφήρεσεν ὕστερα κατὰ συνέχειαν τὰ στιλπνότερα πτερὰ τῆς ἀστραπῆς καὶ τοῦ χειρούρου διὰ νὰ στολίσῃ μὲ λαμπρὸν περιλαίμιον τὸν λαιμὸν τοῦ φίλου του. Συνεπλήρωσε τὸ κατ' ἐξοχὴν καλλιτεχνικὸν τοῦτο ἔργον μὲ θαυμάσιον λοφίον, τὸ ὁποῖον ἐπρο-



Συνεπλήρωσε τὸ καλλιτεχνικὸν τοῦτο ἔργον
μὲ θαυμάσιον λοφίον

μηθεύθη ἐκ τῶν πλευρῶν ἄλλου παραδεισίου, καὶ προσεπάθησε ν' ἀφήσῃ εἰς τὰς πτέρυγας ὅλην τὴν εὐκνησίαν των.

Ἐκ τῆς κεφαλῆς πότε δεξιᾶ καὶ πότε ἀριστερᾶ, ἐμελέτα τὴν ἐκ τοῦ ὄλου ἐντύπωσιν· ἔπειτα ἐσήκωνεν ἀπὸ ἐδῶ ἓνα πτεροῦ ἐκατέβαζεν ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖ, μέχρις ὅτου ἐντελῶς εὐχαριστημένος ἀνέκραξεν :

— Ἐτελείωσα. Βρὲ τὸ διάβολο τὸν Κέλδα! Φίλτατέ μου, εἶσαι ἀπλούστατα μεγαλοπρεπῆς ὡς πρίγκηψ, εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν στρουθίων. Ὅπως σὲ βλέπω τώρα θὰ θριαμβεύσῃς, σοῦ τὸ διαβεβαιῶ ἐγώ. Καρδιὲς θὰ κάψῃς, δὲν θέλω λόγια.

— Νομίζω κι' ἐγώ, φίλε μου, ὅτι εἶμαι καλλίτερος ἀπὸ πρίν. Τώρα ἤμπορῶ νὰ κατέβω ;

— Μὴ! ὦ διάβולה, στάσου! Ἐφησε τοῦλάχιστον νὰ ξεραθῇ ἡ κόλλα. Ἐάν κουνήσῃς τώρα, κακόμοιρε, τὸ ὠραῖον αὐτὸ φέρεμα, ποῦ σοῦ ἔκαμα μὲ τόσον κόπον, θὰ γίνῃ κομμάτια. Περίμενε νὰ στεγνώσῃ.

— Πόσος καιρὸς νομίζεις ὅτι θὰ χρειασθῇ διὰ νὰ στεγνώσῃ, Φίφο ;

— Τέσσαρες ἢ πέντε ὥρες τοῦλάχιστον.

— Νὰ μείνω ἀκίνητος ;

— Ἀπολύτως ἀκίνητος.

— Μὰ ἐπέινασα.

— Γι' αὐτὸ μὴ σὲ μέλλει. διόλου θὰ πάγω νὰ σὲ φέρω νὰ φᾶς, ἀλλὰ πρόσεχε μὴ σαλέψῃς.

Ὁ Φίφος ἐξῆλθε καὶ πάλιν ἀπὸ τὰς αἰθούσας καὶ ἀνεζήτησε σπόρους διὰ νὰ χορτάσῃ τὸν φίλον του. Ὁ Κέλδας, ἅμα ἔμεινε μόνος καὶ ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ξύλου του ἐν μέσῳ τῶν παραδεισίων, ἐπίσης ὡς αὐτὸς ἀκινήτων, ἐφαίνετο ὡς ν' ἀπετέλει μέρος τῆς

συλλογῆς, τὴν ὁποίαν ἐπλούτιζε τοιουτοτρόπως διὰ τύπου ὅλων νέου, μοναδικοῦ εἰς τὸ εἶδος του καὶ ἐντελῶς ἀγνώστου εἰς τοὺς φυσιολόγους.

Εἶχε κλείσει τὰ μάτια του καὶ ἤρχισε ν' ἀποκοιμᾶται, ὅτε μία θυμωμένη φωνή, φωνὴ ἀνθρωπίνη, ἢ ὁποία ἀντήχησε κάτωθεν, τὸν ἐξύπνησεν ἔντρομον.

— Ὑπάρχει ἀταξία εἰς τὸ ντουλάπι αὐτό, ἔλεγεν ἓνας γέρον κύριος, εἰς τὸν συνοδεύοντα αὐτὸν νεανίαν. Κάποιος ἔβαλε χέρι ἐδῶ. Ὁ ἐπίμαχος αὐτὸς εἶναι ἀναποδογυρισμένος· νὰ καὶ φτερὰ σκορπισμένα ἄνω κάτω εἰς τὰς θέσεις. Ἐπειτα βλέπω καὶ ἓνα εἶδος, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει ἐπιγραφὴν. Σᾶς εἶχα ἐμποδίσει νομίζω, κύριε, νὰ βάζετε εἰς τὴν συλλογὴν εἶδη μὴ φέροντα ἐπιγραφὴν. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε· μὰ ἐγὼ δὲν γνωρίζω τὸ εἶδος αὐτό.

— Εἶναι ἴσως ἐν ἀπὸ τὰ παραδείσια, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπρομήθευσαν τελευταίως.

— Πιθανόν. Πρέπει νὰ τὸ ἐξετάσωμεν αὔριον, νὰ τοῦ δώσωμεν ὄνομα καὶ νὰ τὸ περιγράψωμεν διὰ νὰ συμπεριληφθῇ εἰς τὴν νέαν πραγματείαν μου περὶ τῶν πτηνῶν τῆς Νέας Γουϊνέας.

— Μάλιστα, κύριε.

— Κλείσατε τὸ ντουλάπι καὶ προσέξατε νὰ μὴν ἔμβῃ κανεὶς ἐδῶ.

— Ἐκλίστα, κύριε.

Καὶ ἐπὶ τούτοις οἱ σοφολογιώτατοι ἀπεσύρθησαν.

Ὅταν ὁ Φίφος ἐπέστρεψεν ἔχων εἰς τὸ ράμφος του τὰς προμηθείας, τὰς ὁποίας προώριζε διὰ τὸν φίλον του, τὸν εὔρε φυλακισμένον. Ἀδύνατον ἦτο νὰ εἰσχωρήσῃ κοντὰ του. Ὁ Φίφος ἐστενοχωρήθη διὰ τὸ ἀντίξοον αὐτὸ καὶ συνέστησεν εἰς τὸν δεσμώτην νὰ ὑπομένη παρηγορῶν αὐτὸν καὶ λέγων ὅτι ἀφεύκτως θὰ

παρουσιάζετο προσεχῶς ἢ εὐκαιρία διὰ ν' ἀπελευθερωθῆ. Τὸν ἐθαύμασεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἀκόμη καὶ ἔπειτα ἐπέταξε μὴ ἔχων πλέον ἄλλο τι νὰ κάμῃ διὰ τὸ συμφέρον τοῦ φίλου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

Ἀληθέστατον καίτοι ἀπίθανον

Τὴν ἐπαύριον κατεχωρίσθη εἰς μίαν τῶν καλῶς πληροφορημένων ἐφημερίδων τῆς πρωτεύουσας τὸ ἐπόμενον ἄρθρον :

— « Πρωτοφανὲς συμβάν, τὸ ὁποῖον παραμένει εἰσέτι ἀνεξήγητον, ἀνεστάτωσεν ἀπὸ τῆς χθὲς ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ ἰδιωτικοῦ τοῦ κ. Χ. Μουσείου τῆς φυσικῆς ἱστορίας.

» Γνωστὸν τυγχάνει ὅτι ἡ ὀρνιθολογικὴ συλλογὴ τοῦ ἰδρύματος τούτου ἐπλουτίσθη ἐσχάτως διὰ σπανίων καὶ ἐκ τῶν καλλίστων ἀντιπροσώπων τοῦ γένους τῶν πτηνῶν, ὀφειλομένων εἰς τὰς ἐξερευνητικὰς προσπάθειάς διαπρεπῶν τῆς ἐπιστήμης μυστῶν. Τὸ ἀξιότιμον κοινὸν δυνάμενον νὰ ἐπισκεφθῆ ἐλευθέρως τὰς πλουσίας αὐτὰς συλλογὰς, σταματᾷ κατὰ προτίμησιν ἐνώπιον τοῦ διαμερίσματος, ἔνθα κατετάχθησαν τὰ ἀκτινοβόλα παραδείσια, τὰ θαυμάσια αὐτὰ τῆς Νέας Γουϊνέας πτηνά, ὧν εἶδος ἀποτελεῖ τὸ πασίγνωστον παραδείσιον πτηνόν. Χθὲς ὁ ἰδιοκτῆτης ἐξήγαγε τοῦ ἐν λόγῳ διαμερίσματος καὶ κατέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ σπουδαστηρίου αὐτοῦ ὅπως προβῆ εἰς τὴν δέουσαν περιγραφὴν, εἶδος σπάνιον, μοναδικὸν καὶ ἄγνωστον, προσφάτως ἐκ τῆς Νέας Γουϊνέας εἰσαχθέν. Ἐπλησίαζε νὰ συμπληρώσῃ τὴν πραγματείαν του, ὁπότε ἐμβλέψας εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς μελέ-

της τοῦ, εἰς ὃ εἶχεν ἀποδώσει τὸν τίτλον « Ἀρχικάλλιστος ὁ λαμπρός », παρετήρησε μετ' ἀπορίας ὅτι εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

» Τὸ βάθρον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐστηρίζετο οὗτος ὀλίγον πρὶν, ὠρθοῦτο εἰσέτι ἐνώπιον αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδ' ἔχνος ὑπῆρχε Ἀρχικαλλίστου τοῦ λαμπροῦ.

» Ο φυσιοδίφης ὀρκίζεται εἰς τοὺς ἐφεστίους Θεοὺς τοῦ Μουσείου τοῦ ὅτι, μεταξὺ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν εἶδε τὸ πτηνὸν εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐκείνης καθ' ἣν τοῦτο ἐξηφανίσθη, οὐδὲ δέκα δευτερόλεπτα εἶχον παρέλθει καὶ ὅτι κατὰ τὸ βραχὺ τοῦτο χρονικὸν διάστημα οὐδ' αὐτός, ὡς οὐδ' οἱ τέσσαρες βοηθοὶ του, ἐκινήθησαν ἀπὸ τὴν θέσιν των καὶ ὅτι οὐδένα εἶδον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ τμήμα αὐτό. Ὅλοι ὁμοφώνως ἐπικυροῦν τὸ γεγονός, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται τοῦτο παράδοξον, οὐδόλως δὲ δικαιούμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἀπολύτου αὐτῶν εἰλικρινείας.

» Ἄπειροι ὑποθέσεις ὑπάρχουσι περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν συνετελέσθη τὸ πραξικόπημα, καθότι θεωρεῖται πιθανὸν ὅτι κανεὶς φανατικὸς συλλογεὺς, ἐπιδέξιός ὅσον καὶ ἀσυνείδητος, προέβη εἰς ὑπεξαίρεσιν τοῦ πολυτίμου εὐρήματος». Ἡ περιγραφὴ αὕτη δικαίως ἐκίνησε τὴν περιέργειαν τοῦ δημοσίου, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐκπληξίς εἶχε φθάσει εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅτε τὴν ἐπιούσαν ἐκοινοποιήθησαν τὰ ἑξῆς :

« Αἱ ἀνακρίσεις, ἃς ὑπεκίνησε τὸ περίεργον ἐπεισόδιον τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἐν τῷ Μουσείῳ καὶ τὸ ὁποῖον ἀνεγράψαμεν εἰς τὸ χθεσινὸν ἡμῶν φύλλον, ἔφερον εἰς φῶς γεγονὸς εἰς ἄκρον περίεργον ἢ μᾶλλον τοσοῦτον ἀπίθανον, ὥστε οὐδόλως θὰ ἐτολμῶμεν ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἀξιότιμους ἀναγνώστας νὰ καταχωρίσωμεν αὐτό, ἐὰν μὴ τοῦτο ἐπεκυροῦτο μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον παρὰ πολλῶν μαρτύρων, περὶ τῆς ἐντιμότητος τῶν ὁποίων δὲν δικαιούμεθα ν' ἀμφιβάλλωμεν.

» Τὸ τῆς Νέας Γουϊνέας πτηνόν, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς χθὲς πάντες υπελάμβανον ὡς υπεξαιρεθέν, παρόντων ἔτι τῶν υπαλλήλων τοῦ Μουσείου καὶ ἐνόσω εἷς ἐξ αὐτῶν ἠσχολεῖτο εἰς τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ, παρετήρηθη εἰς διάφορα μέρη ὑπὸ διαφόρων ἐκάστοτε προσώπων· πρῶτον ὑπὸ τινος τῶν φυλάκων τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου, ὁ ὁποῖος παρετήρησεν αὐτὸ ἄνωθι τῆς τρώγλης τῶν ἄρκτων ἱπτάμενον· δεύτερον ὑπὸ τῶν περιπατητῶν τοῦ Κήπου, οἱ ὁποῖοι τὸ εἶδον ἱπτάμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ μεγάλου θερμοκηπίου καὶ τέλος ὑπὸ διαβατῶν τῶν ὁδῶν Ἡρώδου καὶ Κηφισσίας.

» Ἡ περιγραφή εἰς τὴν ὁποίαν προέβησαν πάντες σχεδὸν οἱ αὐτόπται μάρτυρες, οἵτινες, ὡς εἰκός, δὲν ἦσαν ἐκ τῶν προτέρων συνεννοημένοι, συμπίπτει ἀπολύτως πρὸς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ ἀπελαθέντος ἢ υπεξαιρεθέντος Ἀρχικαλλίστου τοῦ λαμπροῦ, ὡς ὑποδεικνύουσιν αὐτοὺς οἱ υπάλληλοι τοῦ Μουσείου, ὥστε οὐδεμία ἀμφιβολία δύναται νὰ υπάρχη πλέον περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἀποδράσαντος πτηνοῦ.

» Προκειμένου περὶ τοῦ πῶς πτηνόν, ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ταριχευθέν, ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τῶν φυσιδιφῶν καὶ περιίπταται τώρα εἰς τοὺς δρόμους τοῦ Ἀθηναϊκοῦ ἄστεως, οὐδόλως ἀναλαμβάνομεν νὰ υποβάλωμεν οἰανδήποτε γνώμην. Ἀρκούμεθα εἰς ἀπλὴν τοῦ γεγονότος ἀναγραφὴν ἄνευ σχολίων».

Ἀληθῶς αὐτὴ ἦτο καὶ ἡ φρονημωτέρα τοῦ ζητήματος λύσις. Ἀλλὰ διὰ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν κάλλιστα ὅτι ὁ Ἀρχικαλλίστος ὁ λαμπρὸς δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν Κέλδαν τὸν Φιλύραν, τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἀνέφερεν ἢ ἐφημερίς, φαίνονται φυσικώτατα. Ἀλλ' ἄς ἐπαναλάβωμεν τὴν συνέχειαν τῆς ἀφηγήσεώς μας ὅθεν τὴν ἀφήκαμεν.

Ἡ νύξ ἐφάνη ἀτελείωτος εἰς τὸν εὐγενῆ Κέλδαν καὶ ὅταν

τὴν ἐπαύριον ὁ βοηθὸς διευθυντῆς ἦλθε νὰ τὸν παραλάβῃ διὰ νὰ τὸν περιγράψῃ, εἶχεν ἀποξηρανθῆ σχεδὸν ὅσον καὶ οἱ ἐν τῇ προθήκῃ συνάδελφοί του. Εἶχεν ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ σκεφθῆ ἐπὶ τῆς ἀκροσφαλοῦς θέσεώς του καὶ περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν θ' ἀπηλλάσσετο ἀπὸ αὐτῆν. Ἐλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἡ καταλληλοτέρα στιγμή διὰ νὰ ξεφύγῃ θὰ ἦτον ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ υπεβάλλετο εἰς ἐξέτασιν ὑπὸ τοῦ περιγράφοντος αὐτόν, διότι ὅταν θὰ τὸν ἔκλειαν καὶ πάλιν εἰς τὸ ἐρμάριον τῶν παραδεισίων, ὅταν τὸ γυαλὶ τῆς προθήκης θὰ ἐκλείετο κατόπιν αὐτοῦ, ἀφεύκτως θὰ μεθίστατο εἰς σκηνὰς δικαίων καὶ θὰ ἐγίνετο πραγματικῶς ἀπλοῦς ὀρνιθολογικὸς τύπος καὶ τὸ μέλλον του αὐτὸ δὲν τοῦ ἤρχετο διόλου, ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἔνδοξον καὶ ζηλευτὸν μέχρι τινός. Ἐξ ἄλλου δὲ ἐπειδὴ δὲν εἶχε δοκιμάσει ἀκόμη τὸ βάρος τοῦ σώματός του, ἀφότου ἔφερε τὸ ἐπίκτητον πτέρωμα, τὸ ὁποῖον ὄφειλεν εἰς τὴν δεξιότητα τοῦ φίλου του, καὶ ἀγνοῶν ποίαν στάσιν θὰ ἐτήρει ἢ νέα του οὐρά, ὅταν θὰ ἐδοκίμαζε νὰ πετάξῃ, υπεσχέθη εἰς ἑαυτὸν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν δραπέτευσιν εἰς ὦραν, καθ' ἣν οὐδεὶς θὰ τὸν ἐπέβλεπεν.

Ἐμεινε, συνεπῶς, ἐντελῶς ἀκίνητος ἐνόσω διήρκεσεν ἡ ἐξέτασις. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἡ καρδία τοῦ εὐγενοῦς Κέλδα ἐκτυποῦσε δυνατά. Ὁ φυσιδιφῆς, ὁ ὁποῖος ἐσημείωνε γραπτῶς ὅλας τὰς καλλονὰς τοῦ πτερώματός του, ἔστρεφε καὶ ξαναέστρεφε κάθε στιγμήν τὸ βᾶθρον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐστέκετο. Ἐπρεπε πρὸ πάντων νὰ μένῃ μὲ τοὺς βολβοὺς τῶν ματιῶν ἀκινήτους καὶ μὲ τὰ μάτια σπειρωμένα, καὶ νὰ συγκρατῆ τὴν ἀναπνοὴν του καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ διάστημα τῆς κινδυνώδους αὐτῆς δοκιμασίας.

— Εἶναι, σᾶς βεβαιῶ, περιεργότατος τύπος, εἶπεν ὁ ἐπιστήμων πρὸς τοὺς συναδέλφους του· ἡ κατάταξις του πολὺ μὲ κοστίζει. Μὲ πτέρωμα, τὸ ὁποῖον ἀφεύκτως ἀνήκει εἰς τὰ παραδείσια,

ἔχει ράμφος καὶ πόδια ξηροβατικοῦ. Ἄν λάβω ὑπ' ὄψει τὰ μέρη αὐτὰ τοῦ σώματος, ἔπρεπε νὰ τὸν κατατάξω μεταξὺ τῶν κοινοτέρων χονδρορράμφων. Οἱ κάλαμοι τῶν περύγων εἶναι μάλιστα ἀπλοῦ στρουθίου, ἀλλὰ τὸ λοιπὸν πτέρωμα μᾶς ἐπιβάλλει ν' ἀποβάλωμεν τὴν ιδέαν αὐτήν. Τὸ τόσον λαμπρὸν κίτρινον αὐτὸ λοφίον ὑπενθυμίζει ὅλως διόλου τὸν χρυσοῦν φασιανόν. Τίποτε παρόμοιον δὲν εὐρίσκω εἰς τὴν συνομοταξίαν τῶν παραδεισίων πτηνῶν. Ὅσον διὰ τὴν οὐράν, νομίζεις ὅτι τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ τὰ πλευρὰ ἐνὸς τῶν σμαραγδίνων παραδεισίων πτηνῶν. Ὅπως κι' ἂν ἔχη, ἀποτελεῖ περιέργον εἶδος καὶ πρωτοφανές, μοναδικὸν τύπον ἰδιαίτερας τινὸς φυλῆς, τὴν ὁποίαν θ' ἀποκαλέσω «ἀρχικαλλιστοειδῆ». Εἶναι ἀναντιλέκτως σημαντικὸν εὔρημα διὰ τὸ Μουσεῖόν μας.

Ἐπὶ τέλος τὸ μαρτύριον τοῦ εὐγενοῦς Κέλδα ἔληξεν, Ἐπαυσαν νὰ τὸν περιεργάζωνται, ἐνόσω δὲ ὁ συγγραφεὺς τῆς πραγματείας, ἧς αὐτὸς θὰ ἦτο τὸ ἀντικείμενον, συνέταπτε τὰ συμπεράσματά του, ὁ Κέλδας ἐπωφελήθη τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὅλαι αἱ κεφαλαὶ ἦσαν σκυμμέναι ἐπάνω εἰς τὰς τραπέζας, διὰ νὰ τραβήξῃ ἀθορύβως πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀνοιχτόν καὶ διὰ νὰ τὸ στρίψῃ.

Ἄμα εὐρέθη εἰς τὸν κῆπον, ἐτράβηξε, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρόν, πρὸς τὸ μέγαλον θερμοκήπιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστάθη διὰ ν' ἀναπαυθῆ. Ἐζήτησε κατόπιν νὰ εὔρῃ μερικὰς σταγόνας νεροῦ καὶ μυίγας διὰ νὰ καθησυχάσῃ ὀλίγον τοὺς γουργουρισμοὺς τοῦ στομάχου του, ὁ ὁποῖος ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὥρῶν ἦτο κενός.

Ὁ Φῖφος τὸν ὑπεδέχθη μὲ ζοηρὰς ἐκδηλώσεις χαρᾶς. Ἀπὸ πρωΐας εἶχεν ὑπάγει εἰς τὸν Κῆπον, ἀλλὰ τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά. Ὅταν τὰ ἤνοιξαν, εἰσεχώρησεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ

παρ' ὅλας τὰς φωνὰς τοῦ φύλακος, ὁ ὁποῖος ἐξεφώνιζε καὶ τὸν ἐδίωκεν, ἐπλησίασεν εἰς τὸ τμήμα τῶν παραδεισίων.

— Φαντάζεσαι τὴν ἀνησυχίαν μου, ἐξηκολούθησεν, ὅταν δὲν σὲ ξαναεῖδα. Δὲν ἐπίστευσα ὅτι ἐξέφυγες, διότι τὸ ξύλον, ὅπου ἐκάθησο, ἔλειπεν ἐπίσης.

— Θὰ ἦλθες, ὡς φαίνεται, τὴν ὥραν, ποῦ μὲ περιέγραφαν.

— Τί λές, ἀδελφέ;

— Ἀγκαλὰ δὲν τὰ ξεύρεις. Λοιπόν, φίλτατέ μου, μ' ἐπῆραν γιὰ κανένα ἔκτακτον παραδείσιον καὶ θὰ γίνω τὸ ἀντικείμενον ἀνακοινώσεως, ἡ ὁποία θὰ ὑποβληθῆ εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν.

— Ὅχι δά.

— Αὐτό, ποῦ σοῦ λέγω. Ἀλλά, φίλε μου, ἐγὼ πεινώ καὶ πάγω νὰ φάγω.

— Μὴ βγαίνης ἔξω. Τί διάβολο! Θὰ πάγω ἐγὼ νὰ σοῦ εὔρω νὰ φᾶς. Ἐννοεῖς ὅτι ἂν φανῆς ἔς τοὺς δρόμους μ' αὐτὸ τὸ ντύσιμο, θὰ σηκωθῆ ὁ κόσμος ἔς τὸ ποδᾶρι. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς ἦλθες ἔως ἐδῶ, χωρὶς νὰ σὲ κυνηγήσουν.

— Ἐπετοῦσα κοντὰ ἔς τὰ κεραμίδια. Τώρα θυμοῦμαι πῶς ἔκαμα ἐντύπωσιν.

— Χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ὁ Φῖφος, γελῶν.

— Ἄχ κι' ἂν μ' ἔφερνες νὰ φάγω, φίλε μου.

— Πηγαίνω. Ἐτσι λοιπόν' σ' ἐπῆρανε ἔς τὸ Μουσεῖο γιὰ ἀληθινὸ παραδείσιον;

— Ναί, μὰ γιὰ παραδείσιον πρωτοφανές, ἐκ τῶν σπανιωτέρων.

— Αὐτὸ μὲ τιμᾶ, Κέλδα, διότι νὰ τὰ ποῦμε παστρικά, εἶσαι πλᾶσμά μου.

— Εἶμαι τὸ ἀριστούργημά σου, Φῖφό μου. Πρέπει λοιπόν

νά φροντίσης πρὸς συντήρησίν μου, γιατί ἂν δὲν μοῦ φέρης φαγί

— Ἔ, καλὰ καὶ σύ! Νά, πηγαίνω.

Ἐπὶ τούτοις ὁ Φίφος ἐξῆλθε νά φροντίσῃ διὰ τροφίμα.

Ἄς ἀφήσωμεν τὸν εὐγενέστατον Κέλδαν κρυμμένον εἰς τὴν κατοικίαν του ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ Φίφου, διὰ νά ἐπιστρέψωμεν ὀλίγον ὀπίσω καὶ νά ἰδῶμεν τί συνέβαινε κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἰς τὴν Ροδοδάφνειον Λέσχην. Ἐπανευρίσκομεν ἐκεῖ τὸν



Ἡ ἐκπληξὶς τοῦ κοινοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον.

ῥαῖον Κίκην τὸν Γαζίαν, παρασκευαζόμενον, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν φίλων του, νά νικήσῃ τοὺς ἀντιζήλους του, μὲ τὴν δύναμιν τῶν πτερῶν του.

Ἐνθυμοῦνται βεβαίως οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται τὴν διάλεξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν κάποιος κύψελος ἀνέπτυξε τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν πτῆσιν ζητήματα, ἐφιστῶν τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν του ἐπὶ τῆς περιφήμου θεωρίας, καθ' ἣν τὰ ὄργανα ἀναπτύσσονται ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν καὶ τάσεων, ἃς δημιουργεῖ ὁ περὶ ὑπάρξεως ἀγών.

Αἱ ἰδέαι τοῦ ἀγορητοῦ ἐσχολιάσθησαν ποικιλοτρόπως ὑπὸ τῶν παρισταμένων, τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα δὲν ἦτο κατὰ δυστυχίαν, ἀρκούντως ὄριμον, ὅπως ἐννοήσουν τὴν σημασίαν τοιαύτης ὑψηλῆς διδασκαλίας. Οἱ κομποπρεπεῖς συνάδελφοι τοῦ ῥαῖου Κίκη οὐδὲν ἄλλο ἐκ τῆς διδασκαλίας ταύτης ἐνετύπωσαν, εἰμὴ μόνον τοῦτο, ὅπερ καὶ ἐθεώρησαν ὅτι ἦτο δυνατὸν νά ἐφαρμοσθῇ εἰς τὸν ἥρωά μας. Ἐκριναν δηλαδὴ ὅτι ἀκράτητος πόθος φθάνων μέχρι μονομανίας, ἀφεύκτως θὰ ἐπηρέαζεν αἰσθητῶς τὸν ὄργανισμὸν.

Ὡς ἐκ τούτου ὁ Κίκης ἀπεφάσισε ν' ἀποβάλλῃ πᾶσαν ἄλλην σκέψιν ξένην, διότι μία μόνη ἔπρεπε ἀπολύτως νά τὸν ἀπασχολῇ, δηλαδὴ ἡ μήκυνσις τῶν καλαμῶν τῶν πτερῶν καὶ τῆς οὐρᾶς του καὶ ἡ τελειοποίησις τῆς πτήσεώς του.

Ἀκολουθῶν τὰς συμβουλὰς τῶν φίλων του ἀπεφάσισε ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως τὰ προπονητικὰ γυμνάσματα, τὰ ὁποῖα συνδυάζομενα μὲ τὸν ἀποκλεισμὸν πάσης ἄλλης ἰδέας, θὰ συνετέλουν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἄνω ἄκρων του. Τῷ συνέστησαν νά ἐκλέξῃ ὠρισμένον στάδιον καὶ νά στοιχηματίσῃ νά τὸ διατρέξῃ περισσοτέρας φορὰς καθ' ἑκάστην. Μετὰ βραχεῖαν συζήτησιν ὠρίσθη ὁ κατάλληλος διὰ τὴν προπονητικὴν ἐξάσκησιν τόπος.

Τὸν στῖβον αὐτόν, μήκους ἡμισείας λεύγης περίπου, ἔπρεπε, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐπιστροφῆς, νά τὸν διατρέξῃ κατ' ἀρχὰς ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, κατόπιν καὶ κατὰ σειρὰν εἰς ὀλιγώτερον χρονικὸν διάστημα μέχρις ὅτου ὁ Κίκης φθάσῃ εἰς τὸν ἐλάχιστον ὄρον τῶν πέντε λεπτῶν.

Ἐπρεπε νά ἐκτελῇ δέκα δρόμους τὴν πρώτην ἡμέραν καὶ ν' αὐξάνῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν δρόμων καθ' ἑκάστην μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ὄρου τῶν τριάκοντα δρόμων, εἰς ὃν θὰ ἔφθανε πρὸς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

Ἐκτὸς τοῦ εἰς τὸν ὕπνον καὶ τὸ φαγητόν, ἐξ ἴσου ἀναγκαίων, καθωρισμένου χρόνου, ἔπρεπε νὰ πετᾷ συνεχῶς καὶ πετῶν νὰ σκέπτεται τὰ περιστέρια, τὰ πετροχελίδονα, τὰ χελιδόνια, ὅλα τὰ λαμπρὰ πετάμενα, νὰ μὴ συλλογίζεται παρὰ αὐτὰ καὶ νὰ μὴ ἔχη ἄλλην ἐπιθυμίαν παρὰ αὐτὴν τὴν ἀποκλειστικὴν καὶ κυριαρχοῦσαν μανίαν: νὰ ἰδῇ τὰ περὰ του νὰ μακρύνουν. Ἐάν μάλιστα αὐτὸ ἔβλεπε καὶ εἰς τ' ὄνειρόν του, τόσον τὸ καλλίτερον, διότι ὁ καιρὸς τοῦ ὕπνου θὰ συνέτεινεν τότε ὡς ὁ ξύπνος εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπόν.

Τὰ μέλη τῆς Ροδοδαφνείου Λέσχης ὑπεσχέθησαν νὰ συντελέσουν, μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις των, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν γυμνασίων τοῦ συναδέλφου των. Μὲ τὴν φροντίδα αὐτῶν θεραπετικὰ καὶ δυναμωτικὰ φαγητὰ θὰ ἐτίθεντο καθ' ἑκάστην κατ' ἀποστάσεις καὶ εἰς ὠρισμένα σημεῖα, διὰ ν' ἀπαλάσσηται ὁ Κίκης ἀπὸ τὴν μέριμναν νὰ σκέπτηται διὰ πράγματα ξένα πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀπασχολῇ ἀποκλειστικῶς.

Μάλιστα καὶ μερικὰ μέλη τῆς Λέσχης ἐγνωμάτευσαν ὅτι ἔπρεπε διηνεκῶς νὰ ἔχη κατὰ νοῦν ὄντα μὲ τέσσαρα περὰ, ὅπως εἶναι οἱ μυρμηκολέοντες καὶ αἱ μέλισσαι, καὶ νὰ ἐπιθυμῇ ὑπερμέτρως ν' ἀποκτήσῃ τέσσαρας πτέρυγας, ἀλλὰ κατόπιν ζωηρᾶς συζητήσεως ἢ πρότασις ἀπερρίφθη ὡς λίαν παράτολμος. Ἀδύνατον ἐφάνη εἰς τὴν ὀλομέλειαν τῶν παρισταμένων ὅτι μία τοιαύτη ριζικὴ μεταβολὴ θὰ ἐπετυγχάνετο ἐντὸς τοῦ βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος ἑνὸς μηνὸς παρ' ὅλην τὴν ἔντασιν, ἣν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη ἢ πρὸς τοῦτο ἐπιθυμία τοῦ πειραματιζομένου. Ἐπρεπε ὅθεν νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἴδῃ μηχανομένους τοὺς καλάμους τῶν περούγων του, συνεπῶς δὲ καὶ αὐξανόμενους κατὰ τὸν ἀριθμὸν κατ' ἀναπόδραστον ἀνάγκην. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ θὰ ἦτο ἀρκετὸν πρὸς τὸ παρόν.

Ὁ Κίκης ἤρχισε αὐθημερὸν τὸν νέον αὐτὸν τρόπον διαίτης. Ἠκολούθησε κατὰ γράμμα τὰς ὁδηγίας, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ κοινοῦ ἐγένοντο παραδεκταί. Ἐτρωγεν εἰς ὠρισμένας ὥρας καὶ ἐν βία, διὰ νὰ δύναται ν' ἀφιεροῖ εἰς τὴν πτῆσιν τὸν περισσότερον καιρόν.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς βιαίας αὐτῆς ἀσκήσεως ἠσθάνθη μεγάλην κόπωσιν εἰς τοὺς πεπτικούς μῦς, ἀλλὰ τὸν συνέστησαν νὰ μὴ δώσῃ προσοχὴν καὶ νὰ νικήσῃ τοὺς πόνους, τοὺς ὁποίους ἠσθάνετο, λησμονῶν αὐτούς. Ὑπετάχθη προθύμως εἰς τὴν συμβουλὴν ταύτην καὶ ἐξηκολούθησε. Μετ' ὀλίγον διήλθε πετῶν ὀλοκλήρους ἡμέρας. Ἐφθασε δὲ ἐντὸς ὀλίγου μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὑποκλέπτη καὶ τὰς ὥρας τοῦ ὕπνου καὶ ἦλθε στιγμὴ, καθ' ἣν ἐσταματοῦσε μόνον διὰ νὰ φάγῃ. Οἱ συνάδελφοί του τὸν ἐθαύμαζαν καὶ ἐπίστευαν ὅτι μετὰ τινων ἐβδομάδων ἀσκησιν, τὰ περὰ του θὰ ἐμάκραινεν, θὰ ἐγένοντο διπλᾶ κατὰ τὸ μήκος καὶ ὅτι θὰ εὐρίσκετο εἰς θέσιν νὰ συναγωνισθῇ ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ἀντοχὴν τῆς πτήσεως, μὲ τὰς δοκιμασμένες φτεροῦγες, ὅπως εἶναι τὰ χελιδόνια, τὰ πετροχελίδονα καὶ τὰ περιστέρια.

Κατὰ τὰς σπανίας στιγμάς, κατὰ τὰς ὁποίας τρώγων ἀντήλλασε μερικὰς λέξεις μετ' αὐτῶν, τοὺς διεβεβαίωσεν ὅτι ἡ σκέψις του οὐδόλως ἐξήρχετο τοῦ κύκλου, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν περιώρισε. Τοῦ ἐφαίνετο, ἐνόσφ ἐπήγαιναν, ὅτι τὰ περὰ του ἐμάκραινεν καὶ ἐλάμβανον ἀπεριοριστοὺς διαστάσεις. Ἡὐχαριστεῖτο μὲ τὴν ιδέαν αὐτὴν, τὴν ἐκαλλιέργει καὶ ἐπέμενεν εἰς αὐτὴν μέχρις ὑπερβολῆς. Ἐνίοτε ἢ αὐταπάτη ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐφοβεῖτο μὴ προσκρούσῃ ἐλλείψει χώρου εἰς τὰ δένδρα καὶ τὰ σπίτια τοῦ δρόμου.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Κίκης ἐλησμόνησε νὰ φάγῃ. Οἱ φίλοι του ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν σταματήσουν διὰ νὰ τοῦ ἐπιβάλλουν νὰ φάγῃ διὰ τῆς βίας. Ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτο διασκέδασις κατήν-

τησεν ἕξις. Δύο ἑβδομάδες μόλις εἶχον παρέλθει καὶ ὁ Κίκης δὲν ἔτρωγε πλέον σχεδὸν καθόλου. Ἐξ ἄλλου ὁμως ἐπετοῦσεν, ἐπετοῦσεν, ἐπετοῦσεν ἀκαταπαύστως, μηχανικῶς, μὲ τρέλλα, ἡμέραν καὶ νύκτα.

Οἱ φίλοι του ἦσαν ἐνθουσιασμένοι καὶ συνέχαιρον ἀλλήλους διὰ τὸ λαμπρὸν ἀποτέλεσμα τοῦ συστήματος τὸ ὁποῖον εἶχαν ἐπινοήσει.

Ἡ συνεχῆς αὐτὴ πτῆσις διήρκεσε τρία ἡμερονύκτια. Ἐπειδὴ ὁμως, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπ' ἀπειρον, ἦλθε στιγμή, καθ' ἣν ὁ Κίκης ἔπαυσε νὰ πετᾷ καὶ ἔπεσεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου τῶν φίλων του μὲ τὰ πτερὰ ἀνοικτὰ φωνάζων :

— Τόπο, τόπο ! Τὰ φτερά μου εἶναι μεγάλα, δέκα μέτρα, δέκα μέτρα !

᾽Ομίλει διακεκομμένα καὶ πνευστιῶν.

Τὸν συνεχάρησαν θερμότατα.

— Διέτε, ἐπανελάμβανεν αὐτός, διέτε τὰ φτερά μου. Χά, χά ! Δέκα μέτρα ! Δέκα μέτρα !

Τὰ μάτια του ἦταν γουρλωμένα, ἀπλανῆ, ἄγρια.

Διαρκῶς ἐπανελάμβανε· « Δέκα μέτρα ! δέκα μέτρα ! Χά, χά, χά ! . . . »

Τίποτε ἄλλο δὲν ἔλεγεν. Οἱ φίλοι του προσέβλεψαν ἀλλήλους μὲ ἀπορίαν.

Κοῦμα ! Ὁ κομπὸς Κίκης ὁ Γαζίας κατήντησε κατὰ τὰ τρία τέταρτα αἰσθηματικὸς καὶ ἐντελῶς ἠλίθιος.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ οἰκτρὸν ἀποτέλεσμα τῆς δοκιμῆς αὐτῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Οἱ ξένοι καλλιτέχναι

Οἱ μνηστῆρες τῆς Πιπιρούλας ἀπεχαιρέτισαν ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον τὴν ποθητὴν των καὶ τοὺς γονεῖς αὐτῆς, ἀγγέλλοντες ὅτι θὰ προητοιμάζοντο ἕκαστος ἰδιατέρως διὰ τὸν περίφημον διαγωνισμόν.

Ἦκολουθήσαμεν εἰδικώτερον τρεῖς ἐξ αὐτῶν καὶ εἶδαμεν τὴν διάφορον αὐτῶν τύχην. Ὁ Κίκης παρεφρόνησε καὶ ὁ Φοῖκος ἐφυλακίσθη. Ὁ Κέλδας κρυμμένος ὑπὸ τινὰ στέγην καὶ ἀριθμῶν ἀνυπομόνως τὰς ἡμέρας ἐπερίμενε τὴν στιγμήν, καθ' ἣν θὰ ἐνεφανίζετο ἐν ὅλῃ τῇ δόξῃ του εἰς τὰ θαμβωμένα ὄμματα τῶν φίλων καὶ ἀντιζήλων του.

Ὁ Λίλιος ἤκουε τακτικώτατα τὰ μαθήματα τοῦ Τιτίλου. Ἀφοῦ τοῦ ἔδειξεν αὐτὸς τὰς φωλεὰς τῶν γνωστοτέρων πτηνῶν, τοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ μετέβαινον τώρα πρὸς μελέτην τῶν φωλεῶν τῶν πτηνῶν τῶν ἄλλων Ἡπειρῶν.

— Ἐκεῖ εἶπεν εἰς τὸν Λίλιον, θὰ συναντήσωμεν τὰ περιεργότερα ἀρχιτεκτονικὰ συστήματα. Μεταξὺ αὐτῶν νὰ ἐπιζητήσῃς παραδείγματα διὰ νὰ μιμηθῆς. Ἄμα ἰδῆς, ἐάν, ἐννοεῖται, ἡμπορέσωμεν νὰ τὰ ἐπισκεφθῶμεν, τὰ περιεργότατα οἰκοδομήματα τῶν χλαμυδῆρων καὶ ἀμβλυορνίθων, τότε μόνον θὰ μάθῃς μέχρι ποίου βαθμοῦ τελειότητος δύναται νὰ φθάσῃ ἡ τέχνη τῶν πτηνῶν καὶ θὰ ἐννοήσῃς ἐπίσης πόσον πταίουν τὰ στρουθία τῶν ὁποίων αἱ ἀκατάστατοι φωλεαὶ προσάπτουν ὄνειδος εἰς τὴν φυλὴν μας.

Ὁ Τιτίλος καὶ ὁ μαθητὴς του ἐξέδραμον λοιπὸν ἡμέραν τινὰ κατευθυνόμενοι πρὸς τὸν Ζωολογικὸν Κῆπον.

— Θὰ σοῦ ἀναφέρω κατὰ πρῶτον τοὺς ὑφάντας, εἶπε δεικνύων ἐντὸς μεγάλου κλωβίου πτηνὸν μὲ κόκκινον πτέρωμα, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ράμφους καὶ τῶν ποδῶν, καὶ μὲ κεφαλὴν μελανήν, τὸ ὁποῖον ἠσχολεῖτο εἰς τὸ νὰ συμπλέκη καὶ νὰ ὑφαίνῃ νήματα διαφόρων χρωμάτων. Αὐτός, ποῦ βλέπεις ἐδῶ, εἶναι κελέας ἢ διόχ, πουλὶ κοινότατον εἰς τὴν κεντρὴν Ἀφρικὴν. Ὁ χαρακτὴρ του εἶναι δύστροπος, εἶναι δὲ πολὺ ἐνοχλητικὸς. Καίτοι ζῶντες κατὰ πολυαριθμοὺς ομάδας, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἐνδεικτικὸν κοινωνικῶν διαθέσεων, οἱ διόχ αὐτοὶ εἶναι πάντοτε ἀνάστατοι. Ἐντὸς τοῦ κλωβίου ἐνοχλοῦν τοὺς συντρόφους των. Ὁπωσδήποτε ὅμως ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τοὺς διακρίνει, εἶναι ὁ ἔντεχνος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον κατασκευάζουν τὰς φωλιὰς των. Τὰς συγκεντρώνουν ὅλας μαζὺ ἐπὶ ἐνὸς δένδρου· τὰς σχηματίζουν ἀπὸ ξηρὰ χόρτα, εἰς τὰ ὁποῖα προσδίδουν στερεότητα καὶ εὐκαμψίαν διὰ γλοιώδους σιέλου. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ εἶναι μετὰ τόσης τέχνης πλεγμένα καὶ διεσταυρωμένα, ὥστε τὸ ὅλον τοῦ μικροῦ ἰδρύματος ὁμοιάζει πρὸς καλαθάκι ὄχι βαλμένο ἐπὶ τοῦ κλώνου ὡς αἱ πλείσται τῶν φωλιῶν, ἀλλὰ κρεμασμένο καὶ εἰς τὰ πλέον χωρισμένα κλαδιά. Δένδρον φέρον ἀριθμὸν τινα τῶν φωλιῶν τούτων φαίνεται μακρόθεν φορτωμένον ἀπὸ καρπούς.

» Ὁ χρυσοῦς ὑφάντης, τοῦ ὁποῖου τὸ πτέρωμα ἔχει κάποιαν ὁμοιότητα πρὸς τὸ τοῦ χαραδριοῦ, ζῆ εἰς τὰ ἴδια μέρη, κατασκευάζει δὲ τὴν φωλιάν του κατὰ τὸν αὐτὸν περίπου καὶ ὁ διόχ τρόπον. Ἡ φωλιά αὕτη ὁμοιάζει πρὸς μακρὸν σωλήνα φουσκωμένον εἰς τὸ μέσον, ὁ ὁποῖος σχηματίζεται ἀπὸ χόρτα καλλιτεχνικώτατα συμπεπλεγμένα. Ἡ εἴσοδος εὐρίσκεται πρὸς τὸ κάτω

μέρος, καὶ τ' αὐτὰ ἀποτίθενται εἰς τὸ μεσαῖον φούσκωμα, τὸ ὁποῖον σχηματίζει ὡς εἶδος κυφώσεως εἰς τὸν σωλήνα.

» Ὁ βάνας, ἄλλο εἶδος ὑφάντου τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, μὲ πτέρωμα πυρροκίτρινον, δίδει εἰς τὴν φωλιάν του σχῆμα σακκούλας, τὴν ὁποίαν δένει εἰς τὰ εὐλύγιστα κλαδιά ἀπὸ δύο ἢ τρία μέρη τῆς ἀνωτέρας αὐτῆς ἐπιφανείας.

» Θὰ σοῦ ἀναφέρω τώρα ἄλλο εἶδος τῆς λίαν ἐνδιαφερούσης αὐτῆς οἰκογενείας, εἰς τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῶν κοινωνικῶν αὐτῶν ἔξεων ἐδόθη τὸ ὄνομα δημοκράτης.

» Ὁ δημοκράτης κατοικεῖ τὴν Νότιον Ἀφρικὴν. Τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας αὐτῆς περὶ τὰ χίλια συναθροίζονται διὰ νὰ κτίσουν μεγάλον οἰκοδόμημα ἐπὶ τῶν κλάδων δένδρου, τὸ ὁποῖον κατ' ἀνάγκην πρέπει νὰ ἦναι στερεὸν καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ ἐξωτερικὴ ἀποψις παρουσιάζεται ὡς κωνοειδῆς ἀχυροσκεπῆς στέγη. Κάτωθεν φαίνονται ἀναρίθμητοι ὀπαί, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ εἴσοδος ἰσαριθμῶν φωλιῶν συγκεκολλημένων. Τὸ σύνολον σχηματίζει μάζαν, ἡ ὁποία προφυλάττει, ὡς πρὸ ὀλίγου εἶπα, πολλὰς ἑκατοντάδας ζευγῶν. Τὸ ὑλικόν, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευσε διὰ τὴν ἀξιόλογον αὐτὴν οἰκοδομήν, τὴν συγκριθεῖσαν ὑπὸ μερικῶν καὶ δικαίως πρὸς ἀπέραντον κυψέλην, εἶναι χόρτον ἰδιαίτερον τοῦ τόπου ἐκεῖνου.»

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ περίεργα, εἶπεν ὁ Λίλιος, ἀλλὰ φρονῶ ὅτι δυσκόλως ἐφαρμόζονται.

— Ἀναμφιβόλως, φίλε μου. Σοῦ ἀναφέρω τὰ πουλιὰ αὐτά, ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ συμπληρώσω τὴν ἀρχιτεκτονικὴν σου μόρφωσιν.

— Δὲν μὲ συμβουλεύετε βεβαίως νὰ κτίσω κρεμαστὴν φωλιάν;

— Ὅχι, σοῦ φυλάττω ὡς παράδειγμα εἶδος οἰκοδομῆς πολὺ

πλέον περιέργον, ἼΑλλ' ἔξακολουθήσωμεν τὸν περιπατὸν μας. ἼΑλλο εἶδος, τὸ ὁποῖον ἔχει τὰς ἔξεις τοῦ δημοκράτου, εἶναι ὁ ἀλέκτωρ τῆς ἼΑβυσσινίας. Εἶναι πτηνὸν καστανὸν τοῦ αὐτοῦ καὶ ἡ κίχλα μεγέθους, ἔχει τὴν κοιλίαν λευκὴν, εἰρήσθω δ' ἐν παρόδῳ, ὅτι παρέχει εἰς τοὺς βουβάλους τὰς αὐτὰς ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας παρέχει τὸ ψαρῶνι τοῦ τόπου μας εἰς τὰ βώδια, δηλαδὴ ἀπαλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τὰ παράσιτα ἔντομα. ἼΗ φωλιά του εἶναι κολοσσιαία καὶ ἐκάστη ἐξ αὐτῶν κατοικεῖται ὑπὸ πολλῶν ζευγῶν. Εἶναι σχηματισμένη ἔξωθεν ἀπὸ λεπτοὺς ἀκανθώδεις κλάδους παρουσιάζει δὲ ἐσωτερικῶς τόσους διαδρόμους, ὅσοι ὑπάρχουν κατοικίαι εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Οἱ διάδρομοι αὐτοὶ ἀνοιγμένοι εἰς τὰ πλάγια τοῦ οἰκοδομήματος εἶναι φαρδεῖς πρὸς τὴν εἴσοδον, στενεύουν δὲ βαθμηδὸν μέχρι τοῦ ἐσωτερικοῦ θαλάμου.

«Εἰς τὴν ἼΑμερικὴν ὑπάρχουν πτηνά, τὰ ὁποῖα, ὡς οἱ ὑφάνται, ζοῦν ἐπίσης καθ' ὁμάδας. Αὐτὰ εἶναι ὁ ἴκτερος καὶ ὁ χλωρίων. ἼΕπιδεικνύουν ἔτι μεγαλειτέραν τέχνην ἀπὸ τοὺς ἼΑφρικανούς, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου ἀνεφέραμεν, εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν φωλιῶν των. ἼΑς ὁμιλήσωμεν πρῶτον περὶ τοῦ βαλτιμόρου, ὁ ὁποῖος εἶναι εἶδος ἴκτερου. ἼΟ βαλτιμόρης εἶναι ὠραῖον πουλὶ μὲ μαύρην τὴν ἀνωτέραν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν καὶ κιτρίνην τὴν κατωτέραν. Τὰ δύο αὐτὰ ζωηρὰ χρώματα ἀναμιγνυόμενα σχηματίζουν κηλίδας ἐπὶ τῶν περυγῶν. Κατὰ τὸ μέγεθος παραβάλλεται πρὸς μικρὰν κίχλαν. Κτίζει, ὡς ὁ ὑφάντης, κρεμαστὴν φωλιάν, ἐπιμελεῖται δὲ πολὺ τὴν ἐξύφανσιν τοῦ τειχώματος αὐτῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι κατεσκευασμένον μὲ βρύα, μὲ ἰνώδη φυτὰ καὶ μὲ νῆμα ἀκόμη, ὅταν ἡμπορέσῃ νὰ προμηθευθῇ τοιοῦτο. ἼΗ φωλιά αὐτὴ ἔχει σχῆμα ἀνεστραμμένης φιάλης, δηλαδὴ ἡ εἴσοδος τῆς εἶναι ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω.

— Θὰ εἶναι σκοτεινὴ μέσα.

— Θὰ ἦτο πράγματι σκοτεινὴ, ἐὰν τὸ πλέξιμον ἦτο πυκνόν, ἀλλ' εἶναι ἀραιόν, ὥστε τὸ φῶς νὰ διαπερᾷ τὰ νήματα.

» ἼΌσον ἀφορᾷ τὴν χλωρίονα, ἡ φωλιά του εἶναι σχεδὸν παρομοία. Εἶδος χλωρίονος εἶναι καὶ ἓνα μεγάλο μελανὸν πουλὶ μὲ ράμφος καὶ οὐρὰν κιτρίνην κατοικεῖ τὰ θερμὰ τῆς ἼΑμερικῆς μέρη. ἼΑεικίνητον, θορυβῶδες, τὸ πουλὶ αὐτὸ κλέπτει τοὺς καρπούς καὶ εἶναι πολὺ καταστρεπτικόν. ἼΗ φωλιά του, τὴν ὁποίαν κρεμᾷ εἰς λεπτὸν κλάδον δένδρου, ἔχει σχῆμα μακροῦ σάκκου, μερικαὶ δὲ εἶναι μακρότεραι καὶ τοῦ μέτρου κατὰ τὰς διαστάσεις. ἼΑντιθέτως πρὸς τὴν φωλιὰν τοῦ βαλτιμόρου τὸ ἀνοιγμα τῆς φωλιάς αὐτῆς εὐρίσκεται πρὸς τὰ ἄνω. ἼΗ ἔλαφροτέρα πνοὴ ἀνέμου τῆς ἐπιβάλλει, χάρις εἰς τὰς εὐλιγίστους ἴνας, ἀπὸ τὰς ὁποίας εἶναι κατασκευασμένη, διαρκῆ κλονισμόν. Τίποτε περιεργότερον ἀπὸ δένδρον φορτωμένον ἀπὸ τριάντα ἢ σαράντα παρομοίας φωλιάς, πέρειξ τῶν ὁποίων θορυβεῖ στίφος πυκνὸν τῶν πτηνῶν αὐτῶν.

» ἼΑλλο εἶδος χλωρίονος, λαμπροῦ, ὀλομαύρου, μὲ ἀνταυγείας πορφυρᾶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ πρασίνας ἐπὶ τῆς οὐρᾶς, ἐπιζητεῖ ἰδιαιτέρως τὰ παρόχθια μέρη διὰ νὰ στήσῃ τὴν φωλιὰν του, ἡ ὁποία ἄλλως τε εἶναι κτισμένη κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον».

ἼΕδῶ ὁ Τιτίλος διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Λίλιον ἐὰν ἦθελε νὰ φάγῃ.

— Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ἀπήνησεν ὁ νεαρὸς σπουργίτης, δὲν θὰ μ' ἔκακοφαίνετο νὰ φάγω κᾶτι. Ποῦ ἡμποροῦμεν νὰ εὔρωμεν τίποτε νὰ φάγωμεν διὰ νὰ συνέλθωμεν;

— Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσο δύσκολον, παρετήρησεν ὁ Τιτίλος. Εἰσερχόμεθα ἐντὸς τοῦ πρώτου τυχόντος περιβόλου. Θὰ μοιρασθῶμεν τὸ πρόγευμα ἐνὸς τῶν κατοίκων του. Νὰ κι' ὄλα, βλέπω ἓνα θαλλογάλλον, ὁ ὁποῖος τρώγει πᾶμε κοντά του.

Ὁ θαλλογάλλος ἐτελείωνεν ἀκριβῶς τὸ γεῦμά του, ὅθεν καὶ ἐδέχθη εὐμενῶς τοὺς ἐπισκέπτας του καὶ ἐπέτρεψεν εἰς αὐτοὺς νὰ συλλέξουν μερικὰ ψυχία ψωμιοῦ, τὰ ὁποῖα εὕρισκοντο εἰς τὸ βάθος τοῦ καδίσκου του. Ὁ Τιτίλος λίαν ἐνήμερος τῶν ἡθῶν πολλῶν πτηνῶν, ὅπως εἶδομεν, ἐγνώριζεν ἐπίσης ὅτι ὁ θαλλογάλλος φωλεύει κατὰ περιεργότατον τρόπον. Παρεκάλεσε λοιπὸν αὐτὸν νὰ δώσῃ μερικὰς πληροφορίας σχετικὰς πρὸς τὴν ζωὴν τῆς φυλῆς του.

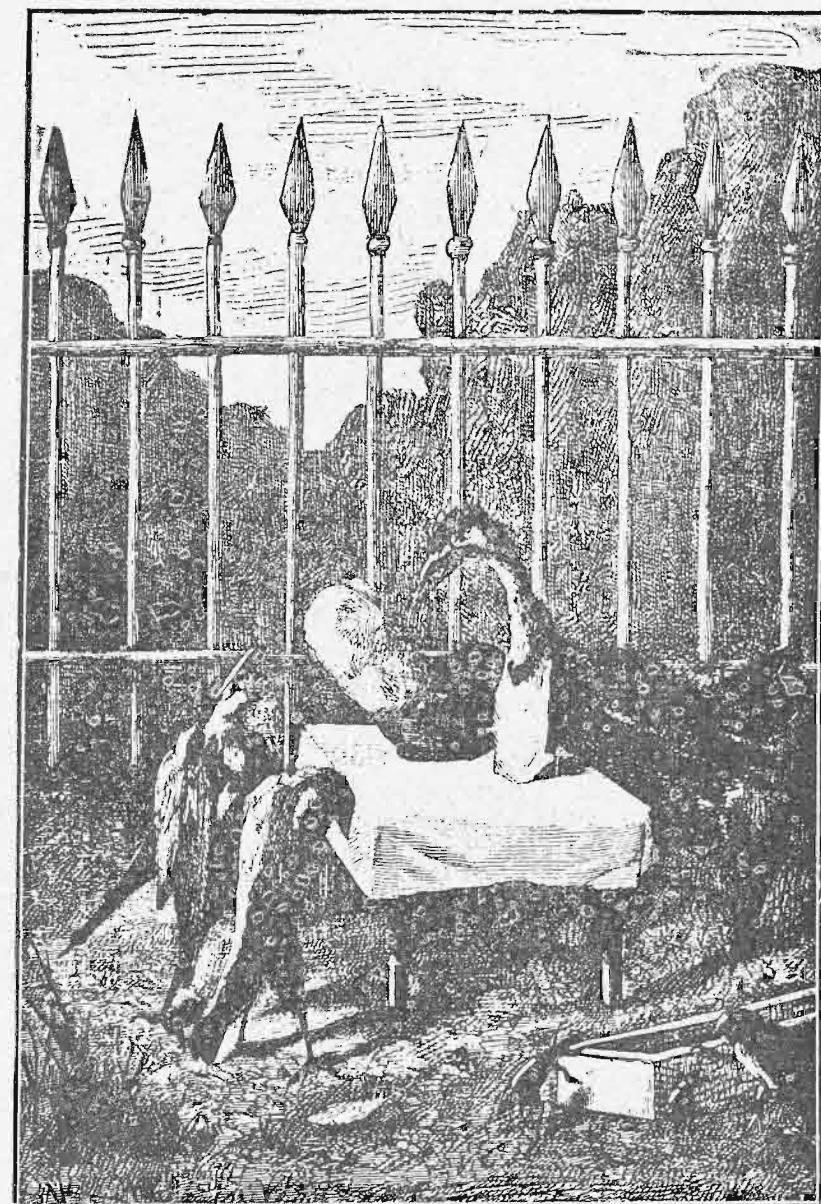
Ὁ θαλλογάλλος, ὁ ὁποῖος ἀνῆκεν εἰς τὸ εἶδος «Καθετούρα», ἦτο μεγάλο ὄραϊον πουλί, ἀρκετὰ ὅμοιον ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ σῶμα πρὸς τὸν κοῦρκον. Εἶχε καστανὴν τὴν ἄνω τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, τὴν δὲ κάτω χρώματος ἐπίσης καστανοῦ ἀνοικτοῦ με γραμμὰς φαιᾶς πρὸς τὸ ἀργυροῦν. Ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ λαιμὸς εἶχον ἀραιὰ πτερὰ χρώματος πορφυροῦ· ὁ λαιμὸς μάλιστα ἐκοσμεῖτο διὰ σαρκιδίου ἐν σχήματι περιλαιμίου, χρώματος ζωηροῦ κιτρίνου.

— Ἐγεννήθην εἶπε μὲ χαρακτηριστικὴν ξενικὴν προφορὰν, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Κλάρανς εἰς τὴν Αὐστραλίαν. Ἀπήρτιζον μέρος ὀμίλου ἀρκούντως πολυμελοῦς ἐξ ἀτόμων τοῦ εἶδους μου καὶ ἐπερνοῦσα τὸν καιρὸν μου τρέχων μὲ αὐτὰ εἰς τὰ δάση, ὅτε μίαν ἡμέραν κυνηγὸς μ' ἐπλήγωσεν εἰς τὸ φτερό, μὲ συνέλαβε καὶ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὴν πόλιν, ἀπὸ ἐκεῖ δὲ μὲ ἐξαπέστειλεν εἰς τὴν Εὐρώπην.

— Θὰ ἐπεθυμήσατε πολὺ τὴν πατρίδα σας χωρὶς ἄλλο, ἠρώτησεν ὁ Λίλιος.

— Καὶ ναὶ καὶ ὄχι ἀλλ' ἐδῶ καλοτρῶγω. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμησα περισσότερο, εἶναι ἡ συμβία μου, ἡ ὁποία ἔμεινεν ἐκεῖ.

— Καὶ τὰ παιδιά σας ἀφεύκτως.



Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ θαλλογάλλος ἐτελείωνε τὸ γεῦμά του.

— Τὰ παιδιά μου, νὰ σᾶς πῶ, διόλου δὲν τὰ γνωρίζω.

— Πῶς, δὲν τὰ τρέφετε, ὅταν εἶναι μικρά;

— Ὅχι· οὔτε κἂν τὰ βλέπωμεν, ὅταν γεννῶνται.

— Ἡ σύντροφός σας θὰ κλωσσᾷ βεβαίως.

— Ὅχι.

— Τὸ κλίμα τοῦ τόπου, τὸ ὁποῖον κατοικεῖτε, θὰ εἶναι τότε πολὺ θερμόν, ὥστε νὰ σᾶς ἀπαλλάτῃ ἀπὸ τὸν κόπον νὰ κλωσσάτε τ' αὐγά σας.

— Ὅχι καὶ τόσον, ἀλλὰ ἐφαρμόζομεν ἰδιαίτερον σύστημα, τὸ ὁποῖον τὰ κάμνει νὰ προκόπτουν χωρὶς νὰ λάβωμεν τὸν κόπον νὰ τὰ κλωσσήσωμεν.

— Ἐξηγηθῆτε, παρακαλῶ.

— Εἶναι ἀπλούστατον. Ὀλίγας ἐβδομάδας πρὸ τῆς ἐκκολάψεως συνάζομεν φύλλα καὶ σχηματίζομεν σωρὸν εἰς μέρος ἐπικεντρὸν τοῦ δάσους. Ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ γεννηθοῦν τ' αὐγά, κάμνομεν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ σωροῦ αὐτοῦ μεγάλην καὶ βαθεῖαν τρύπαν, ἢ δὲ σύντροφός μου ἐναποθέτει τ' αὐγά της ὅχι τὸ ἐν ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, ἀλλὰ μὲ ἐπιτηδειότητα, μακρὰν τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο, μὲ τὸ στρογγυλὸν μέρος πρὸς τὰ ἐπάνω. Ἐπειτα καλύπτομεν τὸ σύνολον μὲ φύλλα καὶ φεύγομεν.

— Χωρὶς νὰ τὰ κλωσσήσετε;

— Βέβαια.

— Χρειάζεται ὁμως ζέστη.

— Ὑπάρχει ζέστη, τί διάβολο! καὶ ἀρκετὴ μάλιστα. Καταλαμβάνετε ὅτι ὁ σωρὸς τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα σᾶς εἶπα ἀρχίζουν νὰ σαπίζουν βγάζουν ζέστην· καμμιά φορὰ μάλιστα, ἢ ζέστη εἶναι περισσοτέρα ἀφ' ὅτι χρειάζεται, δι' αὐτὸ ἐπανερχόμεθα καθημερινῶς διὰ ν' ἀνοίξωμεν τ' αὐγά καὶ νὰ βεβαιωθῶμεν ὅτι εἶναι καλὰ καὶ δὲν βράζουν καὶ διὰ νὰ τ' ἀερίσωμεν ὀλίγον. Τὰ ξανα-

σκεπάζομεν ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς ζέστης, εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ὑποβληθοῦν. Ὅταν σκάσουν ἀπὸ τ' αὐγά τὰ παιδιά μας, εἶναι ἱκανὰ νὰ ἐπαρκέσουν μόνον εἰς τὰς ἀνάγκας των. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἀφοῦ ἔβγουν, δὲν σκοτιζόμεθα πλέον δι' αὐτά.

— Ὡραία δουλειά, εἶπεν ὁ Τιτίλος.

— Ἀπορῶ, παρετήρησεν ὁ Λίλιος, διὰ τὰς διαφορὰς αὐτὰς εἰς τὰ ἦθη τῶν πουλιῶν. Ἦκουσα νὰ λέγουν ὅτι τὰ περιστέρια πρέπει νὰ τρέφουν τὰ μικρά των ἐπὶ ἓνα ὀλόκληρον μῆνα πρὶν νὰ ἠμπορέσουν αὐτὰ νὰ φροντίσουν μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν των.

— Πράγματι, εἶπεν ὁ Τιτίλος. Τὸ ἴδιο πρᾶγμα γίνεται καὶ εἰς τοὺς κούκους, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν—καὶ τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τὸ περίεργον—ὅτι ὁ κοῦκος φορτῶνει τὸ βάρος αὐτὸ εἰς τοὺς ξένους.

« Σᾶς εἶπα, ἐξηκολούθησεν ὁ καθετούρας, ὅτι ἅμα ἔβγουν ἀπ' τ' αὐγὰ τὰ παιδιά μας, εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπαρκέσουν εἰς τὰς ἀνάγκας των. Ἄλλ' ὁμως δὲν ἐγκαταλείπουν ἀκόμη τὴν φωλιάν. Μένουν μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν εἰς αὐτήν. Τὴν δευτέραν ἡμέραν δοκιμάζουν νὰ ἔβγουν ἔξω, ἀλλὰ τὸ βράδυ ἐπιστρέφουν καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας πηγαίνει καὶ τὰ σκεπάζει. Τὴν τρίτην ἡμέραν μόνον φεύγουν διὰ πάντα. Ἀπὸ τότε πλέον δὲν τὰ ξαναβλέπομεν.

» Τὰ πουλιὰ τοῦ εἴδους μας δὲν εἶναι τὰ μόνον, τὰ ὁποῖα ἔχουν τέτοια συστήματα. Ἄλλο εἶδος θαλλογάλλου, ὁ λειπόας, ὀλίγον μικρότερος ἀπὸ ἐμένα, εἶναι στακτῆς ἀπὸ πάνω καὶ κίτρινος ἀπὸ κάτω. Τὰ φτερὰ τοῦ στήθους του εἶναι μαῦρα καὶ ἡ ρίζα των εἶναι ἄσπρη, ἢ περοῦγες καὶ ἡ οὐρὰ ἔχουν στίγματα πολὺ βαθεῖα καστανά. Κατοικεῖ ὡσὰν κι' ἐμᾶς εἰς τὴν Αὐστραλίαν, εἰς μέρη ἀμμώδη καὶ σκιερὰ. Ὁ λειπόας σχηματίζει ἐπίσης σωρὸν διὰ νὰ βάλῃ τ' αὐγά του, ἀλλ' ὁ σωρὸς αὐτὸς εἶναι ἀπὸ ἄμ-

μον ἀνακατωμένην μὲ χόρτα καὶ φύλλα καὶ ἀπὸ ἔξω εἶναι ὅλως διόλοο ἴσιος καὶ στρογγυλευμένος. Τὸ ὕψος του εἶναι περισσότερον ἀπὸ ἐνάμισυ μέτρο μὲ τρία μέτρα πλάτος. Τ' αὐγά του, τέσσαρα ἕως ὀκτῶ τὸ πολὺ, εἶναι μεγάλα καὶ βαλμένα ὡσάν τὰ ἰδικά μας μακρὰ τὸ ἓνα ἀπὸ τ' ἄλλο, μὲ τὸ στρογγυλὸ μέρος πρὸς τὰ ἐπάνω, ὅλα δὲ τ' ἄλλα γίνονται ὅπως καὶ σὲ μᾶς.

» Ἦλθα ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ καθετούρας, μὲ μαλέους ἀπὸ τὴν νῆσον Κελέβην, καὶ αὐτοὶ μοῦ διηγήθησαν ὅτι αἱ συνήθειαι των εἶναι σχεδὸν ὡσάν τὰς ἰδικὰς μας.

» Οἱ μαλέοι εἶναι ὠραῖα πουλιά, σχεδὸν εἰς τὸ ἀνάστημά μου, καστὰ ἀπὸ κάτω καὶ τριανταφυλλιά ἀπὸ πάνω· τὰ μάτια των εἶναι περικυκλωμένα μὲ ἄσπρο δέρμα καὶ εἰς τὸ κεφάλι ἔχουν γαλάζιο λοφίον. Ἔρχονται πολλοὶ μαζύ, ὅταν θὰ γεννήσουν τ' αὐγά των, εἰς τὰ παραθαλάσσια, καὶ ἐκεῖ κάθε ζεῦγος ἀνοίγει μεγάλην καὶ βαθεῖαν τρύπαν εἰς τὴν ἄμμον, ὅπου κοίτονται τ' αὐγά των. Ἐπειδὴ ὁ ἥλιος εἶναι θερμότατος εἰς τὴν Κελέβην, ἡ ζεστὴ ἄμμος εἶναι ἀρκετὴ διὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐκκόλαψιν χωρὶς νὰ κλουβιάσουν τ' αὐγά. Τ' αὐγά αὐτά, τὰ ὅποια εἶναι κόκκινα καὶ πολὺ μεγάλα, γεννῶνται κατὰ χρονικὰ διαστήματα ἀρκετὰ μακρὰ καὶ ἔτσι τὰ μικράκια σπάνουν τ' αὐγὸ τὸ ἓνα κατόπι ἀπ' τ' ἄλλο καὶ βγαίνουν μοναχὰ τους ἀπ' τὴν ἄμμο καὶ κρύβονται ἕως τὸ πειὸ κοντινὸ δάσος χωρὶς νὰ σκοτισθοῦν καθόλου γι' αὐτὰ οἱ γονεῖς των.

— Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς μερικὰς στρουθοκαμήλους, εἶπεν ὁ Τιτίλος. Εἰς ἐκείνας δηλαδή, αἱ ὁποῖαι κατοικοῦν τὰ θερμότερα τῆς Ἀφρικῆς μέρη. Εἰς ἄλλα εἶδη τὸ ἀρσενικὸν παραδείγματος χάριν καὶ τὸ θηλυκὸν κλωσσοῦν ἐναλλάξ.

— Εἰς ἄλλα στρουθοκαμηλοειδῆ, ὡς π. χ. εἰς τοὺς κρानοφόρους, ὑπέλαβεν ὁ καθετούρας, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογε-

νείας βοηθεῖ ἐπίσης τὴν σύντροφόν του εἰς τὸ κλώσσημα. Γνωρίζω καὶ ἄλλο εἶδος μικρᾶς στρουθοκαμήλου, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ περιέργη καμωμένη, τὸν ἀπτέρυγα, γέννημα τῆς Νέας Ζηλανδίας, ὁ ὁποῖος γεννᾷ καὶ κλωσᾷ τ' αὐγά του ἓνα ἓνα εἰς βαθεῖα ὑπόγεια.

— Γνωρίζετε τοὺς χλαμηδηρας; ἠρώτησεν ὁ Τιτίλος.

— Βεβαιότατα. Τοὺς ἀπαντοῦσα συχνὰ ἕως τὸ δάσος.

— Ἔχει ἀπὸ αὐτοὺς ἐδῶ;

— Δὲν πιστεύω. Εἶχαμε ἕως τὸ ἀτμόπλοιο μερικὸς, ὅταν ἤρχομεθα. Ἐὰν θέλετε νὰ λάβετε ἀκριβεστέρως πληροφορίας, ἀποταθῆτε ἕως αὐτὸν ἐκεῖ δὲ τὸν τραγουδιστὴν. Εἶχε πολλὰς φιλίαις μαζύ τους καὶ θὰ σᾶς πῇ ἴσως ποῦ βρίσκονται τώρα.

Ὁ Τιτίλος καὶ ὁ μαθητὴς του ἠύχαριστησαν τὸν θαλλογάλλον διὰ τὰς πληροφορίας του καὶ τὸν ἀπεχαιρέτισαν. Ἐνῶ δὲ κατηθύνοντο πρὸς τὸν περίβολον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔμενεν ὁ ἀλητής, ὁ Λίλιος ἐθαύμασεν ἓνα πιπεροφάγον, τοῦ ὁποίου τὸ πελώριον ράμφος ἐφάνη εἰς αὐτὸν πολὺ ἄστεϊον.

— Εἶναι πράγματι γελοῖον πουλί, εἶπεν ὁ Τιτίλος.

— Φαίνεται τρομερός.

— Φαινομενικῶς μόνον. Τὸ φοβερὸν αὐτὸ ράμφος, ποῦ βλέπεις, σχηματίζεται ἀπὸ λεπτὴν καὶ ἀδύνατον λεπίδα.

— Γνωρίζετε πῶς φωλεύουν οἱ πιπεροφάγοι;

— Μάλιστα, γεννοῦν εἰς τὰς τρύπας τῶν δένδρων. Εἶναι εὐθυμα καὶ φλύαρα πουλιά, τρέφονται δὲ μὲ ὀπωρικὰ καὶ μὲ μαλακοὺς καρπούς. Πατρίς των εἶναι ἡ Ἀμερικὴ. Εἰς τὰς Ἰνδίας ὑπάρχει ἓν εἶδος μεγάλου πουλιοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ράμφος εἶναι ἐπίσης πολὺ μεγάλο, ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ ἔχει ἐνίοτε πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ εἶδος κέρατος, τοῦ ὁποίου τὸ σχῆμα εἶναι παράδοξον. Τὸ πουλί αὐτὸ ὀνομάζεται βούκερος. Κατοικεῖ ἐπίσης εἰς τὰς κοιλό-

τητας τῶν δένδρων καὶ ἔχει τοῦτο τὸ παράδοξον, ὅτι τὸ ἀρσενικὸν κλείει τὸ θηλυκόν του μέσα εἰς τὸ κοίλωμα, ἀφοῦ στενεύσῃ τὸ ἄνοιγμα μὲ μαλαγμένον χῶμα.

— Ὅπως ἡ σίττη τῶν μερῶν μας.

— Ἀκριβῶς. Ἀλλά, ἡ μὲν σίττη ἀφίνει εἰς τὴν κατοικίαν της ἄνοιγμα ἀρκετὰ μέγαλον, οὕτως ὥστε νὰ εἰσέρχεται καὶ ἐξέρχεται ἐλευθέρως, ἐνῶ ὁ ἀρσενικὸς βούκερος φυλακίζει τὸ θηλυκόν του εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴν ἠμπορῇ αὐτὸ νὰ βγάξῃ ἔξω παρὰ τὸ ράμφος του, αὐτὸς δὲ ἀναλαμβάνει μὲ ὄλην του τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τρέφῃ τὴν σύντροφόν του.

— Διὰ ποῖον λόγον ἄρα γε λαμβάνει τέτοια παράδοξα μέτρα;

— Θαρρεῖς κι' ἐγὼ πῶς ξεύρω; Λέγουν ὅτι διὰ νὰ προφυλάξῃ περισσότερον τὴν οἰκογένειάν του ἀπὸ τὰ ἀρπακτικὰ ὄρνεα.

Τὰ δύο στρουθία εἶχον φθάσει πρὸ τοῦ περιβόλου τοῦ αὐλητοῦ. Ὁ Τιτίλος προσκαλέσας αὐτὸν τοῦ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ γλαμυδηράς. Ὁ αὐλητὴς τοῦ ἀφηγήθη ὅτι πράγματι εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὴν Αὐστραλίαν μαζὺ μὲ ἓν ζεῦγος τῶν πτηνῶν τούτων, ἀλλ' ὅτι ἀφοῦ ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν Μασσαλίαν, αὐτοὶ ἀπεστάλησαν πρὸς ἄλλο μέρος, τὸ ὁποῖον, καθόσον ἐνόμιζε τοῦλάχιστον, ἦτον ἡ Λιέγη, ὅπου κατοικοῦσεν εἰς τῶν ἐπιζητούντων τὰ σπάνια πτηνά.

— Ἄν εἶναι ἔτσι, εἶπεν ὁ Τιτίλος πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ κάμωμεν τὸ ταξεῖδι αὐτό, διότι ἡ μόρφωσίς σου, φίλιε Λίλιε, θὰ ἦτον ἀτελής, ἐὰν δὲν ἔβλεπες τὰς περιέργους οἰκοδομὰς τῶν Αὐστραλιανῶν αὐτῶν, τοσοῦτω μᾶλλον καθόσον ἐκ τῆς ιδιοφυΐας αὐτῶν ὀφείλεις νὰ ἐμπνευσθῆς διὰ νὰ ἐκτελέσῃς τὸ ἀξιομνημόνευτον ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ σὲ ἀναμένω καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἔπαθλον θὰ ἦναι ἡ Πιπιρούλα.

— Καλά, ἀπήντησεν ὁ Λίλιος. Πᾶμε εἰς τὴν Λέγην. Εἶναι μακρὰ ἄρα γε;

— Ἀρκετὰ μακρὰ. Τὸ ταξεῖδι γίνεται σὲ καμμιά εἰκοσιπενταριά ἡμέρας χωρὶς νὰ ξεφτερουγιασθοῦμε καὶ νὰ πᾶμε μὲ τὸ κέφι μας. Κανεὶς δὲν μᾶς βιάζει ἄλλως τε.

— Λοιπὸν σύμφωνοι. Καὶ γιὰ πότε;

— Μεθαύριον, φίλε μου, ἂν θέλῃς.

— Βεβαίως καὶ θέλω, ἀπήντησεν ὁ Λίλιος. Θὰ εἶμαι ἔτοιμος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Το πραξικόπημα τοῦ Βριζάνου

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Λίλιος συνδιελέγετο μὲ τὴν Πιπιρούλαν ἐπάνω εἰς μίαν καπνοδόχην τοῦ σταθμοῦ Πειραιῶς.

— Κι' ἔτσι λοιπὸν, ἐξαδέλφη, δὲν σὲ μέλλει πολὺ ἂν δὲν γίνῃς κυρία ὑψηλῆς περιωπῆς;

— Ὅχι καθόλου.

— Ἄν λοιπὸν ἓνα ἀπλὸ σπουργιτάκι σὰν κι' ἐμένα ἔβγαينه πρῶτον εἰς τὸν διαγωνισμόν, δὲν θὰ τοῦ ἠρνεῖσο τὸ βραβεῖο;

— Δὲν θὰ εἶχα τὸ δικαίωμα.

— Ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ ἠσθάνεσο λύπην δι' αὐτό;

— Δὲν τὸ νομίζω!

Ἡ Πιπιρούλα ἀπέστρεφε τὴν κεφαλὴν μὲ ὕφος ἀδιάφορον, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἦτο κάπως στενοχωρημένη καὶ ἔτρεμεν ὀλίγον Ὁ Λίλιος ἐξηκολούθησε μὲ κάποιαν ἐπιμονήν.

— Ἐξαδέλφη μου, δὲν θὰ σ' ἐπείραζε, ἂν κι' ἐγὼ ἐλάμβανα μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους;

— Κουίκ, κουίκ . . . ἔκαμεν ἡ Πιπιρούλα, διορθώνουσα τὰ πτερά της. Ἐάν θέλῃς νὰ διαγωνισθῆς, Λίλιε, πρέπει νὰ συμβουλευθῆς τὸν κ. Τιτίλον, ὁ ὁποῖος μιλεῖ πάντοτε γιὰ σένα. Κουίκ, κουίκ! Χαῖρε Λίλιε . . .

Καὶ ἐπέταξεν ἀφήσασα τὸν Λίλιον καταχαρούμενον, διότι ἠγνόησεν ὅτι ἀπὸ αὐτὸν καὶ μόνον ἐξηρτᾶτο ἡ εὐτυχία του καὶ ὅτι ὑπῆρχε κάποιος, ὁ ὁποῖος θὰ ἠύχετο διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸν κρίσιμον αὐτὸν διαγωνισμὸν.

Ὁ καυμένος ὁ Λίλιος! Ἐνόσφ αἱ ἐλαφραὶ πτέρυγές του τὸν ἔφεραν πρὸς τὸ πενιχρὸν κρησφύγετον τοῦ παλαιοῦ Πύργου, ὅπου εἶχεν ἐγκατασταθῆ παρὰ τὸν διδάσκαλόν του, ἡ ἀγαπητή του Πιπιρούλα ἐξέβαλλε κρωγμὸν τρόμου, τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε σπαρακτικὴ ἐπίκλησις πρὸς βοήθειαν, ἀλλὰ οὔτε αὐτὸς οὔτε κανεὶς ἄλλος τὴν εἶχεν ἀκούσει.

Ἴδου τί εἶχε συμβεῖ.

Ἡ Πιπιρούλα ἐτρέπετο πρὸς τὴν κατοικίαν της, ὅπου τὴν ἀνέμενον οἱ γονεῖς της, ὅτε ἠσθάνθη ὅτι κάποιος τὴν ἤρπαξε βιαίως ἀπὸ τὰ πτερά καὶ εὐρέθη αἴφνης μεταξὺ τῶν ὀνύχων μεγάλου πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον οὔτε εἶδεν, οὔτε ἤκουσεν ἐρχόμενον, ἀλλὰ τὸ ἀνεγνώρισε μὲ φρίκην ὅτι ἦτο κουκουβάγια. Κατατρομαγμένη ἢ καυμένη ἡ Πιπιρούλα ἐξέβαλε δυνατὴν κραυγὴν ἀπελπισίας, εἰς τὴν ὁποίαν δυστυχῶς οὐδεὶς ἀπήντησεν.

Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο χαμένη. Τοιοῦτος φόβος τὴν κατέλαβεν, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ φωνάξῃ, οὔτε κἂν διὰ νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον τοῦ τρομεροῦ ἀπαγωγέως της. Ἐψιθύριζε μόνον σιγανὰ παράπονα.



Κάποιος τὴν ἤρπαξε βιαίως ἀπὸ τὰ πτερά καὶ εὐρέθη μεταξὺ τῶν ὀνύχων μεγάλου πτηνοῦ

— Σιώπα, τῆς ἔλεγεν ἡ κουκουβάγια καὶ τὴν ἐξετίναξεν ἄσπλαγχνα. Σιώπα, καϋμένη, εἰ δὲ μὴ, σὲ σκότωσα.

Ἡ Πιπιρούλα παγωμένη ἀπὸ τὸν φόβον ἐσιώπησε. Τὸ ἀρπακτικὸν ὄρνεον ἐπέτα χωρὶς θόρυβον. Αἱ μακρὰι χνοώδεις πτέρυγές του ἐκτύπων τὸν ἀέρα χωρὶς νὰ κάμουν τὸν ἐλάχιστον κρότον. Ἐφθασεν ἐν τοσοῦτῳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Κυριακῆς, ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ὁποίας καὶ ἐχώθη. Σιωπηλὴ πάντοτε, κρατοῦσα τὴν καϋμένην τὴν Πιπιρούλαν μεταξὺ τῶν ἰσχυρῶν ὀνύχων της, ἤρχισε νὰ τῆς τραβᾷ τοὺς μεγάλους τῶν περὺγων καλάμους μὲ τὸ γαμψὸν ράμφος της. Ὁ πόνος ἠνάγκασε τὴν δυστυχῆ στρουθίτσαν νὰ ἐκβάλῃ ὀδυνηρὰς φωνάς.

— Σιωπή, τῆς ἐπανέλαβεν ἡ κουκουβάγια, σιωπή, εἰ δὲ μὴ, σοῦ στραγαλίζω τὸ λαιμό, καϋμένη.

Ἄλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ Πιπιρούλα ἐξηκολούθησε νὰ κραυγάζῃ. Αὐτοστιγμὴ ἐξεφύτρωσε γύρω ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα, τὸ ὁποῖον ἀπετέλουν τὸ ἀρπακτικὸν ὄρνεον καὶ τὸ θυμά του, στίφος στρουθίων καὶ ἤρχισαν νὰ στροφογυρίζουν ἐκβάλλοντα διαπεραστικούς κρωγμούς.

— Ἐμπρός, παιδιά, ἐξεφώνιζε τὸ ἐν τῶν στρουθίων αὐτῶν καὶ ἐπέπεσε κατὰ τῆς κεφαλῆς τῆς κουκουβάγιας. Ἄς γλυτώσουμε τὸ καϋμένο αὐτὸ τὸ σπουργιτάκι.

Ἡ Πιπιρούλα ἐσιώπα, διότι αἱ ἐλπίδες της ἀνεπερώθησαν. Ἐγνώρισε τὴν φωνὴν ἐκείνην. Ἦτο φωνὴ φίλου, ἡ φωνὴ τοῦ Βριζάκου.

Ἡ κουκουβάγια μὲ βιαίαν κίνησιν ἀπηλλάγη τοῦ διώκτου της, ἔπειτα δὲ ἔστρεψεν ἀργὰ τὴν κεφαλὴν κρατοῦσα τὸ ράμφος της καὶ γελῶσα ἀπαισίως. Φρονοῦσα πιθανῶς ὅτι ἦτο φρονιμώτερον νὰ ὑποχωρήσῃ ἐνώπιον τῶν πολυπληθῶν αὐτῆς ἀντιπάλων, ἀφῆκε τὴν λείαν της καὶ ἐπέταξε χωρὶς κρότον.

— Ζήτω ω, ω, ἀνέκραξαν τὰ στρουθία. Ζήτω ἡ Πιπιρούλα. Ζήτω καὶ ὁ Βριζάκος!

— Εὐχαριστῶ, φίλοι μου, εὐχαριστῶ, εἶπεν αὐτὸς πλήρης χαρᾶς καὶ ἐπέταξε πρὸς τὴν στρουθίτσαν, ἡ ὁποία εἶχεν ἀρχίσει νὰ συνέρχεται.

Ὅσον διὰ τοὺς φίλους τῶν ὁποίων ἡ ἐπέμβασις ὑπῆρξεν τόσον ἐπίκαιρος, αὐτοὶ ἀπεσύρθησαν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐβεβαιώθησαν ὅτι ἡ κουκουβάγια εἶχεν ἐξαφανισθεῖ.

— Λαμπρὸ τράκο, ἐψιθύρισε ὁ Τρελομπούλης εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ Κουρκουμπίνου. Καλὰ τὰ ἐκατάφερον ὁ Ξερομύτης.

— Κ' ἐμεῖς μαθές;

— Ἐγὼ 'ς τῶπα πῶς δὲ θὰ μαγκάριζε. Ὁ Ξερομύτης εἶναι ἄξιος κ' ἔχει νοιονοιό.

— Γιὰ μιὰ στιγμὴ, νὰ σοῦ πῶ, τὰ χρειάστηκα γιὰ τὸ Βριζάκο, τὴν ὥρα ποῦ τοῦ ἐσαλτάρισε 'ς τὸ κεφάλι.

— Ὁ Ξερομύτης τῶξευρε ποῦ ἦταν 'ς τὰ ψέμματα.

— Ἀδιάφορο, τὰ παληὰ φυσικὰ εὐκόλα ξυπνοῦνε καὶ μιὰ κατακεφαλιὰ καταφέρεται ὡς ποῦ νὰ πῆς τρία.

— Τέλος, ὅλα πᾶν καλά.

— Κρῖμα ποῦ τῶφερ' ἡ ἀνάγκη νὰ ξερριζώσουνε τὰ καλάμια ἀπ' τὲς φτεροῦγες τῆς Πιπιρούλας. ὅσο νὰ πῆς, αὐτὸ τὴ χαλνᾷ λιγάκι.

— Ἄ μπᾶ, λόγος γίνεται; Θὰ ξαναβγοῦνε. Ἐπρεπε νὰ τὴν κάνουνε σὲ τέτοια χάλια γιὰ νὰ μὴ μπορέσῃ πειὰ νὰ γυρίσῃ πίσω 'ς τὴ μάνα της. Αὐτὸ πειὰ νὰ σοῦ πῶ εἶναι δουλειὰ τοῦ Βριζάκου.

— Κι' ἔπειτα αὐτὸς ἔδωκε τέτοια διαταγὴ 'ς τὸν Ξερομύτη.

Ἐξ ὅσων οἱ φίλοι τοῦ Βριζάκου συνδιαλεγόμενοι εἶπον, φαίνεται ὅτι ἡ δυστυχῆς Πιπιρούλα ἐνέπεσεν εἰς ἀποτρόπαιον ἐνέ-

δραν συμφωνηθεῖσαν μεταξύ τῆς κουκουβάγιας καὶ τοῦ Βριζάκου μὲ τὴν σύμπραξιν μερικῶν ἀθλίων τῆς ποιότητος τοῦ κακούργου τούτου πουλιοῦ.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Βριζάκος διὰ νὰ παραπλανήσῃ τὰς ἐρεῦνας παρουσιάσθη εἰς τὴν κατοικίαν τῶν Πιπίνου κατὰ τὴν συνήθη του ὥραν καὶ εὔρεν αὐτοὺς ἐν ἀπελπισίᾳ. Ὑπεκρίθη ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε καὶ ἐφαίνετο πολὺ λυπημένος. Ἐπειτα ὅμως ὑπεσχέθη νὰ ἐπανεύρῃ τὴν Πιπιρούλαν καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὴ εὔρισκετο εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς. Ἐπὶ τούτοις ἀπεχαιρέτα τοὺς συζύγους διὰ νὰ ἀρχίσῃ δῆθεν συντόνως τὰς ἐρεῦνας του.

Τέλος, μὴ συγκρατούμενοι ἐπὶ πλέον ἀπεφάσισαν νὰ ἐκμυστηρευθοῦν τὴν λύπην των εἰς τὸν Τιτίλον, σκεπτόμενοι καὶ δικαίως, ὅτι τὸ λευκὸν στρουθίον θὰ ἐλάμβανεν ἀναμφιβόλως ζωηρότατον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς Πιπιρούλας καὶ θὰ τοὺς ἐβοήθει μὲ ὅλας του τὰς δυνάμεις. Ἀλλὰ φθάσαντες εἰν τὸν πύργον ἔμαθαν ὅτι ὁ Τιτίλος εἶχεν ἐγκαταλίπει τὸ ἐνδιαίτημά του πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, πρᾶγμα ἀκατανόητον καὶ ἀσυνείθιστον δι' αὐτόν, καὶ ὅτι ὁ Λίλιος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐξήρχετο συχνά, ὡσαύτως εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀπρόοπτα γεγονότα συνετάραξαν τὰ δύο στρουθία.

— Μία μόνη διέξοδος ὑπάρχει, εἶπεν ὁ Πιπίνος εἰς τὴν σύντροφόν του. Πήγαινε ν' ἀνταμώσῃς τὴν θεῖόν σου Φῖφον. Ἴσως αὐτὸς ἠμπορέσῃ νὰ μᾶς δώσῃ κάμμιαν συμβουλήν.

— Τὸ ἐσκέφθηκα κι' ἐγώ, ἀπήντησεν ἡ Πιπίνα, καὶ ἂν δὲν ἐπῆγα προτῆτερα, εἶναι, διότι δὲν ἔχω πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἐχεμύθειαν τοῦ θεῖου μου. Ἀλλ' ἀφοῦ ὅλοι μᾶς ἐγκατέλειψαν, πρέπει ν' ἀποταθοῦμε ἔς ἐκεῖνον κατ' ἀνάγκην.

Διηυθύνθη λοιπὸν πρὸς τὴν Καπνικαρέαν, ἀφήσασα τὸν ἄνδρα της, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε μόνος εἰς τὴν Ὀμόνοιαν.

Τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Πιπίνα παρουσιάζετο εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ μπάρμπα Φίφου, αὐτὸς ἀπουσίαζεν. Εὐρέθη λοιπὸν ἀπέναντι τοῦ εὐγενοῦς Κέλδα, τὸν ὁποῖον δὲν ἀνεγνώρισεν. Εἰς τὴν θέαν τῆς ἐξόχου αὐτῆς προσωπικότητος ἐστάθη ἐκπληκτος, ἔπειτα δὲ ὠπισθοχώρησε πρὸς τὴν ἐξοδον. Ἐκεῖ ἀπήντησε τὸν θεῖόν της, ὁ ὁποῖος εἰσήρχετο ἀκριβῶς.

— Ἄ, Πιπίνα, ἀνέκραξεν αὐτὸς, τί κάμνει ἡ ἀνεψιά μου;

— Γι' αὐτὴν ἀκριβῶς ἔρχομαι νὰ σᾶς ὁμιλήσω θεῖέ μου.

— Τί, μήπως ὑπάρχει τίποτε νεώτερον;

— Ἄχ, θεῖέ μου . . .

— Λέγε ἀνεψιά μου!

— Ἡ Πιπιρούλα εἶναι χαμένη ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν.

— Εἶναι χαμένη; Μὲ τὰ σωστά σου εἶσαι; Ἐξηγήσου, εἶπεν ὁ Φῖφος χαμηλώνων τὴν φωνήν.

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς δώσω ἄλλην ἐξήγησιν θεῖέ μου. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχεν ἐξέλθει ὀλίγον τὸ βράδυ διὰ νὰ πάρῃ ἀέρα ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὸ σπίτι μας καὶ δὲν ἐγύρισε πειὰ πίσω.

— ὦ διάβολε! Μίλα καλά, Πιπίνα! Μήπως τῶστριψε;

— Τὴν ἔκλεψαν, θεῖέ μου. Χωρὶς ἄλλο μᾶς τὴν ἔκλεψαν.

— Νομίζεις;

— Εἶμαι βεβαιοτάτη. Καὶ γιὰ τὸ παιδί μας νὰ μᾶς φύγῃ ἔτσι χωρὶς λόγο;

— Ἐχεις ὑποψίας σὲ κανένα;

— Ὅχι, θεῖέ μου. Μόνο κανέν ἀπὸ τ' ἀρπακτικὰ πουλιὰ ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ἓνα κακούργημα, Κι' ἐγὼ δὲν γνωρίζω κανένα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ληστές.

Ὁ Φῖφος ἐγένετο σκεπτικώτερος.

— "Ακουσ' ἐδῶ, Πιπίνα. Πρέπει νὰ σοῦ κοινοποιήσω μίαν πολὺ περιεργὸν ἀνακάλυψιν, ποῦ ἔκαμα ἐχθές, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν κατ' ἀρχὰς δὲν ἀπέδωκα μεγάλην σημασίαν, ἀλλ' ὕστερ' ἀφ' ὅσα μοῦ λέγεις, ἡ ἀνακάλυψις μου αὐτὴ μὲ κάμνει νὰ σκέπτομαι τώρα. Ἐχθές λοιπὸν εἶδα τὴν Πιπιρούλα ἢ κάποιαν ποῦ τῆς μοιάζει καταπληκτικά.

— Τὴν εἶδες; Ποῦ τὴν εἶδες;

— Κοντὰ ἔς τὸν Βοτανικὸν Κῆπον.

— "Αχ, πῶς μ' ἐχαροποίησες, καλέ μου θεῖε, δὲν ξεύρεις.

— Μὴ βιάζεσαι, ἀνεψιά μου, μὴ βιάζεσαι δὰ τόσο πολὺ. Τί διάβολο! Ἐχω καλλίτερα νὰ πιστεύσω πῶς αὐτὴ ποῦ εἶδα δὲν εἶναι ἡ κόρη σου· γιατί, νὰ σοῦ τὸ πῶ, δὲν θὰ ἤθελα νὰ ἤμουν ἔς τὴ θέσι της.

— Τί λέτε, θεῖέ μου, δὲν καταλαμβάνω.

— Ἦταν πεθαμένη.

— Πεθαμένη!

— Ξερὴ καὶ βαλσαμωμένη.

— Θεέ μου!

— Μάλιστα, πάει νὰ πῆ πῶς θάπεσε ἔς τὰ χέρια κανενὸς σοφοῦ. Ὑπάρχουν καὶ τέτοιοι σοφοί, ποῦ μᾶς σκοτώνουν μόνον καὶ μόνον γιὰ τὴν εὐχαρίστησι νὰ πάρουν τὰ φτερά μας, ἴσως καὶ γιὰ τίποτ' ἄλλο.

— Εἶναι δυνατόν, καλέ, ἡ Πιπιρούλα, . . .

— Δυνατόν . . . Ὅλα δυνατὰ ἔς αὐτὸν τὸν κόσμον μὰ ὄχι καὶ βέβαια. Αὐτὴ ποῦ εἶδα ἴσως καὶ νὰ μὴν ἦταν ἡ Πιπιρούλα.

— Πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ μὲ τὰ μάτια μου, θεῖε. Θὰ μὲ ὀδηγήσης;

— Προθύμως, Πιπίνα. Πᾶμε!

Ὁ Φῖφος λοιπὸν καὶ ἡ ἀνεψιά του ἐτράβηξαν κατὰ τὸν Βο-

τανικὸν Κῆπον. Ἐφθασαν ἐκεῖ ἐντὸς πέντε λεπτῶν καὶ εἰσεχώρησαν χωρὶς νὰ σταματήσουν εἰς τὸ ἰδιωτικὸν Μουσεῖον, ποῦ γνωρίζετε, μικροί μου ἀναγνώσται. Ἐκεῖ ὁ Φῖφος δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ εὔρη τὸ διαμέρισμα, ὅπου εἶχεν ἰδεῖ τὸ πουλί, τὸ ὁποῖον ὠμοίαζε ἀπαράλλακτα τὴν ἀνεψιάν του. Ἡ μητέρα ὅμως δὲν ἠπατήθη.

— Δὲν εἶν' αὐτὴ ἡ κόρη μου, εἶπεν εὐθύς, ἅμα περιειργάσθη τὸ βαλσαμωμένον αὐτὸ πουλί. Αὐτὴ ἔχει ἐπάνω ἔς τὲς φτεροῦγές της μιὰ μαύρη γραμμὴ, ποῦ δὲν τὴν ἔχει ἡ Πιπιρούλα. Μὰ πολὺ παράξενο μοῦ φαίνεται, θεῖέ μου, νὰ συναντήσω ἐδῶ πουλί, ποῦ τῆς μοιάζει τόσο. Τί λέτε καὶ σεῖς;

— Ἐ! τί θέλεις νὰ πῶ; Ἀπ' αὐτὸ καταλαμβάνω πῶς ἡ Πιπιρούλα δὲν εἶναι μοναδικὴ ἔς τὸ εἶδός της. Νά το κεῖ.

— Μήπως ὁ Τιτίλος . . .

Ἡ Πιπίνα δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν της. Ἐμεινεν ἐπ' ὀλίγον σκεπτικὴ. Ἐπειτὰ ἡ σειρὰ τῶν σκέψεών της ἐφάνη ὡς νὰ ἔλαβεν αἴφνης ἄλλην τροπὴν καὶ εἶπε:

— Νὰ σᾶς πῶ, θεῖέ μου, εἶδα ἔς τὸ σπίτι σας ἓνα ἔκτακτο πουλί, ἓνα πουλί ποῦ δὲν τὸ ξαναεἶδα ἔς τὴ ζωὴ μου.

— Ἄ, λοιπὸν τὸ εἶδες αὐτὸ τὸ θαυμάσιο πουλί;

— Ναί, δηλ. μόλις τὸ διέκρινα. Ἀλλὰ εἶναι πολὺ λαμπρό.

— Εἶναι φίλος μου.

— Κανένας ξένος χωρὶς ἄλλο.

— Χμ! ναί. Μὴ λὲς τίποτε εἰς κανένα, Πιπίνα.

— Γιατὶ θεῖέ μου;

— Ταξιδεύει ὡς ἰδιώτης.

— Ἄ! εἶναι λοιπὸν καμμία ἐξέχουσα προσωπικότης. Τί ἤλθε νὰ κάμῃ ἔς τὰς Ἀθήνας;

— Νά τα μας!

- Δὲν θέλετε νὰ μὲ τὸ πῆτε ;
- Εἶσαι πολὺ περιέργη ἀνεψιά μου καὶ ἡ περιέργεια δὲν εἶναι καλὸ πρᾶγμα.
- Πά, εἶναι μυστικό ;
- Νὰ σοῦ πῶ, μὰ θὰ φυλάξης καλὰ τὸ μυστικό ;
- ὦ ναί, θεϊέ μου, θὰ ἦμαι τάφος.
- Δὲν θὰ ἐπαναλάβης τίποτε ; οὔτε εἰς τὸν Πιπῖνο ;
- Οὔτε εἰς τὸν Πιπῖνο οὔτε εἰς κανένα ἄλλον.
- Νά λοιπόν, τί θὰ ἔλεγες ἂν ὁ εὐγενὴς καὶ ἔξοχος αὐτὸς νέος ἦρχετο εἰς τὰς Ἀθήνας μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ πάρῃ τὴν Πιπιρούλα ;
- Αὐτὸς νὰ πάρῃ τὴν Πιπιρούλα ! Μὰ ποτέ του δὲν τὴν εἶδε !
- Τί ξεύρεις ;
- Θὰ τὸ μάθω.
- Τέλος ἄς ὑποθέσωμεν πῶς τὴν εἶδε, πῶς τὴν γνωρίζει καὶ πῶς ἦλθε νὰ τὴν πάρῃ.
- Νομίζετε πῶς θέλει νὰ ὑπανδρευθῇ ;
- Νομίζω πῶς τὴν θέλει. Δὲν θὰ ὑπερηφανεύεσο νὰ ἔχῃς τέτοιον ἕνα γαμβρό.
- Βέβαια, θεϊέ μου, καὶ θὰ ὑπερηφανευόμην· ἀλλὰ γνωρίζεις τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Τιτίλου.
- Ναί, καὶ τί μὲ τοῦτο ;
- Ὁ μέλλον μαμβρός μου εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον ἔκτακτον, ἀνδραγάθημα, ἄθλον. Ὅσον γιὰ μένα ὁ γαμβρός αὐτὸς θὰ μὲ ἦρχετο στὸ λογαριασμὸ καὶ χωρὶς ὅλα αὐτά.
- Θὰ ἦρεσκε καὶ εἰς τὴν Πιπιρούλα χωρὶς ἄλλο.
- Δὲν ἀμφιβάλλω διόλου, θεϊέ μου, μὰ αὐτὸς ὁ Τιτίλος . . .
- Ὅσον τὸ διάβολο αὐτὸς ὁ γουρσοῦζης. Λοιπὸν θὰ τὸν εὐχα-

ριστήσωμε τὸν Τιτίλο σου, μείνε ἡσυχη, τοῦ ἐτοιμάζω μίαν κολοσσιαίαν ἔκπληξιν. Πρὸς τὸ παρὸν φθάνουν ὅσα σοῦ εἶπα, ἄς περιμένωμεν, ἄς ἀφήσωμεν νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή τοῦ διαγωνισμοῦ. Δὲν εἶναι εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ μηνός ;

Ἄχ ναί, μὰ ἐξεχάσαμεν πῶς ἡ καϋμένη ἡ Πιπιρούλα εἶναι χαμένη.

— Ἀλήθεια, διάβολε. Νὰ σοῦ πῶ, πρέπει νὰ κάμωμε τὰς Ἀθήνας ἄνω κάτω γιὰ νὰ τὴν βροῦμε. Θὰ τὴν βροῦμε χωρὶς ἄλλο ἢ δὲν μὲ λένε πὰ Φῖφο.

Ἐπὶ τῆς παρηγορητικῆς ταύτης καταφάσεως ἡ Πιπῖνα ἀπεχαιρέτησε τὸν θεϊὸν της.

Νὰ τὴν ξαναβροῦμε, εὐκόλο νὰ τὸ πῆ κανεὶς ἐσκέπτετο ὁ Φῖφος, ἐπιστρέφων εἰς τὴν κατοικίαν του, μὰ δύσκολο νὰ τὸ ἐκτελέσῃ. Ποιὰ ἡ ἀνάγκη νὰ βάλω καὶ ἄλλο ζήτημα ἔς τὸ κεφάλι μου, ὦ διάβολε. Νὰ τὸ πῶ τοῦ Κέλδα ; . . . Ὅχι, θὰ γυρεύει νὰ βγῇ εἰς ἀναζήτησίν της καὶ αὐτὸς καὶ μὲ τὰ φτερὰ ποῦ φορεῖ δὲν γίνεται. Ἀρκετὴ σκοτούρα εἶναι νὰ τὸν ἔχω στὸ σπίτι μου, νὰ τρέμω κάθε ὥρα μὴν τὸν ἰδῇ κανεὶς. Θὰ ἦταν νόστιμο νὰ τὸν ἔβλεπαν. Ὅλος ὁ κόσμος θὰ σηκωθῇ ἔς τὸ φτερό. Πρέπει νὰ τὸν κρύψω ἀκόμη καμμιὰν ἐβδομάδα, . . . Νά τα πάλι, τί μὲ θέλει αὐτὸς ἐκεῖ ;

Ταῦτα δὲ εἶπεν ὁ Φῖφος, διότι ἐξεπλάγη ἰδὼν ἕνα ψαρῶνι τὸ ὁποῖον ἐστέκετο πλησίον τῆς κατοικίας του καὶ ἐφαίνετο ὡσὰν νὰ τὸν ἐπερίμενε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Οἱ φίλοι εἶναι καλοί

Πρέπει νὰ ἐπανέλθωμεν ὀλίγον εἰς τὸν Κοσσυφάκην ὅπου ἀφήκαμεν πρό τινος ἓνα τῶν μνηστήρων τῆς Πιπιρούλας, τὸν εὐθυμον Φρῆκον εἰς θέσιν, ἣ ὁποία δὲν ἦτο βεβαίως τῆς ἐκλογῆς του, καίτοι ἡ θέσις αὕτη τοῦ ἐπέτρεπε νὰ καλλιεργήσῃ μὲ περισσοτέραν τάξιν καὶ εὐστοχώτερον τὴν τέχνην εἰς ἣν ἐπεδίδετο.

Ἡ γηραιὰ ἀηδὼν, ὁ σύντροφος τῆς δυστυχίας του, τὸν συνεπάθησε, ἠρέσκετο δὲ νὰ τὸν διδάσκῃ τὴν θεωρίαν ὡς καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τῆς μουσικῆς, καὶ χάρις εἰς τὰς ἀσκήσεις, τὰς ὁποίας τοῦ ἐπέβαλλε νὰ ἐκτελῇ εὐμεθόδως, κατώρθωσε νὰ μεταπλάσῃ κάπως τὸν ἄκαμπτον λάρυγγα τοῦ μαθητοῦ του. Καίτοι αὐτὸς πολὺ ἀπεῖχεν εἰσέτι τοῦ νὰ μιμηθῇ ἐπιτυχῶς τὰ ᾠδικά πτηνὰ τῆς δευτέρας ὡς καὶ τῆς τρίτης ἀκόμη κατηγορίας, ἐν τούτοις κατώρθωσε νὰ τὸν σχηματίσῃ μουσικὸν ἀρκοῦντως ἱκανόν, ἐάν τις λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ὀλίγην ἐπιτηδειότητα, δι' ἧς τὰ στρουθία ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπροικίσθησαν ὡς πρὸς τὴν τέχνην τοῦ ψάλλειν.

— Βλέπεις, μικρὸ μου φίλε, τοῦ ἔλεγε, καλὸν εἶναι νὰ ἦναι κανεὶς καλῶς κατηρτισμένος, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει καὶ ν' ἀναπτύξῃ τὸ τάλαντό του διὰ τῆς μελέτης, διὰ τῆς ἐπιμόνου καὶ ἀδιαλείπτου ἐργασίας καὶ τότε δι' ὀλίγων κατορθώνει τις πολλά. Ποτὲ δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ ἐναβρύνεται κανεὶς εἰς τὴν ὀλεθρίαν καὶ κούφην πεποίθησιν ὅτι προσήγγισεν εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς τέχνης. Πάντοτε πρέπει ν' ἀποβλέπῃ ὑψηλότερα. Ἄξιον ἀπορίας εἶναι νὰ βλέπει τις ποῦ φέρει ἢ ἐπιμονή. Ἡ καλλιτέρα φωνὴ ἄ-

νευ μεθόδου εἶναι πάντοτε ὑποδεεστέρα ὄργάνου ἤττον καλοῦ καὶ τεχνικώτερα ἐκγυμνασμένου. Τὰ πλεῖστα τῶν πτηνῶν τερετίζουσι ἀλλὰ δὲν ψάλλουσι. Ἄρκοῦνται μόνον νὰ ἐκβάλλουσι ἤχους κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον ποικίλους καὶ ἀρμονικοὺς ἢ δυσαρέστους καὶ δὲν φιλοδοξοῦν τι περιπλέον, ἀδιαφοροῦντα πρὸς τὴν πρόοδον. Ἄκουεις αὐτὸ τὸ ἀπαίσιον κακατοῆς τὸ ὁποῖον ξεσχίζει κάθε στιγμὴν τὰ αὐτιά μας; Ἡ φύσις τοῦ ἐδώρησε λαμπρὸν ὄργανον, τὸ ὁποῖον μεταχειρίζεται μόνον διὰ νὰ ἐρεθίσῃ ὄσους τὸ ἀκούουν. Δὲν φαντάζεσαι τί αἰσθήματα μοῦ ἐμπνέει. Ὅταν φωνάζῃ ἢ ἔξαψίς μου φθάνει μέχρι τοιοῦτου σημείου ὥστε μοῦ ἔρχεται νὰ πάγω νὰ τὸ τυφλώσω, ἂν ἤμποροῦσα.

» Διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς μεθοδικότητος ἰδὲ τί οἱ ἄνθρωποι κατώρθωσαν δι' αὐτῆς. Τὰ παιδιὰ των, ὅταν γεννῶνται, δὲν γνωρίζουσι ν' ἀρθρώσουσι ἄλλο ἀπὸ ἤχους ὀλίγον διαφέροντας ἀπὸ τὰς ὠνάς τοῦ τρομακτικοῦ αὐτοῦ παπαγάλου, τὸ ὁποῖον δὲν τὰ ἐμποδίζει διόλου νὰ φθάσουσι κατόπιν διὰ τῆς σπουδῆς καὶ τῆς μεθόδου μέχρι τοῦ σημείου νὰ ψάλλουσι κατὰ τρόπον λίαν εὐχάριστον ὡς ἡμεῖς τ' ἀηδόνια.

— Ἔτσι λοιπόν. ἠρώτησεν ὁ Φρῆκος, φρονεῖτε ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φωνὴ παραβάλλεται πρὸς τὴν ἰδικὴν σας;

— Ναί, φίλε μου, δὲν διστάζω νὰ τὸ παραδεχθῶ. Ἄλλ' ἐπιμένω εἰς αὐτό. Ἐννοῶ τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν, ἣτις ἐγυμνάσθη, ἐκαλλιεργήθη μὲ προσοχήν, ἐβελτιώθη διὰ τῆς σπουδῆς καὶ τῆς ἐπιμελείας, διότι ἄλλως ἡ ἀνθρωπίνη φωνὴ δὲν εἶναι πλέον εὐχάριστος εἰς τὴν ἀκοὴν ἀπὸ τὴν φωνὴν τῶν περισσοτέρων τετραπόδων.

— Καὶ ὑπάρχουσι ψάλλται μεταξὺ τῶν τετραπόδων;

— Κυρίως ὄχι. Ἄλλ' οἱ βάρταχοι ψάλλουσι, μὲ τρόπον μονό-

τονον εἶν' ἀληθές. Οἱ τέττιγες, αἱ ἀκρίδες, οἱ γρυλοὶ ψάλλουν ἐπίσης καὶ αὐτοί.

— Ποία καθ' ὑμᾶς ἡ διαφορὰ μεταξὺ κραυγῆς καὶ ἄσματος;

Εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον φαίνεται ὅτι αὐτό, τὸ ὁποῖον ὀνομάζετε ἄσμα τοῦ βατράχου, δὲν ἠμπορεῖ κυρίως νὰ θεωρηθῆ ὡς ἄσμα περισσότερον ἀπὸ τὸ μιαούρισμα τῆς γάτας ἢ τὸ χρεμέτισμα τοῦ ἀλόγου καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα, καθ' ὑμᾶς, μόνον κραυγὰς ἐκβάλλουν.

— Ἴδου ποία ἡ διαφορὰ. Τὸ ἄσμα οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ φύσις του, ἐκφωνεῖται πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ προκαλέσῃ εὐχάριστον ἐντύπωσιν εἰς τὰ αὐτιά πρὸς τὰ ὁποῖα ὁ ἐκφέρων αὐτὸ ἀποτείνεται. Καὶ τ' αὐτιά ἐκεῖνα ἐνδέχεται νὰ ἦναι αὐτὰ τὰ τοῦ ψάλλοντος ἢ καὶ κανενὸς ἄλλου ἀκόμη, ἐνῶ ἡ κραυγὴ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ ἔκφρασις μιᾶς ἀνάγκης ἐνὸς πάθους, ἐνὸς αἰσθήματος χαρᾶς ἢ λύπης. Τὸ ἄσμα εἶναι ἡ ποίησις τῆς φωνῆς, ἡ κραυγὴ εἶναι ὁ πεζὸς αὐτῆς λόγος.

Ὁ Φρῖκος ἤκουε μετὰ κατανύξεως τὰς ἐξηγήσεις τῆς γηραιᾶς ἀηδόνας, καὶ ἐπωφελεῖτο ἐξ αὐτῶν, ἀποφασισμένος ὁμως νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς ἀρχάς, τὰς ὁποίας αὐτὴ προσεπάθη νὰ τοῦ μεταδώσῃ εἰς τὴν ἄμεμπτον ἐκτέλεσιν τοῦ τεμαχίου τῆς ἐκλογῆς του δηλ. τοῦ βάλς τοῦ Φάουστ. Κατ' αὐτόν, τὸ τεμάχιον τοῦτο παρέμενε καλλιτεχνικὴ σύλληψις ἐκ τῶν θαυμασιωτέρων, τὰς ὁποίας ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῆ, ὡς ἡ ὑψηλοτέρα ἔκφανσις τῆς τέχνης τῆς ἀρμονίας. Τόση ἐπιμονή, τόσος διακαῆς πόθος δὲν θὰ ἔμενον ἄκαρποι. Ἡ ἐπιτυχία ἐπὶ τέλους θὰ ἐπέστεφε τὰς ἀδιαλείπτους προσπαθείας τοῦ νεαροῦ στρουθίου. Φρῖκος ὁ Σκουφᾶτος κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ διασκελίσῃ τὰ προσκόμματα ἐφ' ὧν κατασυντρίβονται τόσοι καὶ τόσοι δοξομανεῖς. Ἡ διδασκάλισά του ἀηδὼν ἀπεφάνθη ὅτι, καίτοι εἶχε μερικὸς ἐνδοιασμοὺς διὰ τὴν

ἐκλογὴν τοῦ εἶδους τῆς μουσικῆς, τὸ ὁποῖον ἐξέλεξεν, ἐκλογὴν ἀτυχῆ κατ' αὐτόν, ἐν τούτοις ἐφρόνει ὅτι ὁ Φρῖκος ἦτον ἰκανός, προωρίζετο δὲ νὰ προοδεύσῃ εἰς τὸ στάδιον τοῦ καλλιτέχνου.

Ὁ Φρῖκος δὲν ἦτο καὶ τόσο ἀπαιτητικός. Ἡ φιλοδοξία του περιορίζετο μᾶλλον εἰς τὸ νὰ νικήσῃ τοὺς ἀντιπάλους του ἐνώπιον τῆς Πιπιρούλας καὶ νὰ ἰκανοποιήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Πιπίνου εἰς τοῦτο καὶ μόνον περιστρέφετο πρὸς τὸ παρὸν ἢ ἐπιθυμία του. Ἐν τοσοῦτῳ αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ ὁ δυστυχῆς Φρῖκος ἤρχισε ν' ἀνησυχῆ καὶ νὰ φοβῆται μήπως ἡ φυλάκισις του διαρκούσα πέραν τῆς προθεσμίας, ἣτις εἶχεν ὀρισθῆ διὰ τὸν διαγωνισμὸν τὸν ἠμπόδιζε νὰ συναγωνισθῆ. Αἱ μακρὰι σπουδαί του θ' ἀπέμενον λοιπὸν στεῖραι; Ἦλθεν ἡ ἡμέρα τέλος καθ' ἣν τὸ φῶς τῆς ἐλπίδος, ἀνέλαμψεν αἴφνης εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ δυστυχοῦς δεσμώτου καὶ τὸν ἐξωογόνησεν. Ὁ Κύρ Κοσσυφάκης εἶχεν ἀνοίξει κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸ παράθυρόν του, τὸ ὁποῖον ἐτήρει κλειστὸν μετὰ τὴν ἀδιάκριτον εἰσχώρησιν τοῦ μνηστῆρος τῆς Πιπιρούλας εἰς τὸ ὄρνιθοτροφεῖόν του καὶ κατόπιν εὐθύς ἐξῆλθεν. Ὁ Γῖλος τότε παρουσιάσθη ἐξαίφνης παρὰ τὸ κλωβίον τοῦ Φρῖκου.

— Καλὲ ἐξάδελφε, πῶς ἐσὺ ἐδῶ, ἀνέκραξεν τὸ στρουθίον, ἅμα τὸν εἶδε.

— Ἀά, ἔκαμεν ὁ Γῖλος. Ἐπιάσθηκες! Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ. Πῶς σ' ἐτσακώσανε

— Ἄχ, ἐξάδελφε. Ἐπιάσθηκα σὰν βλάκας ποῦ εἶμαι.

— Ἄν ἦσουν κανένας χωριανός, ἀδελφέ, πάει καλά. Μὰ γιὰ πολιτάκι σὰν καὶ σένα, δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου.

— Τί τὰ θέλεις, ἐξάδελφε, τὴν ἔπαθα ἀπὸ ἀφηρημάδα.

— Τοῦλάχιστον ἐπωφελήθηκες ἀπὸ τὴν ἐδῶ διαμονὴν σου; Πῶς πᾶν τὰ γυμνάσματα; Πῶς τὰ πᾶς μὲ τὸ σκοπό σου;

— Καλά, καλούτσικα.

— Για νὰ ἰδοῦμε.

Ὁ Φρῖκος ἐτόνισε τὸ τεμάχιόν του ἐξακολουθήσας αὐτὸ μέχρι τέλους μὲ ζωηρότητα καὶ ἐπιτυχίαν.

— Ὡ, ὦ, ἔκαμεν ὁ Γῖλος. Ἐξαΐσια, φίλε μου. Σφυρίζεις σὲ βεβαιῶ, σὰν κότσυφας.

— Πράγματι, εἶπεν ἡ ἀηδὼν, ἀναμιχθεῖσα εἰς τὴν συνομιλίαν των. Ἐχει κλίσιν καὶ πολὺ καλὴν θέλησιν, καλὰ τὰ πάγει.

— Ἀκοῦς, Φρῖκο, αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐνθαρρυντικὸ γιὰ σένα.

— Ἀπ' ἐδῶ εἶναι ὁ διδάσκαλός μου, ἐψιθύρισεν ὁ δεσμώτης.

— Ἄ, τώρα ἐκατάλαβα, εἶπεν ὁ Γῖλος χαιρετῶν τὸν μέγαν διδάσκαλον. Ἦσουν τυχηρὸς σὲ κάτι τέλος πάντων, ἀγόρι μου.

— Δὲν μοῦ λές, ἔχεις καμμίαν εἶδησιν γιὰ τὴν Πιπιρούλα, ἐξάδελφε;

— Νὰ σοῦ πῶ, τίποτα δὲν ξεύρω.

— Θὰ σκάσω ὡς ποῦ νὰ τὴν ξαναἰδῶ. Ἄχ, ἂν ἤμποροῦσες, καυμένε νὰ μὲ γλυτώσης.

— Ἄς δοκιμάσωμεν, ἔκαμε τὸ ψαρῶνι, κι' ἐδοκίμασε νὰ κινήσῃ τὴν θυρίδα τοῦ κλωβίου, ἀλλ' αἱ προσπάθειαι τοῦ ἀπέβησαν μάταιαι.

— Ἀδύνατο νὰ στρέψῃ ὁ γάντσος ἔς τὸν κρῖκο ποῦ τὸν βασιτᾶ εἶπε. Τὸ σύστημα αὐτὸ εἶναι νέο καὶ πολὺ τεχνικὸ γιὰ τὰ βάσανά σου. Ἡ ἀπολύτρωσίς σου ὑπερβαίνει τὰς δυνάμεις μου. Ἀλλὰ μὴν ἀπελπίζεσαι. Θὰ ἔρχωμαι νὰ σὲ βλέπω συχνὰ καὶ ἡ εὐκαιρία θὰ παρουσιασθῇ ἀφεύκτως γιὰ νὰ σὲ λυτρώσω.

— Ὡς τότε ὁμως θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι, καλέ μου ἐξάδελφε.

— Θὰ σοῦ τὴν κάμω εὐχαρίστως.

— Πήγαινε ἔς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας καὶ μάθε τί γί-

νεται ἡ Πιπιρούλα. Πές της σὲ τί θέσι εὐρίσκομαι καὶ γιὰ ποιὸν τὰ ἔπαθα. Κύτταξε νὰ τὴν συγκινήσῃς κι' ἔλα γρήγορα νὰ μοῦ πῆς τί ἔμαθες.

— Πηγαίνω, τώρα ἀμέσως, εἶπεν ὁ Γῖλος καὶ ἐπὶ τούτοις ἐξῆλθε ἀπὸ τὸ ὄρνιθοτροφεῖον.

Τὸ ψαρῶνι δὲν ἐδυσκολεύθη πολὺ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν κατοικίαν τοῦ ζεύγους Πιπίνου. Ἀλλ' ὅταν ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν Πιπιρούλαν, ἡ Πιπίνα προέταξε τόσας προφάσεις διὰ ν' ἀρνηθῇ εἰς τὰς ὁποίας ὁ ἐξάδελφος τοῦ Φρῖκου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο κουτός, διέγνωσε ἀμετάκλητον τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν ἐξαποστείλουν χωρὶς νὰ τοῦ ἐπιτρέψουν τὴν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν ἐζήτησε. Ἀλλ' ἡ Πιπίνα εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἐπισκέπτῃν εἰς ἄκρον ἐπιμονον, ἀποφασισμένον νὰ περιφρονήσῃ τὴν ἄρνησίν της ἢ καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ εἰσαχθῇ διὰ τῆς βίας εἰς τὴν κατοικίαν της, παρὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ἄπρακτος. Ἦναγκάσθη λοιπὸν νὰ προφασισθῇ ὅτι ἡ κόρη της πρὸς τὸ παρὸν εὐρίσκετο εἰς τὴν ἐξοχὴν εἰς τοῦ θείου της καὶ ὅτι τῆς ἦτον ἀδύνατον νὰ ὀρίσῃ πόσον θὰ διήρκει ἡ ἀπουσία της. Καὶ ὡς ἀπόδειξιν ἔφερε τὴν κενωθεῖσαν κατοικίαν της ὅπως τοῦ ἐπέτρεψε νὰ παρατηρήσῃ. Τότε ὁ Γῖλος ἐπέστρεψε διὰ νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν Φρῖκον πῶς ἀπέτυχε τὸ διάβημά του καὶ τὸν ἠρώτησε ἐὰν ἐγνώριζε τὸν ἐν λόγῳ θεῖον καὶ τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο.

— Ὁ θεῖος αὐτός, ἀπήντησεν ὁ Φρῖκος, δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἦναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Φῖφον Δασοπούλην, περὶ τοῦ ὁποίου ἐγένετο καμμιά φορὰ λόγος εἰς τὴν οἰκογένειαν Πιπίνου. Ἀλλὰ δὲν κατοικεῖ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἡ κατοικία του εἶναι ἐντὸς τοῦ κωδωνοστασίου τῆς Καπνικαρέας. Κάμε μου τὴν χάριν νὰ πᾶς νὰ ἰδῆς.

Ὁ Φῖφος δὲν εὐρίσκετο εἰς τὸ σπίτι του, ὅταν ὁ Γῖλος παρουσιάσθη ἀλλ' εὔρεν ἐκεῖ τὸν εὐγενέστατον Κέλδαν, ὁ ὁποῖος ἐπε-

ρίμενε με καρτερίαν ἀλλ' ὄχι καὶ με ὑπομονὴν τὴν στιγμὴν τῆς ἐμφανίσεώς του εἰς τὸ δημόσιον.

Φαντάζεσθε πλέον. μικροὶ μου φίλοι, τὴν ἐκπληξιν τοῦ ἐξαδέλφου Γίλου, ὅταν ἀνεκάλυψεν ἓνα περιφανῆ ξένον εἰς τὴν θέσιν ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἐζήτη. Τὸ ψαρῶνι περιηγήθη πολὺ καὶ εἶχεν ἰδεῖ πολλὰ καὶ δὲν διεκρίνετο διὰ τὴν συστολὴν καὶ τὴν δειλίαν του. Ἐξ ἄλλου ἦτο πολὺ περίεργος. Ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ψευδοπαδείσιον καὶ τὸ ἠρώτησεν ἐὰν εὕρισκετο ὄντως εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Φίφου. Ἡ ἐκλαμπρότης του ἀπήντησε προσηνέστατα ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἴχνους ξενικῆς προφορᾶς ὅτι εὕρισκετο πράγματι εἰς τοῦ Φίφου, ὅστις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐξέλθει καὶ ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἤρχει νὰ ἐπιστρέψῃ.

— Ἀλλὰ ἐν ἀπουσίᾳ του ἐνόμιζα ὅτι θὰ συναντοῦσα τὴν μικρανεψιάν του ἐδῶ, εἶπεν ὁ Γίλος.

— Ποίαν μικρανεψιάν του;

— Τὴν δεσποινίδα Πιπιρούλαν.

Ἄμα ἤκουσε τὸ ὄνομα αὐτὸ ὁ Κέλδас ἀνετινάχθη.

— Τὴν δεσποινίδα Πιπιρούλαν; ἀνέκραξε καὶ τὴν γνωρίζετε;

— Ναὶ καὶ ὄχι. Μοῦ ἀνέθεσαν νὰ τῆς εἰπῶ κάτι.

— Δὲν κατοικεῖ ἐδῶ.

— Τὸ ξεύρω, ἀπήντησεν ὁ Γίλος. Κατοικεῖ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας με τοὺς γονεῖς της. Ἀλλ' ἐκεῖ ἔμαθα ὅτι ἡ κόρη των ἐπῆγε δι' ὀλίγον εἰς τοῦ μεγάλου θείου της.

— Ἐχετε λάθος ὑπέλαβεν ὁ Κέλδас. Δὲν ἐφάνη ἐδῶ.

— Ὡώ, εἶπε καθ' ἑαυτὸ τὸ ψαρῶνι, τί πάει νὰ πῆ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία; Ἐπερίμενα μέχρι τινος νὰ μὴ συναντήσω τὴν Πιπιρούλα εἰς τοῦ θείου της, διότι ἐπὶ τέλους ἐκατάλαβα πῶς ἡ μητέρα της ἐγύρευε νὰ μὲ ξεφορτωθῇ καὶ μ' ἔδωκε ψευδῆ διεύθυν-

σιν. Μὰ πῶς γίνεται ὁ ξένος αὐτὸς νὰ γνωρίζῃ τὴν δεσποινίδα Πιπίνου; Καὶ τὴν γνωρίζει χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, γιατί ἀλλέως πῶς θὰ ἤμποροῦσε νὰ μὲ διαβεβαιώσῃ ὅτι δὲν τὴν εἶδεν ἐδῶ; Καὶ ὅμως δὲν εὕρισκεται πλησίον τῶν γονέων της, ἐξηκολούθησε φωνακτά.

— Ὑψιστε Θεέ! ἐμουρμούρισεν ὁ Κέλδас, ἐνθυμηθεῖς ἔξαφνα ὅτι εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὸ Μουσεῖον. Μήπως ὁ Φίφος μ' ἐγέλασε καὶ πάλιν;

— Γνωρίζετε τὴν δεσποινίδα Πιπίνου; ὑπέλαβεν ὁ Γίλος.

Εἰς τὴν ἀπότομον ταύτην ἐρώτησιν ὁ Κέλδас ἐταλαντεύθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διὰ ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία διήρκεσεν ὀλίγον. Δὲν συνήθιζε νὰ ὑποκρίνεται καὶ ὀλιγώτερον νὰ ψεύδεται.

— Τὴν γνωρίζω, ἀπήντησεν.

— Ἄ, ἔτσι; ἤλθε λοιπὸν εἰς τοῦ θείου της;

— Σᾶς εἶπα, νομίζω, πρὸ ὀλίγου ὅτι δὲν ἤλθε.

— Τότε πῶς...

— Αὐτὴ ἡ ἐπιμονή σας, ἀπήντησεν ὁ Κέλδас ἐξεγερωθεῖς, εἶναι ἀδιάκριτος. Ὅπωςδήποτε ὅμως θὰ συγκατανεύσω ἐπὶ τέλους νὰ κορέσω τὴν περιέργειάν σας διὰ λόγους οἱ ὁποῖοι μοῦ ἀνήκουν. Μάλιστα, κύριε, γνωρίζω τὴν δεσποινίδα Πιπίνου. Εἶμαι εἷς ἐκ τῶν μνηστήρων της.

— Ὅχι δά! ἔκαμεν ὁ ἄλλος διαστέλλων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Παρακαλῶ, νὰ πιστεύσητε ὅτι εἶναι ὅπως σᾶς τὸ λέγω.

— Καλέ, καλέ, καλὲ τί μοῦ λέτε; ἀνέκραξε τὸ ψαρῶνι εἰς ὄλους τοὺς τόνους. Ὁ ἐξάδελφός μου Φρῖκος ποτὲ δὲν μοῦ ὠμίλησε δι' ὑμᾶς.

— Πιθανόν, καίτοι ὁ ἐξάδελφός σας, ἀφοῦ περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος, μὲ γνωρίζει κάλλιστα.

Ἐξερχόμενος ἀπὸ τοῦ Φίφου ὁ Γίλος συνήντησεν αὐτὸν ἐπι-



Ἐνίοτε οἱ πετραλέκτορες συνάζονται εἰς ἓνα μέρος
διὰ νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὸν χορὸν.

στρέφοντα. Τοῦ εἶπε ποῖος ἦτο καὶ ἐξέθεσε τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἦλθεν. Ὁ Φίφος ὀλιγότερον μυστικὸς ἀπὸ τὴν Πιπίνα τοῦ ἀφηγήθη τὴν ἀνεξήγητον ἐξαφάνισιν τῆς Πιπιρούλας καὶ τοῦ συνέστησε νὰ προβῆ καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἀναγκαίας ἐρεῦνας διὰ νὰ τὴν ἀνακαλύψῃ. Τὸ ψαρῶνι προθύμως ἐδέχθη. Ἀπὸ τοῦ Φίφου ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τοῦ Κοσσυφάκη, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ὀρνιθοτροφεῖον, καίτοι τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτόν, διότι ὅλα ἦσαν ἄνω κάτω ὡς ἐκ τοῦ προσφάτου φθασίματος νέων ὑποτρόφων, τοὺς ὁποίους ὁ ὀρνιθοτρόφος κατεγίνετο νὰ ταξιθετῆσθαι μεταξὺ τῶν ἀρχαιοτέρων.

Ἡ ἀποκάλυψις τῶν ἐπηλύδων ἐνδιέφερεν ὄλως ἰδιαιτέρως τὴν ἀηδόνα, διότι κυρίως ἀπὸ περίεργα πτηνὰ συνίστατο ἡ ἀποστολή. Ὠνόμαζε ἓν πρὸς ἓν τὰ πτηνὰ εἰς τὸν Φρῆκον καὶ ἐξιστόρει συνάμα τὴν ἰδιορρυθμίαν, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει τὸ ἰδιαίτερον σύστημα τῆς ζωῆς των καὶ, ἐὰν ἦσαν ῥοδιὰ, ἀνέφερε ποῖα προσόντα ἐχαρακτήριζον τὸ τάλαντον ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν.

— Ἄ, νὰ ἓνας πετραλέκτωρ, εἶπε δεικνύουσα εἰς τὸ στρουθίον λαμπρὸν πτηνὸν μεγάλον ὡς περιστερὰ χρώματος χρυσοῦ ἐρυθροποῦ τοῦ ὁποίου ἡ κεφαλὴ ἔφερε πτερωτὸν λοφίον. Ἐρχεται ἀπὸ τὴν Ἀμαζώνειον χώραν καὶ διαιτᾶται κατὰ προίμησιν εἰς μέρη δασώδη, φαραγγώδη καὶ ἀπόκρημνα.

— Ψάλλει καθόλου; ἠρώτησεν ὁ Φρῆκος.

— Ὁχι. Μιαουρίζει μᾶλλον, καθὼς ἡ γάτα. Ἄλλ' ἂν δὲν ψάλλει, χορεύει ὅμως λαμπρά.

— Χορεύει;

— Ναί. Ἐνίοτε οἱ πετραλέκτορες συνάζονται ἕως εἴκοσιν ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ εἰς ἓνα μέρος, οἱ μὲν διὰ νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὸν χορὸν αἱ δὲ διὰ ν' ἀπολαύσουν τὴν διασκέδασιν. Οἱ ἀρσενικοὶ μόνοι χορεύουν, καθεὶς μὲ τὴν σειρὰν του, ἐνόσφ οἱ θεαταὶ

καθησμένοι εις τούς πέριξ θάμνους τούς θαυμάζουν. Ὁ χορευ-
της διατρέχει τὸν στῖβον, ὁ ὁποῖος συνήθως εἶναι ἡ λεία ἐπιφά-
νεια κανενὸς βράχου. Κάμνει βήματα καὶ λαμβάνει στάσεις, τὰς
ὁποίας δὲν ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῆ κανεῖς. Κάποτε μισοανοίγει τὰ
περὰ του, χαμηλώνει τὸ κεφάλι του δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ξύνει τὴν
γῆν μὲ τὰ πόδια του καὶ πηδᾷ εἰς τὸν ἴδιον τόπον. Κάποτε πάλιν
ἀνοίγει τὴν οὐράν του σὰν μιὰ ρόδα, περιπατεῖ καμαρωμένος,
ἕως ὅτου ἀποκαμωμένος ἐπιστρέφει καὶ στέκεται κοντὰ εἰς τούς
συντρόφους του. Τότε ἄλλος λαμβάνει τὴν θέσιν του καὶ χορεύει.
Ἐπειτα ἕνας τρίτος ἔρχεται ν' ἀντικαταστήσῃ αὐτὸν καὶ οὕτω
καθ' ἑξῆς.

— Ὁ ἐξάδελφός μου Γίλος μοῦ ἔλεγε μίαν ἡμέραν πῶς ὑ-
πάρχουν καὶ ἔς τὸν τόπον μας χορευτικὰ πουλιά.

— Πράγματι οἱ ξυλοπετεινοὶ ἢ τέτραγες. Αὐτοὶ χορεύουν
ἐπάνω κάτω ὅπως σοῦ περιέγραψα πρίν.

— Τ' εἶν' αὐτὸ τὸ μαῦρο πουλί μὲ τ' ἄσπρα στίγματα ποῦ
τὸ τοποθετεῖ ὁ Κοσσυφάκης;

— Εἶναι παρδαλωτὸς τῆς Αὐστραλίας. Ὁμοιάζει κάπως τοῦ
μελισσουργοῦ, ἀλλ' ἀντὶ νὰ φωλεύῃ ὅπως οἱ μελισσουργοὶ μέσα
εἰς κουφὰ δένδρα, φωλεύει κατὰ γῆς ἐπὶ τῶν κλιτύων, ὅπου σκά-
πτει βαθύτατον διάδρομον εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ὁποίου ἀνοίγει
στρογγυλὴν τρύπαν.

— Ἀπαράλλακτα ὅπως ἡ χελιδὼν ἢ παρόχθιος.

— Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ὁ παρδαλωτὸς δὲν εὐ-
χαριστεῖται ν' ἀνοίγῃ τρώγλην διὰ ν' ἀποθέσῃ τ' αὐγά του, ἀλλὰ
ἐφοδιάζει τὴν κοίτην του μὲ στρῶμα ἀπὸ λεπτοὺς φλοιούς, μὲ
πολλὴν τέχνην κατειργασμένον καὶ πολὺ ὥραϊα διορθωμένον,
παρὰ τὸ σκότος τὸ ὁποῖον βασιλεύει εἰς τὴν κατοικίαν του.

— Πῶς ὀνομάζεται τὸ ἄσπρο αὐτὸ πουλί, τοῦ ὁποίου τὸ
ράμφος ἔχει ἕνα μαῦρο σαρκῶδες ἐξόγκωμα;

— Εἶναι κρόταλος τῆς Βρασιλίας. Καθισμένος εἰς τὴν κορυ-
φήν δένδρου ἐντὸς τοῦ δάσους ὁ κρόταλος σκορπίζει πρῶτ' καὶ
βράδ' τὸ παράδοξον τραγοῦδί του, τὸ ὁποῖον δὲν ὁμοιάζει μὲ
κανὲν ἄλλο. Οἱ ἤχοι τούς ὁποίους ἐκπέμπει μιμοῦνται εἰς βαθμὸν
ποῦ ἠμπορεῖ κανεῖς ν' ἀπατηθῆ τὸν ἤχον πολλῶν μαζὺ κωδῶνων
ἠχούντων ἐν πλήρει ἀρμονίᾳ μὲ διαλείμματα καλῶς καθωρισμέ-
να μεταξὺ ἐκάστης κρούσεως, ἕνας ἀπὸ τούς συγγενεῖς του, ὁ
κεφαλόπτερος τῆς Περούϊας, ἐκβάλλει κατὰ διαλείμματα φωνήν,
ἡ ὁποία ὁμοιάζει πρὸς τὸν μυκηθμὸν τοῦ ταύρου. Εἶναι πουλί
ἀρκετὰ μέγαλον καὶ ὀλόμαυρον καὶ ἔχει μίαν μεγάλην σκούφιαν
κυρτὴν πρὸς τὰ ἔμπρὸς ὅπως ἕνα λοφίον τοῦ χρώματος τοῦ ἴου
καὶ ἕνα ἐπιστήθιον τοῦ αὐτοῦ ἐπίσης χρώματος, τὸ ὁποῖον κρέ-
μεται ἔμπρὸς εἰς τὸν λαιμόν.

— Νά, ὁ Κοσσυφάκης βγάζει τῶρα ψαρῶνια τῆς Ἀμερικῆς,
παρετήρησεν ὁ Φρῆκος.

— Τὸ ὥραϊον αὐτὸ πουλί, εἶπεν ἡ ἀηδὼν, μὲ πτέρωμα λε-
πτὸν καὶ ἀπαλόν, ψάλλει ἐπίσης εὐχάριστα καὶ πρᾶγμα πολὺ πε-
ριεργον τὸ θηλυκόν του ψάλλει ἐπίσης εὐχάριστα καὶ τοῦτο εἶναι
μία ἐξαιρετικὴ περίπτωσις μεταξὺ ὄλων τῶν πουλιῶν, καθὼς
γνωρίζεις.

Ἡ ἀηδὼν ὑπέδειξεν ἀκόμη εἰς τὸν Φρῆκον διάφορα εἶδη, τὰ
ὁποῖα ἤλθαν νὰ ἐπαυξήσουν τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑποτρόφων τοῦ
ζωοτροφείου Κοσσυφάκη. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον πρὸ πάντων
ψάλλται τῶν δασῶν μας καὶ ὁ Φρῆκος ἐξεπλάγη πολὺ ἅμα ἔμαθε
ὅτι αἱ θερμοὶ χῶραι, ὅπου τὰ πτηνὰ διακρίνονται πρὸ πάντων
διὰ τὴν λαμπρότητα τοῦ περώματός των, εἶναι αἱ μᾶλλον ἐστε-
ρημένοι μουσικῶν, ὅτι ὅλα τὰ θαυμάσια πτηνὰ τῶν τροπικῶν,

αὐτοὶ οἱ εὐγενεῖς ἀντιπρόσωποι τῆς φυλῆς του, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ φύσις ἐπεδαψίλευσε μὲ τόσην ἀφθονίαν τὰς μᾶλλον ζωηρὰς καὶ ποικίλας ἀποχρώσεις τοῦ πλουσίου αὐτῆς χρωστῆρος, εἶναι κατὰ γενικὸν κανόνα λίαν ἀδικημένοι ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς φωνῆς

— Ἐπειτα ἀπὸ ἐμὲ τὴν ἀηδόνα, εἶπεν αὐτῇ, ὁ πλέον εὐχάριστος ψάλτης εἶναι ὁ κορυδαλὸς καὶ κατόπιν ἔρχεται ἡ ὑπολαῖς ἢ μαυροκέφαλη. Ἐπίσης καὶ ὁ σπιζίτης, τὸ σκαθί, ὁ πυρρούλας, ἢ καρδερίνα ἢ ἀκανθίς, ὁ κυανοτράχηλος καὶ πλῆθος ἄλλο διακεκριμένων καλλιτεχνῶν κελαιδοῦν καλά. Εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν κοσσύφων πρέπει νὰ κατατάξωμεν τὴν κίχλαν, τῆς ὁποίας τὸ ἄσμα εἶναι ἠχηρὸν καὶ ποικίλον, τοὺς πετροκοσσύφους καὶ τοὺς νεροκοσσύφους ἢ ὑδροβάτας κοσσύφους, τοὺς τονιστάς, οἱ ὁποῖοι κατέχουν λάρυγγα εὐστροφον, πλουσίαν μουσικὴν ὕλην καὶ ὠραίους ἦχους, ἰδίως εἰς τοὺς βαρεῖς τόνους.

Ἄφοῦ ὅλοι οἱ νεήλυδες τρόφιμοι τοῦ πτηνοτρόφου ἐτακτοποιήθησαν καὶ καταλλήλως ἐφωδιάσθησαν διὰ τροφῆς τῆς ἀρεσκείας των, ἀπεκατεστάθη καὶ πάλιν ἡ ἡσυχία ἐντὸς τοῦ ὀρνιθοτροφείου καὶ τὰ πράγματα ἠκολούθησαν τὴν φυσικὴν αὐτῶν πορείαν. Ὁ Γίλος ἠδυνήθη τότε νὰ συναντηθῇ μὲ τὸ στρουθίον καὶ νὰ τοῦ κοινοποιήσῃ ὅτι ἔμαθε περὶ τῆς Πιπιρούλας. Τὰ νέα αὐτὰ δὲν ἦσαν φύσεως τοιαύτης, ὥστε νὰ ἐνθαρρύνουν τὸν δυστυχῆ Φρῆκον εἰς τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ αὐτὸς πλέον παρὰ ποτε ἐπόθησε καὶ ἐπεδίωξε νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Καὶ ἦλθε τέλος ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Κοσσυφάκης δὲν ἔσφιξε ἀρκετὰ τὸν γάντσον, ὁ ὁποῖος ἐκράτει κλειστὴν τὴν θυρίδα τῆς φυλακῆς. Ὁ Γίλος κατώρθωσε νὰ τὸν ἀποσύρῃ καὶ ὁ Φρῆκος εὐρέθη ἐλεύθερος. Ἄφοῦ ἀπεχαιρέτησε τὴν ἀηδόνα, ἀπὸ τὰς συμβουλὰς τῆς ὁποίας τόσον εἶχεν ὠφεληθεῖ, ἐξέφυγε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου του, ὁ ὁποῖος τοῦ

συνέστησε ν' ἀποφεύγῃ εἰς τὸ ἐξῆς τοὺς σωρούς τοῦ κανναβουρίου καὶ ἄλλων λιχνευμάτων ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἐνίοτε ὑποκρύπτονται ὀλέθρια μηχανήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Ἐπὲρ τὰ σύννεφα

Εἶδομεν εἰς τὰς προηγουμένας σελίδας ὅτι ὁ Τιτίλος κατεῖχε ποικίλας τινὰς γνώσεις, κυρίως περὶ τῆς ἱστορίας καὶ τῶν ἠθῶν τῶν πτηνῶν, γνώσεις τὰς ὁποίας ἀπέκτησε κατὰ τὴν νεότητά του διὰ τοῦ μακροῦ συγχρωτισμοῦ μετὰ τῶν ἐκτοπιστικῶν πτηνῶν ἐν γένει, εἰδικώτερον δὲ μετὰ τινων κυψέλων, χελιδόνων καὶ ἀηδόνων τοῦ τοίχου ἐκ τῶν συμπολιτίδων του. Ὁφείλε λοιπὸν ἐπίσης εἰς τὴν προσεκτικὴν παρατήρησιν, τὴν ὁποίαν κατόπιν ἐξήσκησεν ἐπὶ τοῦ περωτοῦ κόσμου, τὴν βαθεῖαν πεῖραν καὶ τὸ λίαν φιλοσοφικὸν πνεῦμά του, σπάνιον εἰς τὸν κόσμον τῶν στρουθίων. Ἄλλ' ὁ Τιτίλος δὲν ἦτο φίλος τῶν ταξειδίων, ἠγάπα πρὸ πάντων τὸν καθιστικὸν βίον, ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ αἱ ἐκδρομαὶ του δὲν τὸν ἔφερον ποτὲ πέραν ὠρισμένης ἀκτίνος, ἧς τὰ ὄρια οὐδόλως ὑπερέβαινον τὰ σύνορα τῶν Ἀθηνῶν, τῆς γενεθλίου αὐτοῦ πόλεως, ἢ δ' ἐκδρομὴ ἦν ἐπεχειρήσθη, ὡς εἶδομεν, μετὰ τοῦ μαθητοῦ του εἰς τὸ δάσος, συγκαταλέγετο μετὰ τῶν μᾶλλον μεμακρυσμένων, ἅς ποτε ἀνέλαβε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐχρειάζετο ὅλη ἡ ζωηρότης τοῦ αἰσθήματος, τὸ ὁποῖον ὁ νεαρὸς Λίλιος ἠδυνήθη νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ διὰ νὰ λάβῃ αἰφνιδίως τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπι-

χειρισθῆ ταξείδιον τόσον μεμακρυσμένον ὡς τὸ τῆς Λιέγης διὰ τῆς νεανικῆς ζωηρότητος, ἣτις τὸν κατέλαβεν ἀπὸ τινων ἡμερῶν καὶ ἔδιδε τὸ μέτρον τοῦ ζήλου καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος, μὲ τὸ ὁποῖον ἀνέλαβε τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ μαθητοῦ του.

Ἐπληροφορήθη περὶ τοῦ δρομολογίου παρὰ τινων χελιδονίων, τὰ ὁποῖα ἐκατοικοῦσαν εἰς τὸν αὐτὸν πύργον· ἔμαθε δὲ παρὰ τῶν ἀτρομήτων αὐτῶν μεταναστῶν ὅτι, ἅμα θὰ ἔφθανον εἰς τὰ Παρίσια, δὲν θὰ εἶχον παρὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὸν ροῦν τοῦ ποταμοῦ Ὀΐσεως μέχρι τῶν πηγῶν του, ἀπὸ ἐκεῖ δέ, τρεπόμενοι πρὸς ἀνατολάς, δὲν θὰ ἤρغουν νὰ συναντήσουν μέγαν ποταμόν, τὸν Μεύσιν· ἂν δ' ἀπὸ ἐκεῖ κατέβαινον πρὸς τὰς ἐκβολὰς του, θὰ ἔφθανον εἰς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἤθελαν νὰ μεταβοῦν.

Αἱ χελιδόμες τοῦ συνέστησαν ἀναχωρῶν ν' ἀναβῆ ὅσον τὸ δυνατὸν ὑψηλότερον, λέγουσαι ὅτι ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα τοῦ ἀέρος στρώματα θὰ τοῦ ἦτον εὐκολώτερον ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν ποταμὸν εἰς τὸ ἀπέραντον πανόραμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξειλίσσετο ὑπὸ τὰ ὄμματά του.

— Ἐκτὸς τοῦ Σηκουάνα, τὸν ὁποῖον εὐκόλως θ' ἀναγνωρίσητε, τοῦ εἶπον, θὰ ἰδῆτε ἀπὸ ἑκεῖ πάνω δύο ρεῖθρα σημαντικά, τὸ ἓνα ἐπάνω ἀπὸ τὰ Παρίσια, τὸ δ' ἄλλο πειὸ κάτω. Τὸ πρῶτον εἶναι τοῦ ποταμοῦ Μάρν, τὸ δὲ ἄλλο τοῦ Ὀΐσεως. Αὐτὸν τὸν τελευταῖον πρέπει ν' ἀναβῆτε.

Ἐπὸ τῶν στοιχειωδῶν αὐτῶν ὁδηγιῶν ἐνθαρρυνθεῖς, ἐπαφιέμενος δὲ καὶ εἰς τὰ πτηνὰ τὰ ὁποῖα θὰ συνήντα καθ' ὁδόν, διὰ νὰ λάβῃ ἐν ἀνάγκῃ ἀκριβεστεράς πληροφορίας, ὁ Τιτίλος ἀνέμενε τὸν συνοδοιπόρον του, κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν τὴν ὀρισθεῖσαν διὰ τὴν ἀποδημίαν.

Ἐφοῦ ἐπρογευματίσαν μὲ οὐσίας θρεπτικὰς, τὰς ὁποίας ὁ γηραιὸς σπουργίτης εἶχεν ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς συναθροίσεως, τὰ

δύο στρουθία ὑψώθησαν μὲ δύναμιν καὶ ἐτρόβηξαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ζώνην τῶν νεφελῶν.

Ἡ πρώτη ἦτον ὠραιότατη, ὁ ἀῆρ διαυγής, ὁ δὲ ἥλιος λαμπρός. Ἐνόσῳ τὰ στρουθία μας ὑψοῦντο ἢ εὐρεῖα πόλις ἐκ τοῦ κέντρου τῆς ὁποίας εἶχον ἀναχωρήσει, ἐχάνεσο, ὑποκάτω αὐτῶν ἐνῶ ἐξ ἄλλου ἐπρόβαλλον καὶ ἐμεγάλωναν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰ προάστεια.

Μετ' ὀλίγον τὰ ὑψώματα, τὰ ὁποῖα περιορίζουν κυκλοτερῶς τὸν Ἀθηναϊκὸν ὀρίζοντα ἐπλατύνθησαν καὶ τὰ ὄμματα τῶν ὀδοιπόρων διατρέχοντα τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἕως τότε ἀπετέλουν τὰ ὄρια αὐτοῦ, ἀπεκάλυψαν τὰς πεδιάδας τῆς Ἀττικῆς καὶ τὰ ποτάμια τὰ ὁποῖα τὰς διαβρέχουν, εὐδιάκριτα ὡς τόσας στιλβούσας ἀργυρᾶς ταινίας ἐπὶ τοῦ σκιεροῦ ἐδάφους.

Ἡ ἐξοχὴ ὁμοίαζε πρὸς ποικιλόχρονον τάπητα, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου αἱ Ἀθῆναι ἀνεφαίνοντο ὡς μεγάλη λευκὴ κηλὶς, ὑπὸ πρασίνων σχημάτων διακοπτομένη καὶ κατάστικτος ἀπὸ ἀπειραρίθμους λευκὰς γραμμάς.

Ποῦ καὶ ποῦ ἄλλαι κηλίδες τοῦ αὐτοῦ χρώματος, ἀλλὰ πολὺ μικρότεραι ἐσημεῖουν τὸν τόπον ὅπου ἠγείροντο πολίχνη καὶ ἀπειράριθμα χωρία σκορπισμένα τριγύρω εἰς αὐτάς. Μεγάλα στίγματα βαθυπράσινα, μὲ ἄνισον περιφέρειαν ἀλλ' ἀνοικτότερα καὶ ζωηρότερα ἐζωγραφοῦντο ἐπὶ κιτρινωποῦ βάθους ἀντιπροσωπεύοντα τὰ δάση, τοὺς λειμῶνας καὶ τοὺς ἀγρούς, τῶν ὁποίων τὸ σύνολον δὲν ἐφαίνετο πλέον εἰμὴ ὡς ἀτέρμων χωρὶς κεντημένη, ἐφ' ἧς τὰ ἔλη, οἱ θάμνοι, αἱ λεωφόροι, οἱ δρόμοι, αἱ οἰκίαι καὶ τὰ μεμονωμένα δένδρα ἐσχημάτιζον μύρια ὅσα ποικίλα στολίσματα τέρποντα τὸ βλέμμα.

«Θαυμάσιον, ἀνέκραξεν ὁ Τιτίλος, ἀναβῶμεν ὑψηλότερα, ἀκόμη ὑψηλότερα!»

Καὶ ἀνέβησαν ὑψηλότερα. Ὄταν ἔφθασαν εἰς χιλιάδας τινὰς μέτρων ὕψους τὸ γηραιὸν στρουθίον ἐστάθη, παρώτρυνε δὲ καὶ τὸν Λίλιον νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον. Τὰς πτέρυγας ἔχοντες ἀνοικτὰς καὶ ἔλαφρῶς κινουμένας ἐπλανῶντο ἀμφοτέρω, φαινομενικῶς ἀκίνητοι, ἐντὸς ἀέρος ἀραιοῦ καὶ παγωμένου. Αἱ χελιδόνες, οἱ κύψελαι, τῶν ὁποίων οἱ πυκνοὶ στίχοι ἔπαιζον πέριξ των, ἐξέβαλλον ὀξείας φωνὰς χαρᾶς, ἤρχοντο δὲ πότε καὶ πότε νὰ τοὺς παρατηρήσουν, ἔκπληκτοι διότι συνήντων ἀπλᾶ στρουθία ἐντὸς τῆς ζώνης τοῦ αἰθέρος, τὴν ὁποίαν ἐθεώρουν ὡς ἀποκλειστικὸν αὐτῶν βασιλείου.

— Εἶναι δυνατόν, ἐπιθύριζε τὸ λευκὸν στρουθίον, ὡς εἰς ἑαυτὸ ἀποτενόμενον, εἶναι δυνατόν νὰ ζήσῃ κανεὶς καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἡλικίαν μου χωρὶς νὰ τοῦ περάσῃ ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν νὰ χυθῇ ἔς τὸ ἄπειρον. Ἴδου ὅτι δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολον. Εἴμεθα περὶ, ἡμεῖς τὰ στρουθία. Ἄ, Τιτίλε, ἐνόμιζες ὅτι εἶσαι πνεῦμα ὑπέροχον, ἐπέτρεπες εἰς ἑαυτὸν νὰ κατακρίνῃς τὴν ὀπισθοδρομικότητα εἰς τὴν ὁποίαν κατατρίβουν τὸν βίον οἱ ὁμόφυλοί σου. Ἡρέσκεσο νὰ νομίζῃς ὅτι μόνον μεταξὺ τῶν ὁμοίων σου, ὡς προνομιούχον, τὸ πνεῦμα τῆς προαγωγῆς σὲ ἀφήρπασεν εἰς τὰς αἰθερώδεις πτέρυγας του. Ἐρρε, δὲν εἶσαι ἄλλο καὶ σὺ παρὰ τῶν ὀπισθοδρομικῶν τις καὶ ἡ ἐλάχιστη τῶν χελιδόνων καὶ αὐτὴ ἀκόμη θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιδείξῃ περισσοτέρας ἀπὸ σὲ γνώσεις.

— Ἄ, Λίλιε, ἐξηκολούθησε, πῶς σοῦ φαίνεται; Θαύμαζε τὸ λαμπρὸν θέαμα, τὸ ὁποῖον ἀνακαλύπτει κανεὶς ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὕψη! Πόσον τὰ μεγαλιότερα γῆινα πράγματα φαίνονται μικρὰ καὶ μηδαμινὰ ὅταν τὰ βλέπει κανεὶς ἀπ' ἐδῶ. Ἴδὲ τὰς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων, τὰ λαμπρὰ παλάτια, τὰ γιγάντια οἰκοδομήματα διὰ τὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι τόσο ἐπαίρονται, ἰδέ τους καὶ αὐτοὺς ἐρποντας ὡς τόσοις μηδαμινοῦς μύρμηγκας, μέσα εἰς τὰς μυρμη-

κυίας των. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἴσως τὴν στιγμὴν αὐτὴν μετὰ πάθους ὄνειροπολοῦν νὰ κατακτήσουν τὸ ἄπειρον, τοῦ ὁποῖου ἡμεῖς κρατοῦμεν, ὡς ἀπόλυτοι κυρίαρχοι, ἡμεῖς τὰ οὐτιδανὰ στρουθία! Ἔχουν χεῖρας εἶν' ἀλήθεια, καὶ γνωρίζουν νὰ τὰς μεταχειρίζονται, ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν τὰς πτέρυγας. Θ' ἀντήλλαξες αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὴν θέσιν σου μὲ τὴν ἰδικὴν των, Λίλιε; «Τί λέγεις;»

— Ἐὰν ἤμην ἄνθρωπος δὲν θὰ εἶχα τὴν Πιπιρούλα.

— Ἐέ, ναί, δὲν σὲ λέγω μὰ λησμόνησε πρὸς στιγμὴν τὴν Πιπιρούλα.

— Ἀδύνατον κ. Τιτίλε.

— Ἐέ, πειά, ἐμουρμούρισεν ὁ Τιτίλος, ἔξω ἀπὸ τὴν Πιπιρούλα δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτε δι' αὐτόν.

— Λοιπόν, Λίλιε, φίλε μου, ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, ἀφοῦ θέλεις καὶ καλὰ νὰ μείνης, ὅ,τι εἶσαι τώρα, μείνε λοιπὸν σπουργίτι. Μὰ τ' εἶν' αὐτὸ τὸ μαῦρο σημεῖον, τὸ ὁποῖον βλέπω ἐκεῖ ἐπάνω, νὰ ἐκεῖ ὑψηλά; Τὰ μάτια σου εἶναι πειὸ δυνατὰ ἀπὸ τὰ δικά μου, πές με τί νομίζεις ὅτι εἶναι;

— Θεέ μου, ἀνέκραξεν ὁ Λίλιος εἶναι γιεράκι.

— Γιεράκι. Ὄω, πρέπει νὰ τὸ στρίψωμε γρήγορα. Νὰ ὁ ποταμὸς ἐκεῖ κάτω μᾶς δείχνει ποῖο δρόμο πρέπει νὰ πάρωμε. Ἐμπρὸς Λίλιε.

Ἐπὶ τούτοις τὰ δύο στρουθία ὀδηγούμενα ἀπὸ τὸ ρεῖθρον ποταμοῦ, ἔξ οὔ διὰ τοῦ βλέμματος συνελάμβανον ἕκτασιν ἑκατὸν κилоμέτρων, κατηυθύνθησαν πρὸς βορειοανατολάς.

Εἶχον τὸν ἄνεμον ἐμπρὸς καὶ ἐπομένως κατάλληλον, ἐὰν ὄχι διὰ νὰ πετοῦν ταχύτερα, τοῦλάχιστον ἀνετώτερα καὶ χωρὶς πολὺν κόπον αὐτὸν τὸν ἄνεμον ἀκριβῶς περιμένουν τὰ ἐκτοπιστικὰ πτηνὰ ὅταν ἐπιχειροῦν τὰς μακρυνὰς μεταναστεύσεις των,

μετὰ τὸ φθινόπωρον ἢ καὶ τὴν ἀνοιξιν. Τὸν προτιμοῦν ἀπὸ κάθε ἄλλον ὅταν δὲν πνέει μὲ πολλὴν ὄρμην καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐκ τῶν ὀπισθεν, ὁ ὁποῖος ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἐφαίνετο ὅτι εἶναι προτιμώτερος.

Οἱ δύο πλάνητες διέτρεξαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἄνευ τινος ἀξιοσημειώτου ἐπεισοδίου καὶ χωρὶς νὰ στενοχωρηθοῦν τὰ ἑκατὸν κιλόμετρα. Πρὸς τὸ ἑσπέρας διηυθύνθησαν πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους καὶ κατέφυγον ἐπὶ μεγάλου δένδρου διὰ νὰ διανυκτερεύσουν. Ὁ Τιτίλος καὶ ὁ Λίλιος, ὡς γνήσιοι ἀστοὶ ποῦ ἦσαν δὲν ἐσύχναζον εἰς τὰ δάση, πρὸ πάντων δὲ ποτὲ δὲν εἶχον καταλύσει εἰς δάσος. Ὅθεν καὶ ἠσθάνοντο κάποιαν στενοχωρίαν, μὴ διαφέρουσαν πολὺ τοῦ φόβου, ὅτε, σφιγμένοι ὁ εἷς πλησίον τοῦ ἄλλου, εἰς τὸ χάρισμα μεγάλου κλάδου, ἔβλεπον τὸ σκότος νὰ κυριεύῃ βαθμηδὸν τὴν σκιάδα, ἢ ὁποῖα τοὺς ἐχρησίμευεν ὡς καταφύγιον.

Τὰ αὐτιά των συνειθισμένα εἰς τὸν βόμβον τῆς πόλεως, εἰς τὸ συνεχὲς κατακύλισμα τῶν ἀμαξῶν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, εἰς τὸν ἤχον τῶν κωδῶνων, εἰς τὴν ἀσαφῆ βοὴν, ἢ ὁποῖα παράγεται ἀπὸ τοὺς ἀπείρους κρότους μιᾶς πολυανθρώπου πόλεως, δὲν διέκρινον πλέον εἰμὴ ἀσθενῆ τινὰ ψίθυρον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπεσπῶντο κατὰ διαστήματα περίεργοι ἀκαθόριστοι ἤχοι, φοβερῶτεροι δι' αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἀπόλυτον σιγὴν,

Ὁ θροῦς πίπτοντος φύλλου, αἱ κραυγαὶ τῶν ὑλοβίων πτηνῶν καὶ τὸ τρίξιμον τῶν κλωναρίων, τὰ ὁποῖα ἔσπανον πιεζόμενα ὑπὸ τοὺς πόδας των, τὰ φρουφροῦ τῶν πετρῶν διὰ μέσου τῶν ξηρῶν φύλλων, ὁ βόμβος χιλίων εἰδῶν ἐντόμων, ἢ φοβερὰ τῶν ὑλοβίων πτηνῶν πνοή, τῶν γλαυκῶν, τῶν αἰγιυθλῶν, ἰδοὺ τί ἀκούει τις ὑπὸ τὰ σύσκια μέρη κατὰ τὰς αἰθρίας νύκτας· διότι ὅταν ὁ ἄνεμος ταράττει τοὺς κλάδους, ὅταν ἢ βροχὴ κροτεῖ ἐπὶ τῶν φύλλων

σχηματίζεται τότε θόρυβος δυνατὸς καὶ συνεχῆς, ὁ ὁποῖος ἐπικρατεῖ καὶ ἀφομοιώνει πάντα ἄλλον κρότον.

Ὁ Τιτίλος καὶ ὁ Λίλιος δὲν ἦσαν βεβαίως δειλὰ σπουργίτια, ἐν τούτοις ἠσθάνοντο καὶ οἱ δύο κάποιαν ἀκαθόριστον στενοχωρίαν, ἢ ὁποῖα ἐκδηλοῦται συνήθως διὰ κάποιας διαθέσεως πρὸς τὰς προαισθήσεις καὶ πρὸς τὰς νευρικὰς διαταραχάς. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς νυκτός, παρὰ ταῦτα, ὑπῆρξε γαλήνιον. Ἐκτὸς τῶν σκιρτήσεων μιᾶς πυγολαμπίδος, ἢ ὁποῖα ἐκίνησε τὴν περιέργειαν τοῦ Λιλίου καὶ ἐγένετο θέμα ἐπιστημονικῆς ἀναπτύξεως ἐκ μέρους τοῦ γηραιοῦ λευκοῦ στρουθίου, οὐδεμίαν ἄλλην ἐνόχλησιν ἤλθε νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν των.

Ἄλλὰ τὰ πράγματα μετεβλήθησαν πρὸς τὸ πρωῒ.

Τὰ στρουθία ἐκοιμῶντο βαθέως, ὅταν ἔξαφνα ὁ Τιτίλος ἐξύπνησε. Κάποια μυστηριώδης αἴσθησις, ἄρά γε, ἢ ὁποῖα ποτὲ δὲν κοιμᾶται τὸν εἰδοποιοῦσε ὅτι κίνδυνος τὸν ἐπαπειλοῦσε, ἢ μήπως τὴν ἀκοήν του προσέβαλον ἀσυνήθεις ἤχοι; Ὅπως δὲ ὅταν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὕψωσεν ἔξαφνα τὴν κεφαλὴν του.

Ὅ, τι εἶδε τὸν ἐτρόμαξεν ὡς φαίνεται πολὺ, διότι μὲ βίαιον κτύπημα τῶν πτερυγῶν του ἐτίναξε κάτω ἀπὸ τὸ κλαδὶ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐβασίζοντο καὶ οἱ δύο, τὸν Λίλιον καὶ ἐπέταξε κατατρομαγμένος.

Ἦτον ἀκόμη σκοτεινά, ἀλλὰ χάρις εἰς τὸ ἀδύνατον τῆς σελήνης φῶς, τοῦ ὁποίου μερικαὶ φωτειναὶ ἀκτῖνες, διαπερῶσαι τὰ φύλλα διεσκέδαζον τὸ πυκνὸν τοῦ δάσους σκότος, ὁ Τιτίλος ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ εἰς ἀπόστασιν μιᾶς πτέρυγός του, μίαν μεγάλην κεφαλὴν ἐφωδιασμένην μὲ δύο μεγάλα μάτια, τὰ ὁποῖα ἦσαν στυλωμένα ἐπάνω των.

Τὰ ἡμερόβια πτηνά, ἰδίως δὲ τὰ στρουθία δὲν βλέπουν πλέον καθόλου ἅμα δύση ὁ ἥλιος. Δὲν καταλείπουν τότε τὴν καλιάν των

παρὰ μόνον ὅταν τὸ ἐπιβάλῃ ἡ ἀνάγκη, ὅταν δηλ. κανεὶς ἄμεσος κίνδυνος ἐπαπειλεῖ τὴν ζωὴν των, ἐὰν δὲν εὐρευθοῦν μέσα εἰς τὸ σεληνιακὸν φῶς περρυγίζουσιν εἰς τὸ ἄδηλον καὶ πηγαίνουσιν καὶ κτυποῦν εἰς ὅ,τι ἐμποδίζει τὴν ἀνερμάτιστον πτῆσίν των. Ὁ Λίλιος ριφθεὶς εἰς τὸ κενόν, μὴ γνωρίζων τί συμβαίνει, ἤνοιξεν ὡς ἐξ ἐνστίκτου τὰς πτέρυγας του, τὰς ἐκίνησεν ἐπὶ τινα λεπτά, μὴ ἔχων συναίσθησιν τῆς διευθύνσεως καὶ ἐπέταξεν ἐμπρὸς του μέχρι τοῦ κορμοῦ ἐνὸς δένδρου, προσκόψας δ' ἐπ' αὐτοῦ, ἔπεσε κατὰ γῆς, ὅπου ἔμεινε ζαλισμένος. Ὁ Τιτίλος, πλέον ἔξυπνος, κατώρθωσε νὰ κρεμασθῇ ἀπὸ ἓνα κλάδον πλησίον του εὐρισκόμενον καὶ τοποθετηθεὶς ἐκεῖ, διήλθε τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτός, τὴν ὁποίαν ἐποίκιλλαν τόσα δυσάρεστα ἐπεισόδια.

Ἦτο καλοκαίρι, ὁ ἥλιος εὐτυχῶς ἀνέτελλεν ὀργήγορα. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἀνατολὴ ἐχρύσιζεν. Οἱ νυκτερινοὶ πλάνητες ἐπέστρεψαν εἰς τὰς καλιὰς των, ἡ δὲ κίχλα τονίζουσα τοὺς πρώτους ἤχους τοῦ ἑωθινοῦ ἄσματος της, ἀνήγγειλεν εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ δάσους τὴν ἡὸ μιᾶς ἔτι ἡμέρας.

Ἄλλαι φωναὶ ἀπήντησαν κατὰ σειρὰν εἰς τὸν προανακρούστην, βαθμηδὸν δὲ ἡ κίνησις διεδόθη εἰς τὸ δάσος. Τότε ἀπὸ παντοῦ καὶ ὡς ἐκ θαύματος ἤχησε θορυβώδης συναυλία, δι' ἧς τὰ πτηνὰ ἐχαιρέτων χαίροντα τὴν ἀνατολὴν τοῦ φωταυγοῦς τῆς ἡμέρας ἀστέρος, τοῦ περιλάμπρου καὶ ποθητοῦ τῆς φύσεως πατρός.

Ὁ Τιτίλος δὲν ἐπερίμενεν ὅμως μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς διὰ νὰ τονίσῃ τὴν φωνὴν του. Μὲ τὸ ἄκουσμα τοῦ ἑωθινοῦ τῆς κίχλας ἄσματος ἐξέβαλε καὶ αὐτὸς δυνατὴν κραυγὴν, εἰς ἣν ἀπήντησε παρομοία φωνή. Ἐντὸς ὀλίγου οἱ δύο φίλοι συνηντήθησαν καὶ τὸ λευκὸν στρουθίον ἐξήγησεν εἰς τὸν Λίλιον τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν εἶχε διακόψει, τὸσον ἀποτόμως, τὸν ὕπνον του. Ὅ,τι

διηγήθη εἰς τὸν φίλον του, εἶν' ἀληθές, δὲν τὸν ἐφώτισε καὶ πολὺ διότι ὁ Τιτίλος ἠγνώνει ἀπολύτως, τί εἶδους ζῶον ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς νυκτερινῆς αὐτοῦ ἀνησυχίας· δὲν ἤρρησαν ὅμως νὰ ἐννοήσουν τί συνέβη.

Ἐνῶ διέτρεχον τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον τοὺς ἔδωκεν ἄσυλον, ζητοῦντες κάμπιας διὰ νὰ καθησυχάσουν τοὺς πρώτους νυγμοὺς τῆς πείνης των, ὁ Λίλιος ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ χῶρισμα τοῦ κορμοῦ ὀγκώδη φωλεάν, ἡ ὁποία δὲν ὠμοίαζε πρὸς καμμίαν ἀπὸ ἐκείνας, τὰς ὁποίας εἶχον ἰδεῖ ἕως τώρα. Ἦτον ὡς καλάθιον σχηματισμένη ἀπὸ βροῦλα, μὲ ἰσχυρὸν σκελετὸν ἀπὸ ζυγιόφυτα πεπιεσμένα, εἰς τρόπον ὥστε τὰ τειχώματα νὰ ἔχουν μεγαλειτέραν ἀντοχήν. Τὸ ἄνοιγμα ἐφαίνετο πρὸς τὰ κάτω τῆς οἰκοδομῆς, ἐσκιάζετο δὲ ἀπὸ στέγην εἰς σχῆμα κώνου, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ προφυλάσσηται ἀπὸ τῆς βροχῆς. Τὰ στρουθία ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ περιφράγματος τῆς παραδόξου αὐτῆς φωλεᾶς τὴν παρετήρουν μὲ περιέργειαν. Τὸ ἐσωτερικὸν περιεῖχε μόνον σωρὸν ἀπὸ φλούδας λεπτοκαρῶν καὶ λέπια βαλανιδίων. Ὁ Τιτίλος ἔσπανε τὴν κεφαλὴν του διὰ νὰ ἐννοήσῃ ποῖος ἦτον ὁ κατασκευαστὴς καὶ ἰδιοκτήτης τῆς κατοικίας ταύτης. Ἄν ἔκρινέ τις ἀπὸ τὰς διαστάσεις της, ἔπρεπε νὰ ἦτο, ὡς αὐτὸς ἐσκέπτετο, πτηνὸν μεγάλου ἀναστήματος· καὶ λοιπὸν ὅσον καὶ ἂν ἐπανελάμβανε κατὰ νοῦν τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν γνωστῶν πτηνῶν, τοῦ ἀναστήματος τῆς περιστερᾶς, τῆς κίσσας καὶ τοῦ κολιοῦ καμμία ἀπὸ τὰς φωλεᾶς των, τὰς ὁποίας ἐγνώριζε καλῶς, δὲν ὠμοίαζε πρὸς αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἔβλεπεν.

Αἱ μελέται του εὐρίσκοντο εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὅτε ἡ ἀπρόοπτος ἔλευσις ζώου μὲ κινήσεις πολὺ ζωηράς, ἠνάγκασε τὰ δύο στρουθία νὰ ἀδειάσουν τὴν γωνιά. Τὸ ἐν λόγῳ ζῶον, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου ὁ Τιτίλος ἀνεγνώρισεν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸσον τὸν ἐτρόμαξε τὴν παρελθούσαν νύκτα, δὲν ἦτον ἄλλο τι παρὰ

σκίουρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκεν ἡ κατοικία, ἢ τόσον σκανδαλίσασα τοὺς δύο ταξειδιώτας. Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀβλαβοῦς καὶ χαριτωμένου τούτου κατοίκου τῶν δασῶν, τὸ γηραιὸν λευκὸν στρουθίον ἐνεθημήθη ἔξαφνα ὅτι ἤκουσε νὰ διηγοῦνται πῶς αὐτὸς διέμενε, ὅπως τὰ πτηνά, μέσα εἰς τὸ κοίλωμα δένδρων, ὅπου ἴδρυν, ὅπως καὶ αὐτά, ἀληθῆ φωλεάν, ὁ δὲ Τιτίλος ἔχαιρε διὰ τὴν καλὴν σύμπτωσιν, ἢ ὁποῖα τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἰσχυρισμῶν τούτων.

Ἐὰν τὸ ἤξευρα, εἶπεν εἰς τὸν Λίλιον, πρὸς ποῖον εἶχαμεν νὰ κάμωμεν ἀπόψε, θὰ σ' ἄφηναι νὰ κοιμηθῆς μὲ τὴν ἡσυχίαν σου. Ἀλλὰ βλέπων τόσον πλησίον μας ἐκεῖνο τὸ κεφάλι ποῦ μ' ἐκύταζε, ἢ πρώτη μου ὁρμὴ ἦτο νὰ φύγω. Ἐνδεχόμενον νὰ ἦτο καὶ κεφαλὴ ἀτσιδιοῦ ἢ καὶ κανενὸς ἄλλου σαρκοβόρου ζώου εἰς τὰ πόδια τοῦ ὁποίου δὲν θὰ μᾶς ὠφελοῦσε πολὺ νὰ εὐρεθῶμεν.

Οἱ ταξειδιῶταί μας ἐφωδιάσαντες τὸν στόμαχον καὶ τὸ πνεῦμα ἐξεκίνησαν ὅπως τὴν προτεραίαν, ὑψώθησαν πολὺ διὰ νὰ διακρίνουν καλλίτερα τὸν δρόμον των. Ἡ χώρα ἢ ὁποῖα ἐξειλίσσετο ὑπ' αὐτοὺς ἐφαίνετο ὡς ἐκτενὴς πεδιάς ἐγκατεσπαρμένη δι' ἀγρῶν καλλιεργημένων καὶ δασῶν. Τὰ χωρία ἦσαν πολυάριθμα. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρουσιάζετο ἐδῶ, κί' ἐκεῖ, καμμία κάπως σημαντικώτερα συσπείρωσις οἰκημάτων, κάποτε δὲ καὶ καμμία πόλις.

Τὰ δύο στρουθία ἐξηκολούθησαν τὴν πρὸς τὰ ἐμπρὸς πορείαν των, ἄνευ νέων ἐπεισοδίων, διερχόμενα τὰς νύκτας εἰς μέρη σύσκια, ἐπαναλαμβάνοντα τὴν ἡμέραν τὴν πρὸς δυσμὰς πτησιν, ἄνευ ἀναβολῆς. Μετὰ ἀρκετῶν ἡμερῶν πτησιν ἀνεκάλυψαν τὸν Ὀῖσιν ποταμόν, τοῦ ὁποίου τὸ ρεῖθρον ἠκολούθουν ἀναβαίνοντες πρὸς τὰς πηγὰς, ἐφαίνετο δ' ὡς πρὸς τὰς διαστάσεις ὡς ρύαξ κάπως σημαντικός, ταῦτοχρόνως δὲ καὶ τὸ ἔδαφος καθίστατο πλέον ἀνώ-

μαλον. Μακρόθεν ἐφαίνοντο πρὸς ἀνατολὰς λόφοι δασώδεις οἱ ὁποῖοι προανήγγειλον τὴν γειννίασιν χώρας ὀρεινῆς. Μετὰ δίωρον συνεχῆ πτησιν ὁ Τιτίλος ὑπέδειξεν εἰς τὸν σύντροφόν του κοιλάδα κάπως σημαντικώτεραν τῶν ἄλλων, ἢ ὁποῖα ἐξετείνετο ὀφειοειδῶς ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν. Πολὺ ἀπείχον αὐτῆς ἀκόμη διὰ νὰ δυνηθοῦν νὰ διακρίνουν πῶς ἀπέληγεν, ἀλλὰ τὸ γηραιὸν στρουθίον ἔκρινεν ὅτι ἡ κοιλάς αὐτὴ θὰ ἦτο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἢ τοῦ ποταμοῦ Μεύσου, περὶ τοῦ ὁποίου ἔμαθεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς ἀπόστασιν τριῶν ὥρῶν πτήσεως, πέραν τῶν πηγῶν τοῦ Ὀῖσεως.

Αὐτὴ ἦτο πράγματι, οἱ δὲ ταξειδιῶταί μας δὲν ἤρρησαν ν' ἀνακαλύψουν αὐτὸν τὸν Μεύσην, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἐξετείνετο μικρὰ πόλις, τῆς ὁποίας ἠγνόουν τὸ ὄνομα.

Ἐπελείπετο μόνον ν' ἀκολουθήσουν καταβαίνοντες τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν Λιέγην. Ὁ δρόμος ἦτον εὐκολος καὶ δὲν διέτρεχον τοῦ λοιποῦ τὸν κίνδυνον ν' ἀποπλανηθῶσιν.

Ὁ Τιτίλος, ἡσυχος πλέον ἐπρότεινε νὰ σταματήσουν ὀλίγον ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν ὄχθῶν τοῦ ποταμοῦ εἰς τὸ μέρος τῆς κοιλάδος ὅπου τὸ δάσος, οἱ βράχοι καὶ οἱ λειμῶνες, κατεσπαρμένοι μὲ μεγάλας αἰγείρους, ἐφαίνοντο ὡς τόπος ἀναπαύσεως καὶ εὐμαρείας ἐκ τῶν μᾶλλον εὐχαρίστων.

Τὸ μέρος ἦτον ἔρημον, τοῦλάχιστον δὲν ἐφαίνοντο ἀνθρώπινοι κατοικίαι· ἀφ' ἑτέρου ὅμως οἱ περωτοὶ κάτοικοι ἦσαν πολυάριθμοι.

Αἱ κορῶναι, αἱ κίσσαι, οἱ κολιοὶ ἀνεμίγνυον τὰς φωνὰς των ἐν παραφωνίᾳ μετὰ τῶν κρωγμῶν ζεύγους μαυροκοράκων, οἱ ὁποῖοι περιδιέβαζον ἀχώριστοι ἀναζητοῦντες τροφήν. Ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ τὰς ἰτέας αἱ ὁποῖαι ἐπλαισίουν τὰς ὄχθας ἠκούοντο

τὰ τσιρίγματα ἀπειραρίθμων μικρῶν πτηνῶν, ἐνόσφω τὴν ἤρεμον τοῦ ποταμοῦ ἐπιφάνειαν διέτρεχον ὁ μονήρης ἐρωδιὸς καὶ αἰζωηραὶ χελιδόνες, αἱ ὁποῖαι ἐπέτων ριπίζουσαι τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος καὶ ἐκβάλλουσαι τὴν γνωστὴν αὐτῶν στρηνώδη κραυγὴν. Ὁ ἀῆρ ἦτο βεβαρημένος καὶ τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας ἔκαιεν ὑπερμέτρως. Ἦτον ἡ τρίτη ὥρα. Πρὸς νότον μεγάλη μολυβδόχρους νεφέλη ἀσαφῶς ζωγραφουμένη εἰς τὸν οὐρανόν, ὑψοῦτο βαθμηδὸν πρὸς τὸ ζενίθ.

Μακρόθεν ἤκούετο πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖον ὑπόκωφος καὶ συνεχῆς κρότος, ὁ ὁποῖος κατὰ διαλείμματα ἐνεδυναμοῦτο. Καίτοι ἐν τῇ πόλει γεννηθέντες καὶ ἀνατραφέντες οἱ ταξειδιῶταί μας οὐδὲν ἠγνόουν τί αἱ ἐνδείξεις αὗται προανήγγελων. Δὲν θὰ παρήρχετο ὥρα καὶ ἡ καταιγὶς θὰ ἐνέσκηπεν ἀναποδράστως. Τὸ ἐγνώριζον καὶ συνεσκέπτοντο ἐπὶ τοῦ πρακτέου ἐνώπιον τῆς ἐπαπειλῆς αὐτοῦς καιρικῆς μεταβολῆς. Εἶχον ἀναπαυθῆ ἐπὶ ὥραν, εἶχον φάγει κατὰ κόρον καὶ ἐκοιμήθησαν ὀλίγον τὸ ἀπόγευμα. Ἦδη λοιπὸν ἀναπαυμένοι καὶ χορτασμένοι ἀρκετά, τί ἔπρεπε νὰ κάμουν; Νὰ ἐξακολουθήσουν ἄρα γε μὲ θάρρος τὴν πρὸς τὰ ἐμπρὸς πτήσιν των, παρὰ τὴν ἐπικειμένην ἐξέγερσιν τῶν στοιχείων, ἢ τοῦναντίον ἔπρεπε νὰ λάβουν τὰ μέτρα των διὰ νὰ διανυκτερεύσουν εἰς τὴν κοιλάδα, ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκοντο ὑπὸ τόσον εὐνοϊκοὺς ὄρους;

Ὁ Λίλιος ἐφρόνει ὅτι ἔπρεπε νὰ προχωρήσουν. Ὁ Τιτίλος φρονιμώτερος καὶ ἐπιφυλακτικώτερος ἔσειε τὴν κεφαλὴν εἰς ἐνδειξὴν ἀμφιβολίας.

— « Ἄς φύγωμεν, ἐπρότεινεν ὁ Λίλιος, θὰ σταματήσωμεν ὅταν ἡ ἀνάγκη μᾶς βιάσῃ, θὰ εὕρωμεν καμμίαν κοιλότητα βράχου ἢ ὁποῖα θὰ μᾶς προφυλάξῃ ἐὰν βρέξῃ.

— » Ἄς ἦναι, εἶπεν ὁ Τιτίλος, πηγαίνωμε. Καὶ ἔπειτα ἡ κα-

ταιγὶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν μεσημβρίαν, ἡμεῖς δὲ κατευθυνόμεθα πρὸς τὸ ἀντίθετον σημεῖον».

Ἐπὶ τούτοις ἐπετάχθησαν μὲ θάρρος καὶ ὅπως τὸ πρῶτ' κατατηθύνθησαν πρὸς τὰ ὑψηλότερα στρώματα τοῦ ἀέρος. Ἐπέρασαν ἐπάνω ἀπὸ μίαν πολίχνην. Πέραν αὐτῆς ὁ ποταμὸς διέγραφεν ἀπείρους ἐλιγμούς, τοὺς ὁποῖους διέσχισαν διευθυνόμενοι κατ' εὐθείαν πρὸς βορρᾶν. Ἐπέτων ἀρκετὰ καλὰ ἀλλ' ἡ καταιγὶς ἔτρεχεν ὀρηγορώτερον.

Ὁ Τιτίλος παρετήρει μὲ ἀνήσυχον βλέμμα τὸν σκοτεινὸν τῶν νεφελῶν ὄγκον, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐπρόφθανον. Ἐσχημάτιζαν αὐταὶ ὑπερμέγεθη ὄγκον ἀτμοῦ φαιοῦ, ὃν διέσχισον καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἀπαίσια ἐκλάμψεις. Ἡ κορυφὴ μόνη ἐφαίνετο ὡς ἀγρὸς χιονοσκεπῆς φωτιζόμενος ὑπὸ ἀπλέτου φωτός, ἐν βιαίᾳ ἀντιθέσει πρὸς τὴν σκιὰν τῶν κατωτέρων στρωμάτων. Δὲν θὰ ἐπρόφθανον πλέον νὰ κατέλθουν. Μία ἰδέα διεπέρασεν αἴφνης τὸν νοῦν τοῦ γηραιοῦ στρουθίου. Ἄς ἀναβῶμεν, ἀναβαίνωμεν, ἐφώναξεν εἰς τὸν Λίλιον.

Καὶ οἱ δύο φίλοι πλήττοντες τὸν ἀέρα μὲ δύναμιν ἔφθασαν εἰς τὴν ἤρεμον καὶ γαλήνιον ὑπεραέριον ζώνην. Τότε ἡ καταιγὶς ἀντιπαρῆλθεν ὑπὸ τοὺς πόδας των, θέαμα δὲ ἀφάτου μεγαλοπρεπείας ἐξειλίχθη πρὸ τῶν θαμβωθέντων ὀμμάτων των.

Τὸ ἔδαφος εἶχεν ἐξαφανισθεῖ. Εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐξετείνε-νετο ἡ ἀπέραντος ἐπισώρευσις τῶν νεφελῶν, ὁμοίων πρὸς πεδιάδα ἀνάσκαπτον, ἐξογκωμένην, χιονοφεγγῆ. Ὑπεράνω αὐτῶν ὁ ἥλιος ἔλαμπεν καὶ ἄστρα ποῦ καὶ ποῦ ἐσελάγιζον ἐπὶ οὐρανοῦ βαθυκυάνου, σχεδὸν μελανοῦ· σιγῇ μεγαλοπρεπῆς ἐβασίλευε, διακοπτομένη κατὰ βραχέα διαλείμματα ὑπὸ ἠχηρῶν ἐκτυροσκοροτήσεων καὶ ξηρῶν ξεσχισμάτων, χωρὶς ὅμως ἀντηχήσεις· ὁ ἀῆρ ἦτο ψυχρὸς, ξηρὸς, ἀπὸ λεπτὰς βελόνας πάγου κατάφορτος, ἀπα-

στραπτούσας και αιωρουμένας, μόλις δονούμενος από την ὄθησιν ἐλαφροτάτης πνοῆς.

Τοιαῦτα ἦσαν τὰ συγκινητικὰ φαινόμενα, τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐν τῇ ἐπιβλητικῇ αὐτῶν ἀπλότητι, τὰ ὅποια ἐπεβλήθησαν εἰς τὰς αἰσθήσεις τῶν ἀτρομήτων φίλων.

Οὐδένα πλέον ἄλλον εἶχον ὁδηγόν, διὰ νὰ διευθύνῃ τὴν πτῆσίν των ἀπὸ τὴν φορὰν τῆς καταγίδος· σφοδρὸς ἄνεμος καταπνέων τὴν ἐδίωκε πρὸς βορρᾶν. Ἐκολούθησαν τὰ σύννεφα τὰ ὅποια ἐντὸς ὀλίγου διεσχίσθησαν, μεταξὺ δὲ τοῦ κεχωρισμένου ὄγκου αὐτῶν ἡ γῆ ἀνεφάνη ἐπισκιαζομένη ὑπὸ τῆς λύκης.

Ἐκατέβησαν τότε καὶ εὔρον τοὺς ἀγρούς, τὰ δάση κάθυγρα, μυριότροπα ὑπὸ τῆς χαλάζης, ἀφανισθέντα ὑπὸ τῆς λαίλαπος. Ἡ καταγίς εἶχε περάσει ἐνσπείρουσα παντοῦ τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν τρόμον. Ὅσον ἀφορᾶ τὰ δύο στρουθία τοῦτα ἐκφυγόντα χάρις εἰς τὰς πτέρυγας των τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ἐξετέθησαν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς, ἔκπληκτα παρατήρουν τὰ πρόσφατα εἰσέτι ἵχνη τῆς ἀνεμοταραχῆς.

Λι' αὐτοὺς ὁ φαεινὸς ἥλιος δὲν ἔπαυσε λάμπων καὶ ἡ φύσις δὲν ἀνέστειλε τὸ ἰλαρὸν μειδίαμά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Χλαμυδῆρες καὶ ἀμβλυόρνιθες

Ὁ Τιτίλος καὶ ὁ φίλος του ἐξέλεξαν διὰ νὰ διέλθουν τὴν νύκτα κτίριον ἐγκαταλελειμμένον καὶ ἐρειπωμένον, τὸ ὅποιον εἶχον συναντήσῃ. Ἡ στέγη ἦτο σχεδὸν κατακρημνισμένη, ἀλλὰ τὸ μέ-

ρος τὸ ὅποιον ἀπέμενεν ἦρκει διὰ νὰ τοὺς προφυλάξῃ ἀνέτως, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἡ θύελλα θὰ ἐνέσκηπτεν ἐκ νέου.

Περιειργάσθησαν μετὰ προσοχῆς τὸ κατάλυμά των, ὅταν δὲ ἐβεβαιώθησαν ὅτι δὲν ἐνέκρυπτεν οὔτε γάταν, οὔτε νυφίτσαν, οὔτε ἀτσίδι, οὔτε κουκουβάγιαν, τέλος κανένα ἀπὸ τοὺς νυκτερινούς ἄρπαγας, φόβητρα τῶν καυμένων τῶν μικρῶν πτηνῶν, ἐσκάλιζαν νὰ εὔρουν μερικὰ σκουλικάκια διὰ νὰ δειπνήσουν, κατόπιν ἐμαζεύθησαν κάτω ἀπὸ τὰ ἄχυρα τῆς στέγης διὰ ν' ἀπολαύσουν ἡσυχίαν, ἡ ὁποία τοὺς ἤξιζεν ἔπειτα ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας.

Ἡ νύξ διέρρευσε ἡρέμως, οὐδὲν δυσάρεστον ἐπεισόδιον ἦλθε νὰ διακόψῃ τὸν γαλήνιον αὐτῆς ροῦν. Ἐκοιμήθησαν νανουρίζομενοι ἀπὸ τὸν ἦχον νυκτερινοῦ ἄσματος καὶ χορῶν, ψαλλομένων ὑπὸ ὁμάδος βατράχων μελομανῶν, διατριβόντων ἐντὸς ἐκεῖ που εὔρισκομένου τέλματος καὶ ἐξύπνησαν ἀπὸ τοὺς ἦχους συναυλίας ἀκρίδων. Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀποθέσει τὸν ὀμιχλώδη πρωϊνὸν πέπλον του, ἦρχισε δὲ νὰ κατευθύνῃ πρὸς τὰς ἐκτάσεις τὰ πρῶτα πύρινα βέλη του.

— Ἐέ, Λίλιε, ἀνέκραξε τὸ λευκὸν στρουθίον καὶ ἔσπρωξε τὸν σύντροφόν του, ἐλησημονηθήκαμε.

— Πῶς, εἶπεν ὁ Λίλιος, τεντώνων τὰ περὰ του, εἶναι ὥρα νὰ ξυπνοῦμε ;

— Ἡ ὥρα πρὸ καιροῦ ἐπέρασε, φίλε μου, διὲς ποῦ εὔρισκεται ὁ ἥλιος.

— Καλὰ λέτε. Ἐβλεπα ὄνειρο πῶς ἤμουν στὰς Ἀθήνας.

— Καλά, καλά, θὰ μὲ τὰ διηγηθῆς ἀργότερα, πρὸς στιγμὴν ἄς πάρωμε δρόμο.

Τὸ πρόγευμα δὲν παρετάθη πολὺ, καίτοι ἦτον ἀφθονον, ἀνεχώρησαν δὲ ἀφοῦ ἔπιον ὀλίγον νερὸ τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ πρὸς Λιέγην ἄγουσα ἦτον ἤδη εὐκρινῶς καθωρισμένη ὑπὸ

τοῦ ρεῖθρου τοῦ Μεύσου. Ἦτον ἀνωφελές πλέον ν' ἀνέλθουν εἰς τὰ ὕψη, οἱ δὲ ταξειδιῶταί μας δὲν εἶχον παρὰ ν' ἀκολουθήσουν κατ' εὐθείαν, ἐκεῖ ὅπου ὁ ποταμὸς διέγραφε μαιάνδρους πολυπλόκους.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἀπεκαλύφθη εἰς τὸν ὀρίζοντα ἡ Λιέγη. Ἐπειδὴ ἦτο πολὺ ἀργὰ διὰ ν' ἀναζητήσουν τοὺς χλαμυδῆρας συνεφώνησαν νὰ διανυκτερεύσουν εἰς ἀποθήκην χόρτου διὰ ν' ἀρχίσουν εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐπαύριον πρωΐας τὰς ἐρεῦνας των.

Ἦγνόουν παντελῶς ποῦ θὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀνευρεθῆ τὸ ἀριστούργημα τὸ ὁποῖον θὰ ἐχρησίμευεν ὡς κωρωνὶς εἰς τὰς μελέτας τοῦ νεαροῦ ἀρχιτέκτονος· ἀλλ' ὁ Τιτίλος ἐπανεπαύετο ἐπὶ τῶν αὐτοχθόνων στρουθίων διὰ νὰ τοῦ δώσουν τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας.

Κατόπιν πολλῶν διαβημάτων ἀνωφελῶν, τοὺς συνεβούλευσαν ἐπὶ τέλος νὰ μεταβοῦν εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον, τὸν εὐρισκόμενον ἀκριβῶς παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Μεύσου.

Οἱ χλαμυδῆρες εὐρέθησαν ἐκεῖ, οἱ δύο Ἀθηναῖοι ὀδηγούμενοι ὑπὸ τινος τῶν θαμόνων τοῦ κήπου διέκρινον ἐντὸς ὀλίγου τὸν περίβολον, ὁ ὁποῖος περιώριζε τὸ αὐστραλιανὸν ζεῦγος.

Τὸ ζεῦγος τοῦτο ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο πτηνὰ τοῦ ἀναστήματος τοῦ κολιοῦ, καστανόχροα, μὲ στίγματα τριανταφυλλιά καὶ κίτρινα. Οἱ ξένοι αὐτοὶ συνεπλήρουν ἀκριβῶς τὴν ἀνέγερσιν ἀξιολόγου οἰκοδομήματος ὁμοιάζοντας πρὸς ἀνδερὸν, μήκους πλέον τοῦ μέτρου, τὸ ὁποῖον ἀπηρτίζετο ἀπὸ διπλῆν σειρὰν κλωναρίων, ὧν τὸ ἓν ἄκρον ἦτο χωσμένον ἐντὸς τοῦ ἐδάφους, ἐνῶ τὸ ἄλλο ἐκυρτοῦτο ἐν εἴδει τρούλλου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἰδρύματος.

Πράσινα φύλλα καὶ ἄνθη καὶ πτερά, τεμάχια ὑφασμάτων χρωματισμένων, συμπεριληφθέντα ἐντὸς τοῦ συμπλέγματος τοῦ προσέδιδον κομψὴν παράστασιν.

Ἐσωτερικῶς καὶ ἐμπρὸς εἰς ἕκαστον τῶν ἀνοιγμάτων τὸ ἔ-

δαφος ἦτο κατεσπαρμένον ἀπὸ στιλπνὰ ἀντικείμενα, κογχύλια ποικιλόχροα καὶ ποικιλόσχημα, κολεοὺς ἐντόμων στίλβοντας ὡς μέταλλα, λιθάρια λευκά, συντριμματα ὑέλου καὶ ἀγγείων χρωματισμένων, ὅλα δὲ ταῦτα ἐσχημάτιζον εἰδὸς τι μωσαϊκοῦ καλλιτεχνήματος.

Ὁ Λίλιος ἐξέβαλε φωνὴν θαυμασμοῦ εἰς τὴν θεάν τοῦ ὠραίου τούτου οἰκοδομήματος.

Ὁ Τιτίλος δὲν ὑπελήφθη ἐν τῷ θαυμασμῷ. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐγνώριζε τὴν τέχνην τῶν χλαμυδῆρων, οὐδέποτε ὅμως τοῦ ἐδόθη νὰ θαυμάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον μίαν ἀπὸ τὰς φωλεὰς των.

Εἰς τὰ ἐπιφωνήματα τοῦ νεαροῦ στρουθίου οἱ χλαμυδῆρες ὕψωσαν τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπλησίασαν πηδῶντες τοὺς ταξειδιώτας.

Ὁ Τιτίλος τοὺς ἀφηγήθη ἐν ὀλίγοις τὸν σκοπὸν τῆς περιηγήσεώς των. Διηγήθη τὰς περιπετείας τοῦ μακροῦ ταξειδίου τὸ ὁποῖον ἐπεχείρησαν διὰ νὰ τοὺς γνωρίσουν, ἐξέφρασε δὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ λάβῃ ἀκριβεστέρως πληροφορίας ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς φωλεᾶς των.

— Αὐτὴ ποῦ βλέπετε δὲν εἶναι φωλιά, εἶπεν ὁ σύζυγος. Ἡ φωλιά μας δὲν ἔχει τίποτε τὸ ξεχωριστὸν ἀπὸ τὰς φωλιὰς τῶν περισσοτέρων πουλιῶν. Τὸ σκεπασμένον αὐτὸ μέρος εἶναι ἀπλῶς τόπος ἀναψυχῆς, τὸν ὁποῖον κτίζομεν καὶ στολίζομεν διὰ νὰ συνεργώμεθα καὶ νὰ τὸν διατρέχωμεν πηδῶντες καὶ χορεύοντες· διότι εἴμεθα εὐθυμοί, ἀγαποῦμεν τὴν κίνησιν καὶ θεωροῦμεν ὡς εὐτύχημα νὰ διασκεδάζωμεν μὲ συντροφιά. Εἰς τὴν πατρίδα μας στολίζομεν τὰ ἰδρύματα αὐτὰ μὲ περισσοτέραν ἐπιμέλειαν καὶ χάριν. Ἐργαζόμεθα πολλοὶ μαζὺ καὶ καμμιὰ φορὰ πηγαίνομεν μακρὰ, πολὺ μακρὰ διὰ νὰ εὕρωμεν κοχλίδια καὶ λιθάρια λαμπρά, τὰ ὁποῖα μᾶς χρειάζονται διὰ τὸν στολισμόν.

— Ὑπάρχουν εἰς τὸν τόπον σας καὶ ἄλλα πουλιά, ἠρώτησεν ὁ Τιτίλος, τὰ ὁποῖα κτίζουν φωλεὰς ὡσάν τὰς ἰδικὰς σας;

— Βέβαια. Ὁ πτυλονύργχος ὁ στιλπνός. Εἶναι πουλάκι μικρότερο ἀπὸ ἡμᾶς, μαῦρο μὲ μάτια καὶ μύτη γαλάζια. Κτίζει ἐπίσης φωλιὰ σάν κούνια. Εἰς τὴν Νέαν Γουϊνέαν, ὅπου κάμνει πειρὸ πολλὴ ζέστη ἀπὸ τὸν τόπον μας, ὑπάρχουν πουλιὰ τῆς φυλῆς μας ὀνομαζόμενα ἀμβλυόρνια τὰ ὁποῖα ἐτελειοποίησαν ἀκόμη περισσότερο τὴν τέχνην τὴν ὁποίαν σπουδάσετε.

— Θέλετε νὰ μᾶς δώσητε λεπτομερείας ἐπ' αὐτῶν;

— Εὐχαρίστως. Ἡ ἀμβλυόρνια εἶναι μικρότερα ἀπὸ ἡμᾶς. Τὸ πτέρωμα τῆς δὲν εἶναι σπυδαῖον, εἶναι ὅλως διόλου καστανόν, χωρὶς κανὲν στόλισμα. Διὰ νὰ στερεώσῃ τὴν κατοικίαν τῆς ἀναζητεῖ τόπον ὅλως διόλου ἐπίπεδον, χωρὶς θάμνους, ἀλλὰ καὶ σύσκιον. Ἐκκεῖ ἐκλέξῃ κανὲν μικρὸν δένδρον μὲ λεπτὸν κορμόν, σωρεύει εἰς τὴν ρίζαν τοῦ στοίβαν ἀπὸ βροῦλα, εἰς τὴν ὁποίαν δίδει σχῆμα κώνου. Ἐκεῖ ἐπάνω ἀκριβῶς κτίζει τὴν φωλιάν τῆς. Τριγύρω στήνει κύκλον ἀπὸ βέργες μικρὰς, σφυκτὰ ἐμπηγμένους καὶ τὴν μίαν ἄκρην βυθίζει ἔς τὴν γῆν, τὴν δὲ ἄλλην στηλώνει ἐπάνω εἰς τὸν κεντρικὸν κορμόν καὶ τὴν δένει ἐκεῖ μὲ δεσίματα, τὰ ὁποῖα πέρνει ἀπὸ ἰνώδη φυτά. Προσέχει ν' ἀφίνη εἰς τὴν καλυβίτσαν αὐτὴν ἄνοιγμα, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς εἴσοδος καὶ ἐμπρὸς εἰς αὐτὸ στρώνει παχὺ στρώμα ἀπὸ βροῦλα. Ἐπάνω ἀπὸ τὰ βροῦλα αὐτὰ διορθώνει ἄνθη μὲ ὡραῖα χρώματα, κοχλίδια, ἔντομα λαμπερά, πτερὰ παπαγάλων, σπόρους κοκκίνους, κιτρίνους, ἄσπρους, τέλος ὅτι τῆς φανεῖ κατάλληλο γιὰ ν' ἀναδείξῃ μὲ τὴν ζωηρότητα τῶν χρωμάτων τὸ μονότονον πράσινον χρῶμα τοῦ χαλιοῦ.

Καθημερινῶς τὰ ἄνθη τοῦ προχείρου αὐτοῦ κήπου ἀνανεώ-

νονται. Τὰ πέρνει δὲ συνήθως ἀπὸ ἓν εἶδος ὄρχιδίων, τὸ ὁποῖον στολίζει τὰ δάση τῆς πατρίδος τοῦ.

— Θαυμάσια, ἀνέκραξεν ὁ Λίλιος.

— Ἡ ἀγάπη αὐτὴ διὰ τὰ ἄνθη ἔκαμε νὰ τοῦ δοθῇ τὸ ὄνομα τοῦ κηπουροῦ, ὅπως εἰς ἡμᾶς τὸ ὄνομα τοῦ πτηνοῦ τῶν ἀνδῆρων ὡς μᾶς λέγουν οἱ ἰθαγενεῖς ἄνθρωποι.

— Τίποτε παρόμοιον δὲν εὐρίσκομεν εἰς τὸν τόπον μας, διδάσκαλε,, εἶπε τὸ νεαρὸν στρουθίον, εἰς τὸν γηραιὸν διδάσκαλόν τοῦ.

— Οὔτε εἰς τὸν ἰδικόν μας, οὔτε ἄλλοῦ πουθενὰ ἄλλωστε, φίλε Λίλιε. Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἐπιδεξιότητα τῶν γλαμυδῆρων καὶ ἀμβλυορνίθων οὐδὲν ὅπως λέγουν οἱ ἄνθρωποι. Θὰ τελειώσωμε λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μὲ αὐτοὺς τὴν σειρὰν τῶν μαθημάτων τῆς ἀρχιτεκτονῆς. Δὲν σὲ μένη πλέον τίποτε ἄλλο παρὰ ν' ἀσκηθῆς καὶ νὰ ἐπωφεληθῆς ἀπὸ ὅσα σὲ ἐδίδαξα.

Ἐπὶ τούτοις οἱ δύο Ἀθηναῖοι ἐχαιρέτησαν τοὺς γλαμυδῆρας εὐχαριστήσαντες αὐτοὺς διὰ τὴν προθυμίαν, μὲ τὴν ὁποίαν τοὺς ἐπληροφόρησαν περὶ τῶν συστημάτων ἐν τῇ οἰκοδομητικῇ τῶν ὀμοπατρίων πτηνῶν οἱ γλαμυδῆρες τοὺς ἠὐχθήθησαν κατευόδιον καὶ ἐπανήρχισαν τὸν χορὸν ψάλλοντες καὶ μιμούμενοι διαφόρους κρότους καὶ φωνὰς ζῶων διότι οἱ Αὐστραλιανοὶ εἶναι πρὸ παντὸς μῖμοι.

Τίποτε πλέον δὲν ἐνδιέφερε τοὺς φίλους μας εἰς τὴν Λιέγην. Ἐπειτα ἀνεπαύθησαν ὀλίγον καὶ περιεπάτησαν εἰς τὸν Ζωολογικὸν Κήπον, τὸν ὁποῖον εὖρον ὡραιότατον ὑπὸ ἔποψιν διαρρυθμίσεως καὶ ἐκθέσεως, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον κατοικημένον ἀπὸ ζῶα, παρὰ τὸν κατὰ συνθήκην τίτλον τοῦ Κήπου Ζωολογικοῦ ἐγκληματισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπέβαλον οἱ ἰδρυταὶ τοῦ διηύθυνον τὴν πτῆσίν των πρὸς τοὺς δασώδεις λόφους, οἱ ὁποῖοι περιορίζουν πρὸς δυσμὰς τὸ τμήμα τοῦτο τῆς κοιλάδος τοῦ Μεύσου.

Διευθυνόμενος πρὸς τὸ δάσος ὁ Τιτίλος εἶχε κάποιον σκοπὸν. Ἦθέλησε νὰ ἐγκαθιδρυθῆ ἐκεῖ διὰ μερικὰς ἡμέρας καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τὸν Λίλιον νὰ κάμῃ δοκιμὰς κτισίματος διὰ νὰ ἤμπορέσῃ τὴν ἡμέραν τοῦ διαγωνισμοῦ νὰ ἐργασθῆ, χωρὶς ἀμφιβολίας καὶ ἀσκόπους δοκιμὰς.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἐξέλεξαν μέρος ὅπου τὰ δένδρα ἦσαν ἀραιά, τὸ ὁποῖον διεβρέχετο ἀπὸ ρυάκιον καὶ εἰς τὴν ὄχθην αὐτοῦ ἐφύοντο πλῆθος φυτῶν μὲ ἀνθὴ ποικίλα· ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Τιτίλος παρώτρυνε τὸν Λίλιον ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν.

Ἡ πρώτη δοκιμὴ τοῦ νεαροῦ στρουθίου ὑπῆρξεν, ὅπως ἦτον εὐνόητον ἄλλωστε, πολὺ ἀτυχής· ἀλλὰ βαθμηδὸν μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Τιτίλου αἱ προσπάθειαι του εἶχον ἐπιτυχέστερα ἀποτελέσματα. Διῆλθον τέσσαρας ἢ πέντε ἡμέρας ἐκεῖ κατὰ τὰς ὁποίας ὁ Λίλιος εἰργάσθη μὲ καρδιά. Μὴ κηδόμενος τοῦ κόπου κατώρθωσε ν' ἀνεγείρῃ μικρὸν οἰκοδόμημα χαριτωμένον, τὸ ὁποῖον ἐμιμεῖτο ἀρκετὰ καλὰ τὰ ἀριστοτεχνήματα τῶν γλαυδῆρων καὶ τῶν ἀμβλυορνίθων.

Ἡ ἐπιμελής ἐργασία, εἰς ἣν ἐπεδίδeto, δὲν ἔλειψε νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν περωτῶν κατοίκων τῶν πέριξ. Μερικοὶ διαβατικοὶ μελισσοῦργοι τὸν παρετήρησαν καὶ διεθρύλλησαν ὅτι δύο ξένα στρουθία ἠσχολοῦντο ἐντὸς τοῦ δάσους εἰς τὴν κατασκευὴν πράγματος ὅλως διόλου πρωτοφανοῦς. Δὲν ἐχρειάσθη τίποτε περισσότερον διὰ νὰ κεντήσῃ τὴν γενικὴν περιέργειαν· μετ' ὀλίγον δὲ οἱ Ἀθηναῖοί μας εὐρέθησαν περικυκλωμένοι ὑπὸ πλῆθος κοσσύφων, πυρρούλων, σπίνων, ἀηδόνων, κορυδαλῶν καὶ ἄλλων, οἱ ὁποῖοι παρηκολούθουν μετὰ προσοχῆς τὰς κινήσεις τοῦ νεαροῦ ἀρχιτέκτονος. Ὁ Τιτίλος ἀφηγήθη τὸ ἱστορικὸν καὶ ἐξήγησε τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Λίλιος ἐπεδίδeto εἰς τὴν περιεργον αὐτὴν ἐνασχόλησιν, οὕτω δὲ οἱ θεαταί, οἱ ὁποῖοι κατ' ἀρχὰς ἤρ-

κοῦντο νὰ βλέπουν, ἤρχισαν νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὸν Λίλιον καὶ προσῆλθον ἐπίκουροι εἰς τὸ ἔργον του. Οἱ μὲν ἔφερον τσουνάκια ἢ βροῦλα, κλωστάς, ἀνθὴ· ἄλλοι πάλιν τὸν ἐβοήθουν νὰ στήσῃ, συνδέσῃ καὶ στερεώσῃ τὰ διάφορα αὐτὰ ὑλικά. Χάρις εἰς τὴν ἐπικουρίαν αὐτὴν ὁ Λίλιος ἠδυνήθη νὰ κτίσῃ τρία ἕως τέσσαρα διάφορα ἰδρύματα, τοῦ ρυθμοῦ τῶν οἰκοδομημάτων τῶν ἀμβλυορνίθων, ποικίλλων καὶ τελειοποιῶν ἔτι μᾶλλον τὰ ἔργα τῶν πτηνῶν τούτων. Ἐδοκίμασε νὰ δώσῃ διάφορα σχήματα εἰς τὸν φράκτην καὶ τὸ κηπάριον, προσεπάθησε μάλιστα νὰ συνθέσῃ ἀρμονικῶς τὰ χρώματα τῶν ἀνθέων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ ἀποτέλεσμα λίαν εὐχάριστον εἰς τὴν θέαν.

Ὁ Τιτίλος ἦτο κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας του καὶ οἱ συνεργάται του δὲν ἔπαυον νὰ τὸν ἐκθειάζουν. Ἀναμφίβολον εἶναι ὅτι, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν στρουθίων, τὰ οὕτω ἀνεγερθέντα ἰδρύματα ἐχρησιμοποιήθησαν, ἴσως δὲ καὶ νὰ ἐλήφθησαν ὡς ὑποδείγματα, ὑπὸ διαφόρων κατηγοριῶν πτηνῶν ὑποκαιομένων ὑπὸ τοῦ πόθου νὰ τελειοποιήσουν τὰ συστήματα τῆς ἰδίας αὐτῶν κατασκευῆς τῶν φωλεῶν. Δὲν θὰ ἦναι λοιπὸν ἄπορον ἐὰν ἡμέραν τινα οἱ φυσιοδίφαι τῆς χώρας ἐκείνης εὕρωσιν ἐντὸς τῶν δασῶν, φωλεὰς ἀναλόγους πρὸς τὰς τῶν γλαυδῆρων καὶ ἀμβλυορνίθων, γεγονὸς ὅπερ βεβαίως δὲν θὰ λείψῃ νὰ τοὺς βυθίσῃ εἰς ἀπορίαν, ἧς ἀποτέλεσμα θὰ ἦναι ἀναμφιβόλως σειρὰ ὑπομνημάτων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ συζητήσεις ἀτελεύτητοι . . . ἐὰν ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας δὲν ἐλάμβανεν ἐκ τῶν προτέρων τὰ μέτρα του, ὅπως τοὺς διαφωτίσῃ ἐπὶ τῶν αἰτίων τῶν προκαλεσάντων μίαν τόσοσιν ἀσυνήθη ἀνακάλυψιν.

Ἡ εἰς Ἀθήνας ἐπιστροφή ἐσημειώθη ὑπὸ συμβάντος λίαν θλιβεροῦ. Διασταυρῶν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, ὁ Τιτίλος προσέ-

κρουσεν εις τηλεγραφικὸν σύρμα, τὸ ὁποῖον τὸ λυκόφως δὲν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ διακρίνη· ζαλισθεὶς ἀπὸ τὸ κτύπημα ἔπεσε κατὰ γῆς κα ἔμεινεν ἐκεῖ ἀκίνητος, μὲ τὰ πτερά ὀρθάνοικτα καὶ ἀναίσθητος μὴ δίδων σημεῖα ζωῆς πλέον.

Ὁ Λίλιος, ὁ ὁποῖος ἐπέτα ἐμπρός, δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἴδῃ τὴν πτῶσιν τοῦ συντρόφου του. μόνον δὲ κατόπιν παρατήρησεν ὅτι ὁ Τιτίλος ἔλειπεν. Ἀπορῶν ἔστρεψεν ὀπίσω καὶ ἐπὶ τέλος ἀνεκάλυψε τὸ δυστυχὲς στρουθίον κείμενον ἐπὶ τῆς ἐπιχωματώσεως τοῦ δρόμου. Ἐνόμισεν ὅτι ἀπέθανεν.

Ἀδύνατον νὰ περιγράψωμεν τὴν ἀπελπισίαν τοῦ μαθητοῦ. Εὐκολώτερον νὰ τὴν φαντασθῇ τις παρὰ νὰ τὴν περιγράψῃ. Ὁ Τιτίλος εἶχε δεῖξει πρὸς αὐτὸν αἰσθήματα τὰ ὁποῖα συνήθως δὲν ἐσκόρπιζεν ἀσκόπως. Ἡ φυσικὴ σκαιοτήτης καὶ ἡ ἐταμότης του μετεβλήθησαν εἰς τὰς μετὰ τοῦ νεαροῦ μαθητοῦ του σχέσεις, εἰς προσήνειαν καὶ φιλίαν τόσον μᾶλλον ἀξιοπερίεργον, καθόσον αἱ ἀρεταὶ αὐτὰι ἦσαν τελείως ἀντίθετοι πρὸς τὸν χαρακτῆρά του, ὡς αὐτὸς ἐξεδηλοῦτο συνήθως πρὸς τὰ λοιπὰ στρουθία.

Ὁ Λίλιος δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἐρριπτε πέριξ του βλέμματα ἀνήσυχα ζητῶν ν' ἀνακαλύψῃ κανὲν πτηνὸν δυνάμενον νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ν' ἀφίση τὸν Τιτίλον ἐκεῖ ἦτον ἀδύνατον, διότι πιθανὸν νὰ ἦτο πληγωμένος μόνον, ἐκεῖ δὲ διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ πατηθῇ ἀπὸ κανένα διαβάτην. Μερικοὶ βράχοι ὑψοῦντο ἐκεῖ πλησίον. Ὁ Λίλιος ἀπεφάσισε νὰ μεταφέρῃ ἐκεῖ τὸν γηραιὸν φίλον του καὶ νὰ τὸν ἀποθέσῃ εἰς καμμίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς κοιλότητας, ἀπὸ τὰς ὁποίας αἱ παρειαὶ τοῦ βράχου ἐφαίνοντο διάτρητοι. Ἡ πρᾶξις αὐτὴ ὑπῆρξεν ἐπίπονος, ἀλλά, χάρις εἰς τὴν ρώμην του, κατώρθωσε νὰ ὑπερνικήσῃ ὅλας τὰς δυσκολίας. Ἡ νύξ δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη ὅτε ἔφθασε, μὲ τὸ πολύτιμον φορτίον του, εἰς τὸ ἄντρον εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέβλεπε μὲ τόσην λαχτάραν.

Ὁ Τιτίλος ἦτο μόνον ζαλισμένος. Οἱ κλονισμοὶ τῆς μεταφορᾶς τὸν συνέφερον ὀλίγον. Ἡ σύγκρουσις ἐν τούτοις ἦτο τοιαύτη ὥστε τὰ πτερά του ἦσαν σχεδὸν παράλυτα, ὅταν δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἠθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πτήσιν του, παρατήρησε μὲ μεγάλην λύπην, ὅτι τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ πετάξῃ.

Τὴν μεθεπομένην τὸ ἴδιον. Πολλὰ παρήλθον ἡμέραι καὶ αἱ δυνάμεις τοῦ τραυματίου δὲν συνήρχοντο. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ ἐποχὴ τοῦ διαγωνισμοῦ ἐπλησίαζε γοργῶς. Ἀλλ' ὁ Τιτίλος ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν του ἀνίκανον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀθήνας. Ἐβίαζε τὸν μαθητὴν του ν' ἀκολουθήσῃ μόνος τὴν πρὸς τὴν γενέτειραν ἄγουσαν. Ὁ Λίλιος ἠρνεῖτο ἐπιμόνως. Ὅσον καὶ ἂν ἐλυπεῖτο δι' αὐτό, ἐν τούτοις δὲν ἠθέλε νὰ ἐγκαταλείπῃ τὸν προστάτην του.

Τὴν προτεραίαν τῆς ἐπισήμου ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν οἱ μνηστῆρες τῆς ὠραίας Πιπιρούλας θὰ συνηγωνίζοντο, ὁ γέρον σπουργίτης κατώρθωσε τέλος πάντων νὰ πεταχθῇ, ἀλλ' ἀφοῦ ἔκαμε μερικὰ κιλόμετρα ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ ἐξηντλημένος. Τὴν ἐπιοῦσαν ἔβρεχε, τοὺς ἐπεβάλλετο λοιπὸν νὰ ζητήσουν καταφύγιον.

Ἀλλ' ἤδη δὲν ἦτο καιρὸς πλέον νὰ φθάσουν εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸ τῆς προθεσμίας, διὰ τὸν διαγωνισμὸν καὶ ἂν ἀκόμη ὁ Τιτίλος, παρὰ τὸ φαινόμενον, θὰ εὐρίσκετο εἰς θέσιν νὰ πετάξῃ ὡς καὶ πρῖν.

Ὁ δυστυχὴς μνηστῆρ ἦτον ἀπελπισμένος ἀλλὰ δὲν ἀπεδείκνυε τίποτε.

— « Λίλιε, τοῦ εἶπεν ὁ Τιτίλος. ξεύρεις ὅτι αὔριον εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός ;

— » Τὸ ξεύρω, διδάσκαλε.

Καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ ἡμέρα εἶναι ἡ τελευταία τῆς προθεσμίας διὰ τὸν γάμον τῆς Πιπιρούλας ;

Ὁ Λίλιος δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ δύο μεγάλα δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ὁ Τιτίλος τὸν παρετήρησεν ἐπὶ τινὰ λεπτὰ σιωπηλά.

— Εἶσαι καλὸς καὶ εὐγενὴς φίλος, τοῦ εἶπε τέλος καὶ ἀξίζεις νὰ ἦσαι εὐτυχής. Τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον εὐθύς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας μὲ ἐνέπνευσεσ ἠϋξήθη διαρκῶς. Ἡ ἀφοσίωσις διὰ τὸν γέροντα διδάσκαλόν σου δὲν θὰ μείνη ἄγονος, παιδάκι μου καὶ δὲν πρέπει νὰ θυσιασθῆς. Φοβεῖσαι ὅτι δὲν θὰ προφθάσῃς νὰ εὐρεθῆς εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τὸν διαγωνισμόν;

— Ὁ διαγωνισμὸς εἶναι αὖριον κ. Τιτίλε καὶ εἴμεθα ἀκόμη πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

— Τὸ ξεύρω, Λίλιε, αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει ὅτι ἀπόψε θὰ ἦμεθα, ὡς ἐλπίζω, ἔς τὴν φωλιά μας, ἔς τὸν παλαιὸν πύργον.

Ὁ Λίλιος ἐξετινάχθη ἀπὸ τὴν χαρὰν του καὶ παρετήρησε τὸν διδάσκαλόν του μὲ κρυφὸν ἐρωτηματικὸν εἰς τὸ βλέμμα.

— Ἄκουσε, ἐξηκολούθησεν αὐτός, τὰ πτερά μου, εἶν' ἀληθεια, εἶναι ἀνίκανα νὰ μὲ βαστάξουν καὶ τὰ δικά σου ἂν καὶ νέα καὶ ἐλαφρά, δὲν θ' ἀρκέσουν διὰ νὰ κάμῃς τέτοιον ἕνα δρόμον, εἰς τόσον ὀλίγον καιρόν. Ἄλλ' ἔχομεν ἄλλον τρόπον μεταβιβάσεως καὶ τὸν τρόπον αὐτὸν μᾶς τὸν παρέχουν οἱ ἄνθρωποι.

Παρετήρησες τὰ ἀμάξια αὐτὰ ποῦ περνοῦν ἐκεῖ κάτω ἐμπροσθὰ μας, τὰ κινεῖ ὁ ἀτμός.

— Πηγαίνουν πρὸς τὰς Ἀθήνας, ἠρώτησεν ὁ Λίλιος, διαστέλλων τοὺς ὀφθαλμούς.

— Μέχρι τινός, περὶ τούτου ἐβεβαιώθηκα. Ἐνόσφ εὐρισκόμεθα εἰς τὰ ὑψηλὰ τοῦ ἀέρος στρώματα, παρετήρησα τὰς ταχείας αὐτὰς μηχανὰς καὶ ἠκολούθησα τὴν πορείαν των. Κατὰ τὸν ὑποῦλογισμὸν τὸν ὁποῖον ἔκαμα ἐπὶ τῆς ταχύτητός των, δὲν πρέπει νὰ θέλουν περισσότερον ἀπὸ πέντε ἕως ἕξ ὥρας διὰ νὰ δια-

τρέξουν τὴν ἀπόστασιν, ἢ ὁποῖα μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Βῶλον.

— Εἶναι δυνατόν.

— Εἶναι βέβαιον. Ὁμολογῶ ὅτι αἰσθάνομαι κάποιαν ἀποστροφὴν ἐγώ, ἐλαφρὸ πουλί, νὰ μεταχειρισθῶ τέτοιον ἕνα τρόπον μεταφορᾶς ἀλλά, θέλοντες καὶ μὴ πρέπει νὰ τὰ βάλωμε κάτω, ἀφοῦ δὲν ἠμποροῦμε νὰ κάμωμεν ἀλλέως. Θὰ πάρωμε λοιπὸν τὸ τραῖνον, ποῦ κατευθύνεται ἔς τὸν Βῶλον καὶ ἀπὸ ἑκεῖ, σὲ μερικὰς ὥρας, πετῶντες μὲ καρδιά, ἀφοῦ θὰ συνέλθω καὶ ἐγὼ τελείως, φθάνομεν εἰς τὰς Ἀθήνας ἐγκαίρως διὰ τὸν διαγωνισμόν.

Ἡ πρότασις ἐφηρμόσθη κατὰ γράμμα. Ἡ πρώτη συνολκί, ἢ ὁποῖα διήρχετο ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκοντο, ἦτον ἡ ταχεῖα τοῦ Βῶλου. Τὰ δύο στρουθία τὴν ἔφθασαν-πετῶντα καὶ χωμένα κάτω ἀπὸ τὴν στέγην μιᾶς τῶν ἀμαξῶν, ἔφθασαν εἰς τὸν Βῶλον εἰς μερικὰς ὥρας ἀναπαυμένοι καὶ πρόθυμοι διὰ τὴν περαιτέρω πτήσιν. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν περὶ λύχνων ἀφὰς ἦσαν εἰς τὴν κατοικίαν των.

Ὁ Λίλιος ἀπεκοιμήθη μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν πλημμυροῦσαν ἐκ χαρᾶς. Ἡ ἀπαγωγὴ τῆς Πιπιρούλας τοῦ ἦτον ἄγνωστος, διότι ἔγεινε μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του· ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ γνωρίσωμεν εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας τί ἀπέγεινεν ἡ νεαρὰ στρουθίτσα καὶ ἂν ἐπὶ τέλος τὴν ἔσωσαν οἱ φίλοι της.



ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Ὁ δόλος τοῦ Βριζάκου

Ἡ πρώτη τοῦ Φρίκου πράξις, μετὰ τὴν ἐπανάκτησιν τῆς ἐλευθερίας του, ἦτο νὰ τρέξῃ εἰς τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας. Εἶχε μεγάλην ἀνυπομονησίαν νὰ ἐννοήσῃ πῶς συνέβη ἢ δυσεξήγητος ἐξαφάνισις τῆς Πιπιρούλας.

Τοὺς Πιπίνου εὔρε βυθισμένους εἰς βαθεῖαν λύπην. Ἡ ἀμηχανία των ἦτο τόσον μεγάλη, ὅσον καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἠγνόουν καθ' ὀλοκληρίαν τί εἶχεν ἀπογίνει ἢ κόρη των. Ὁ Φρίκος ἔβαλε νὰ τοῦ διηγηθοῦν ὅ,τι αὐτοὶ ἐγνώριζον καὶ ἔπειτα τοὺς ἀφῆκε διὰ νὰ συσκεφθῇ μὲ τὸν Γίλον, ἢ πεῖρα τοῦ ὁποίου ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ διὰ τὰς ἐρεῦνας, εἰς ἃς ἀπεφάσισε νὰ ἐπιδοθῇ, ἄνευ ἀναβολῆς.

Ὁ Γίλος ἤκουε προσεκτικῶς τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἐξαδέλφου του. Αἱ ἐρωτήσεις του ἀνεφέροντο ὅλως ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς ἀντιζήλους τοῦ Φρίκου, τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἢ νεαρὰ στρουθίτσα εἶχεν ὑποδεχθεῖ ἓνα ἕκαστον τούτων, τέλος τὰς πράξεις καὶ διαθέσεις ἐκάστου, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἢ φυλάκισις του εἰς τοῦ Κοσσυφάκη εἶχε διακόψει τὰς καθημερινὰς του εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ἐπισκέψεις. Ὁ Φρίκος ὁ Σκουφᾶτος τοῦ περιέγραψε τοὺς μνηστῆρας, τὸν ἓνα κατόπιν τοῦ ἄλλου. Εἶχε φθάσει καὶ εἰς τὸν Βριζάκον, ὅτε ὁ Γίλος τὸν διέκοψε :

- Γνωρίζεις αὐτὸν τὸν Βριζάκον;
- Τὸν γνωρίζω ἐπειδὴ τὸν συναντοῦσα ἔς τοῦ Πιπίνου.
- Ἀπὸ ποῦ βαστᾷ ἢ σκούφιά του;
- Τίποτε δὲν ξέρω.
- Δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν συνοικίαν σου;

— Ὁχι.

— Τὸν ἐδέχοντο καλὰ στὴ φωλιά τῆς στρουθίτσας;

— Πολὺ καλά, εἶναι ἔξυπνος. Δὲν ξέρω τί ἐντύπωσι ἔκαμε τῆς Πιπιρούλας, μὰ θαρρῶ πῶς εἶναι ὁ ἀγαπημένος τοῦ κῦρ Πιπίνου.

— Βριζάκος, Βριζάκος, αὐτὸ τὸ ὄνομα δὲν μοῦ εἶναι ἄγνωστο, ἐψιθύριζεν ὁ Γίλος. Πῶς καὶ ποῦ τὸ ἤκουσα ν' ἀναφέρεται; . . . Δὲν θυμοῦμαι . . . Καὶ ὅμως κάποιος μοῦ ἀνέφερε γι' αὐτόν . . . ὄχι γιὰ καλὸ βέβαια . . . Πρέπει νὰ πληροφορηθῶ. Ξεύρεις ποῦ κάθεται, Φρίκο;

— Τίποτε δὲν ξέρω. Ἦρχετο ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς . . .

— Στάσου, θαρρῶ πῶς θυμοῦμαι . . . κάποιος μοῦ εἶπε πῶς κάθεται κατὰ τὴ μεγάλη Ἀγορά.

— Καλά! εὔρηκα! Κάποιος ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Λέσχης τῶν Τολμηρῶν ἔχει τὸ ἴδιο ὄνομα. Αὐτὸς ποῦ μοῦ τὸ εἶπε εἶναι κάποιος Κουρκουμπίνος, ὁ ὁποῖος ἔλεγε πῶς ἦτο φίλος του. Ἄν ὁ Βριζάκος τοῦ Κουρκουμπίνου αὐτοῦ ποῦ σοῦ εἶπα, εἶναι ὁ ἴδιος μὲ τὸν δικόν σου, εἶναι ἓνας τιποτένιος μάγκας. Αὐτὸ ὅμως δὲν πάγει νὰ πῆ πῶς εἶν' αὐτὸς ποῦ ἔκλεψε τὴν Πιπιρούλα· ἀλλὰ τὸν ἔχω ἄξιο γιὰ τὰ τέτοια. Ἐχει φανεῖ ἀπὸ τότε στοῦ Πιπίνου;

Ναί.

— Ἴσως τὸ κάμνει ἐπίτηδες. Τέλος θὰ τὰ ξεδιαλίσωμζ αὐτὰ χωρὶς ἄλλο. Ἀκολούθει με.

Ὁ Γίλος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου του ἔφθασεν ὀγρήγορα εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Μεγάλης Ἀγορᾶς. Τοὺς ἐξέπληξεν ἢ ἡσυχία, ἢ ὁποῖα ἐπεκράτει εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, τὰ τόσον εὐνοούμενα συνήθως ἀπὸ τὸν πετρωτὸν κόσμον.

Μόλις ἐφαίνοντο ποῦ καὶ ποῦ μερικὰ φοβισμένα σπουργίτια. Ὁ Γίλος ἐπληροφορήθη ἀπὸ αὐτὰ ὅτι ἢ Λέσχη τῶν Τολμηρῶν

εἶχε μεταφερθεῖ ἐν σώματι, ὀλίγας ἡμέρας πρὶν, εἰς τὰ περὶχωρα, ὅπως κατ' ἔτος ἐσυνήθιζε κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρους.

Ἦννόησε λοιπὸν τότε ὅτι, ἐκτὸς ὀλίγων ὅλα τὰ στρουθία τῆς συνοικίας εἶχον μετοικήσει καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἦτο ἄπορον πῶς δὲν τὰ συνήντα τις, σχεδὸν καθόλου, εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο τόσον πολυάριθμα συνήθως.

Ὁ Γίλος ἐζήτησε νὰ μάθῃ ἀπὸ ἐκεῖνον ὅστις τοῦ ἔδιδε τὰς πληροφορίας αὐτάς, ἂν ἐγνώριζε κανένα Βριζάκον, ὁ ὁποῖος θὰ ἔμενε κάπου ἐκεῖ πλησίον, ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἀπήντησεν ὅτι ὁ Βριζάκος αὐτὸς ἦτο γνωστότατος εἰς τὸν τόπον, ἀλλ' ὄχι ἐπὶ καλοῦ.

— Ἴδου ἀκριβῶς ἐκεῖ πέρα ἓνας ἀπὸ τοὺς φίλους του, ἐξηκολούθησε τὸ στρουθίον, ἓνας κάποιος Κουρκουμπίνος, ὁ ὁποῖος χωρὶς ἄλλο θὰ σᾶς πῆ ποῦ εὐρίσκεται αὐτὸς ποῦ ζητεῖτε.

— Κουρκουμπίνος, εἶπεν ὁ Γίλος, τὸν γνωρίζω κάπως, εἶναι αὐτὸς ποῦ μοῦ ὠμίλησεν ἤδη γιὰ τὸν Βριζάκο. Θὰ μάθωμε τί τρέχει.

Οἱ δύο ἐξάδελφοὶ ἐπλησίασαν τὸν Κουρκουμπίνον καὶ ὁ Γίλος, εἰπὼν τὸ ὄνομά του, ἤρχισε νὰ τοῦ λέγῃ ἀδιάφορα πράγματα. Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ἔφερε τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς Λέσχης τῶν Τολμηρῶν καὶ τέλος ἐπὶ τοῦ Βριζάκου.

Ὅλα ἔβαινον λαμπρὰ ἐνόσφ περιωρίσθη εἰς τὰς γενικότητας, ἀλλ' ὅταν ἔθιξεν ὠρισμένα ζητήματα καὶ ἰδίως ὅταν ἐξέφυγε τοῦ Φρίκου ἀνυπομονοῦντος, κάπως ἀπερίσκεπτα τὸ ὄνομα τῆς Πιπιρούλας, ὁ Κουρκουμπίνος, ἐννοήσας ὅτι ἠθελον νὰ σοῦ πάρουν λόγια, ὠχυρώθη ὀπισθεν ἐφεκτικῆς ἐχεμυθείας. Ἀδύνατον ἐστάθη νὰ μάθουν τίποτε ἄλλο σχετικὸν πρὸν τὸν φίλον του, παρὰ ὅτι αὐτὸς εὐρίσκετο ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ ὅτι θὰ ἐπέστρεφε μόνον πρὸς τὸ τέλος τοῦ μηνός.

Ὁ Γίλος δὲν ἐστερεῖτο ὀξυδερκείας, ὅπως παρετηρήσαμεν ἡ-

δη πολλάκις, ἀντελήφθη λοιπὸν εὐθύς τὴν μεταβολὴν, τὴν ὁποίαν καὶ μόνον τὸ ὄνομα τῆς Πιπιρούλας ἐπέφερον εἰς τὰς ἀπαντήσεις τοῦ Κουρκουμπίνου. Ἐκτοτε οὐδεμία τοῦ ὑπελήφθη πλέον ἀμφιβολία ὅτι ὁ Βριζάκος τῆς Λέσχης τῶν Τολμηρῶν καὶ ἐκεῖνος τῆς Πλατείας τῆς Ὀμονοίας ἦτον ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Εἶχε μάθει ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τὸ ζεῦγος Πιπίνου, ὅτι αὐτὸς εἶχε παρυσιασθεῖ εἰς τὴν κατοικίαν των ὀλίγας ἡμέρας πρότερον, ὅτε ἀκριβῶς, κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ φίλου του, ἔπρεπε ν' ἀπουσιάζῃ τῶν Ἀθηνῶν. Παραβάλλον τὰ γεγονότα καὶ ἀποκαλύπτων τὰς ἀντιφάσεις καὶ τ' ἀποσιωπητικὰ τοῦ διαλεγομένου ἐσημάτισε τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ Βριζάκος ἦτον ὁ δράστης τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Πιπιρούλας. Τὸ ψαρῶνι ἀπεκάλυψε τὰ ἴχνη· ἔπρεπε τώρα νὰ τ' ἀκολουθήσῃ μέχρι τοῦ τελικοῦ σκοποῦ.

— Ἡ πεποίθησίς μου εἶναι σταθερά, ἔλεγεν εἰς τὸν ἐξάδελφόν του ὅταν ἐπανευρέθησαν μόνον, ὁ Βριζάκος αὐτὸς εἶναι ὁ δράστης τοῦ κακουργήματος· εἶμαι τόσον βέβαιος ὡς νὰ εὐρισκόμην παρών. Ὁ ρόλος μας εἶναι ἀπὸ τώρα εὐκόλος· πρέπει μόνον νὰ δείξωμε ἐπιτηδειότητα καὶ προσοχήν.

— Τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς, ἠρώτησεν ὁ Φρίκος;

— Εἶναι ἀπλούστατον· θὰ παρακολουθήσω τὰς κινήσεις αὐτοῦ τοῦ κατεργάρη. Ἐσὺ θ' ἀναλάβῃς αὐτὴ τὴ δουλειά, ἀφοῦ τὸν ξεύρεις τὸν λεγόμενο, ἐνῶ ἐγὼ ποτέ μου δὲν τὸν εἶδα. Ἀπὸ αὐτὸν θὰ μάθωμε ποῦ βρίσκεται ἡ ἀγαπητὴ σου.

— Ἀφεύκτως δὲν θὰ μᾶς τὸ πῆ . . .

— Βλάκα! δὲν σὲ εἶπα νὰ τὸ ρωτήσης; Θὰ παρακολουθῆς τὰς κινήσεις του, θὰ τὸν ἀκολουθῆς χωρὶς νὰ τὸ νοιώσῃ, θὰ σὲ ὀδηγήσῃ μόνος ἐκεῖ ποῦ ἔκλεψε τὴν Πιπιρούλα. Ὅταν θὰ φθάσῃ τὸ πρᾶγμα ὡς ἐκεῖ, ἔλα νὰ μὲ τὸ πῆς καὶ θὰ σκεφθοῦμε μὲ τί τρόπο θὰ σώσουμε τὸ καῦμένο τὸ παιδί.

— Μὰ πῶς νὰ τὸν ξετρουπώσω, ἂν ἦναι ἔξω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας;

— Εἶν' ἐδῶ, εἶμαι βέβαιος, ὁ Κουρκουμπῖνος προδόθηκε. Δὲν πιστεύω μὲ κανένα τρόπο, πῶς ὁ Βριζάκος μετέφερε τὴν Πιπιρούλα ἔξω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας· ἀφοῦ κατοικεῖ ἐδῶ, ἐδῶ πρέπει νὰ τὸν περιμένῃς.

Συμφώνως πρὸς ταῦτα, ἀφοῦ ὁ Γῖλος ἀπεχωρίσθη τοῦ Φρίκου διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ὁ νεαρὸς σπουργίτης ἐτοποθετήθη ὑπὸ τὴν στέγην μεγάλου καταστήματος τῆς Ἀγορᾶς, ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν ἐκείνην ἐνόσω δὲν θὰ ἐπανεύρισκε τὴν Πιπιρούλαν.

Κατεσκήνωσεν ὅθεν ἐπὶ ἐνὸς σιδηροῦ ἐλάσματος, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα διασταυροῦνται ποικιλοτρόπως ὑπὸ τὴν ὀροφήν ἐνὸς τῶν ἀπεράντων τούτων κτιρίων, ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου ἡ Λέσχη τῶν Τολμηρῶν συνεδρίαζε συνήθως. Ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς κατεσκόπευεν ἐπιμελῶς τὰ σπάνια στρουθία, τὰ ὁποῖα ἐπέτων ἐδῶ κι' ἐκεῖ, προσέχων ν' ἀναγνωρίσῃ τὰς χαρακτηριστικὰς τοῦ Βριζάκου κινήσεις.

Μὲ τὴν ἀφθονίαν τῶν ζωοτροφιῶν εἰς τὰ μέρη αὐτά, ὁ βίος εἶναι εὐκολώτατος, καὶ ἔτσι ὁ Φρικός μας ἠδύνατο χωρὶς νὰ μετατεθῆ, νὰ ἰκανοποιήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ στομάχου του καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ συγχρόνως τὰς ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας διεξήγαγε διὰ λόγους αἰσθηματικούς.

Δύο ἀκέραιαι παρῆλθον ἡμέραι ἄνευ ἀποτελέσματος, δηλ. ἄνευ τοῦ ποθητοῦ ἀποτελέσματος, διότι παρενέβη γεγονός ὅπερ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἔχῃ θλιβερὰς συνεπείας διὰ τὸν νεαρὸν σπουργίτην.

Ἐνόσω παρεφύλαττε παρατηρῶν τὴν στάσιν ὄλων τῶν διαβατικῶν στρουθίων, ὁ Φρικος ἐφαντάσθη, διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα,



Κάποιος ἐκ τῶν παρισταμένων ἐκρινεν εὐλογον νὰ στερεώσῃ εἰς τὴν ἄκραν μακρᾶς ράβδου ἐν ἀπὸ τὰ στρογγυλὰ δίκτυα, τὰ ὁποῖα οἱ ψαράδες μεταχειρίζονται συνήθως καὶ τὸν ἐτσάκωσε.

νά ἐπαναλάβῃ τὸ μέλος, τὸ ὁποῖον προητοιμάζε δια τὸν διαγωνισμόν. Τὸ ἔκαμε μηχανικῶς, ἀπὸ συνήθειαν, μὴ σκεπτόμενος ὅτι οἱ λαρυγγισμοὶ τοὺς ὁποίους ἐξέφερε μὲ ὄλην τὴν δύναμίν του, θὰ εἴλκυον τὴν προσοχὴν τοῦ πλήθους τῶν ἀτόμων, ἐμπόρων καὶ πελατῶν, οἱ ὁποῖοι κάτωθεν του ἐκινουῦντο.

Πλήρης ζωηρότητος καὶ εὐθυμίας, ἐμέθυεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον μὲ τὸν ἦχον τῆς ἰδίας του φωνῆς, ὅτε αἴφνης ἀντελήφθη ὅτι πολυμελῆς ὄμιλος ἐσηματίσθη εἰς τὸν διάδρομον, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο κρεμασμένος, ὅτι ὁ εἷς τὸν ὑπεδείκνυεν εἰς τὸν ἄλλον καὶ ὅτι ἦτο τὸ ἀντικείμενον ζωηροτάτης συνομιλίας.

Ἡ πρώτη σκέψις τοῦ καλλιτέχνου μας ἦτο νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ συγχρόνως, τοῦ αἰσθήματος τῆς ματαιοδοξίας διαδεχομένου τὴν ὑποβολὴν τῆς φρονήσεως, ἐπανήρχισε τὸ ἄσμα του δυνατώτερον καὶ ἐσχόρπισε τοὺς ἦχους μὲ τόσην ζέσσην, ἢ ὁποία καὶ αὐτὸν ἔκαμε ν' ἀπορήσῃ· διότι ἠγνόει, μὴ παρουσιασθεῖς ἀκόμη εἰς τὸ δημόσιον παρὰ μόνον εἰς τὸν ὕπνον του, τὴν διεγερτικὴν ἐπίδρασιν ἐνθουσιώδους ἀκροατηρίου ἐπὶ τῶν φωνητικῶν χορδῶν ὅλων τῶν ἀοιδῶν.

Κατὰ τὴν ὠραιότεραν στιγμὴν μιᾶς τῶν θριαμβευτικῶν ἀσκήσεων, ὧν αἱ ἀκατανίκητοι δυσχέρειαι ἐπὶ πολὺ τὸν εἶχον ἀπελπίζει, εὐρέθη ἐξαίφνης περιπεπλεγμένος εἰς τὰ νήματα δικτύου.

Κάποιος ἐκ τῶν παρισταμένων μὴ κρατούμενος, ἐπιθυμῶν δὲ νὰ συλλάβῃ τοιοῦτον ἕνα ἄξιον σπουργίτην, ἔκρινεν εὐλογον νὰ στερεώσῃ εἰς τὴν ἄκραν μακρᾶς ράβδου ἕν ἀπὸ τὰ στρογγυλᾶ δίκτυα, τὰ ὁποῖα οἱ ψαράδες μεταχειρίζονται συνήθως καὶ ἐπαφελούμενος τὴν προσήλωσιν τοῦ καλλιτέχνου, καθ' ὀλοκληρίαν ἀπησχολημένου εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ τεμαχίου του, τὸν ἐτσάκωσεν ὡς τυχαίαν πεταλούδα. Εὐτυχῶς τὸ δίκτυον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε κατασκευασθεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ πιασθοῦν σπουργί-

τια μὲ αὐτὸ συνέπεσε νὰ ἔχῃ μάτια κάπως μεγάλα καὶ ὁ Φρῖκος διαπερῶν αὐτὰ διέφυγε καὶ ἔκαμε τὴν ὁμήγουριν νὰ ξεσπάσῃ στὰ γέλοια. Χωρὶς νὰ περιμείνῃ παραπάνω τὸ ἔστριψε μὲ μίαν πνοὴν μέχρι τῆς ἄλλης ἄκρας τῆς Ἀγορᾶς, καὶ δὲν ἐστάθη παρὰ μόνον ὅτε τοῦ ἦτον ἀδύνατον πλέον νὰ προχωρήσῃ περισσότερον. Τότε ὁ τρόμος του μετεβλήθη εἰς ἔκτακτον ἀπορίαν· εὐρέθη ἀποτόμως ἐνώπιον τοῦ Βριζάκου, τὸν ὁποῖον ἀνεζήτει ἀπὸ δύο ἡμερῶν.

Πάραυτα οἱ δύο ἀντίζηλοι ἀνεγνωρίσθησαν.

— Πῶς ἐδῶ ; ἀνεφώνησεν ὁ Βριζάκος.

— Ἐσὺ ἐδῶ ! ἀπήντησεν ὁ Φρῖκος, σ' ἐνόμιζα 'ς τὴν ἐξοχή.

— Ἐπιστρέφω, ἔχω κάποια δουλειὰ 'ς τὰς Ἀθήνας.

Ἐπιμένει βεβαίως ποία ἦτον ἡ ὑπόθεσις τὴν ὁποίαν ὑπαινίττετο ἀλλὰ δὲν ἀπέδειξε τίποτε.

— Κατοικεῖς ἐδῶ κοντά ; ἠρώτησε.

— Ναί, δὲν τὸ ἤξευρες ; Ἡ κατοικία μου εἶναι ἐδῶ κοντὰ στὴ στέγη τῆς Ἀγίας Εἰρήνης.

— Ἄ, ὑπέλαβεν ὁ νεαρὸς σπουργίτης, ἀπορῶν πῶς ὁ Βριζάκος τὸν ἀπεκάλυπτεν ἀυθορμήτως, ὅτι ἐκεῖνος ἐνόμιζεν ὅτι τὸν συνέφερε νὰ κρατήσῃ μυστικόν.

— Βεβαίως, καί, ἀφοῦ εὐρίσκεσαι σ' αὐτὰ τὰ σύνορα, σὲ προσκαλῶ νὰ ὀρίσῃς μιὰ στιγμὴν.

Ἐπιμένει τὸν ἠκολούθησεν ἔκπληκτος διὰ τὴν πρόσκλησιν.

Φθάσαντες ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Εἰρήνης οἱ δύο σπουργίται, εὔρον τὸν Κουρκουμπῖνον ἀπησχολημένον μὲ τὰς περιποιήσεις τοῦ ἀτόμου του, ὁ Βριζάκος τοῦ ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸ ὁποῖον ὁ φίλος του ἀπήντησε διὰ σημείου, τὸ ὁποῖον εἰς ὅλους τοὺς τόπους, εἰς τὰ ζῶα ὡς καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους σημαίνει : Ἐλεύθερα !

Ἐπιμένει τῆς Ἀγορᾶς ἐπέδειξε τὴν κατοικίαν του εἰς τὸν

σύντροφόν του καὶ, ἀφοῦ τοῦ ἀπηρίθμησε τὰ προσόντα καὶ τὰς ἐλλείψεις της τὸν προσεκάλεσε νὰ συμμερισθῇ τὸ γεῦμά του, ἀπὸ κόκκους σίτου συνιστάμενον, ἐξ ὧν εἰς μίαν γωνίαν ἐφαίνετο μικρὸς σωρός.

Ὁ Φρῖκος, τοῦ ὁποίου ἐκινήθη ἡ ὄρεξις ἐκ τῆς προηγηθείσης συναυλίας, εὐχαρίστως ἐδέχθη. Τρώγων παρατήρησεν ἕξαφνα μικρὸν κόκκινον πτερόν, τὸ ὁποῖον ἐλαφρὰ ἀέρος πνοὴ ἐκίνει ὄχι μακρὰν αὐτοῦ. Ζωηρῶς φωτισμένον ὑπὸ ἡλιακῆς ἀκτῖνος εἰσχωρησάσης εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς στέγης, ἐφείλκυσε τὴν προσοχήν.

Εἰς τὴν θέαν αὐτὴν ὁ Φρῖκος ἔμεινε μὲ ράμφος χαῖνον καὶ ἠτένισε τὸν φυλεύοντα αὐτὸν οἰκοκύρην τῆς στέγης.

Ὁ Βριζάκος εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν διεύθυνσιν τοῦ βλέμματός τοῦ Φρῖκου καὶ παρατήρησεν ὅπως αὐτὸς τὸ κόκκινον πτερόν

— Ἄ, ἄ, εἶπε γελῶν, βλέπεις αὐτὸ ἐκεῖ τὸ φτερό, ξεύρεις τίνος εἶναι;

Ταῦτα δὲ λέγων ὑπῆγε καὶ ἐσύναξε τὸ κόκκινον πτερόν. Ὁ Φρῖκος δὲν ἀπήντησε κατ' ἀρχάς. Διάφοροι σκέψεις συνωθοῦντο εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ἡ ὑπαρξις τοῦ πτεροῦ τούτου ἐπεκύρωνε τὰς ὑπονοίας του, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ Βριζάκου ἐνώπιον γεγονότος τὸ ὁποῖον τὸν ἐνοχοποιεῖ τόσον καταφανῶς. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ ἄθλιος ἠθελε νὰ τοῦ ὑποδείξῃ μόνος τὰ ἔχνη τοῦ κακουργήματός του.

Προσοχή! ἐσκέφθη ὁ Φρῖκος... καὶ εἶπε δυνατά, βλέπω πῶς εἶναι κόκκινον τὸ φτερό.

— Τόσο μόνο;

— Τί ἄλλο;

— Λοιπὸν, φίλε μου, μάθε ὅτι τὸ κόκκινον αὐτὸ φτερό, ἀποτελοῦσε μέρος τοῦ στολισμοῦ τῆς ὡραίας Πιπιρούλας.

— Ὁμολογεῖς λοιπὸν! ἀνέκραξεν ὁ Φρῖκος μὲ μάτια ἐξαγριωμένα.

— Τί πράγμα, ἠρώτησεν ἡσυχῶς ὁ Βριζάκος.

— Ὅτι ἐσὺ τὴν ἔκλεψες!

— Ἐκλεψα ὄχι, ἔσωσα, ναί.

— Ἔτσι λοιπὸν, τὴν εἶχες ἐδῶ;

— Ναί.

— Μὰ ἐξηγήσου λοιπὸν.

— Ἐξηγοῦμαι, φίλε Φρῖκο, εὐχαρίστως μάλιστα· ἡ ἐξήγησις εἶναι ἀπλουστάτη. Ἡ Πιπιρούλα ἀφηρηπάσθη ἀπὸ μίαν κουκουβάγια καὶ τὴν ἔσωσα μὲ κάποιους φίλους μου.

— Καὶ τί ἀπέγεινε;

— Εἶναι στὸ σπίτι της, τί διάβολο!

— Ὅχι δά, σὲ ποιὸν τὰ ψάλλεις.

— Μὰ γιὰ νὰ σοῦ πῶ ποῦ εἶσαι ἀπὸ προχθές; Δὲν πηγαίνεις πειὰ στὴν Πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας; Εἶναι δυὸ μέρες ποῦ ἡ Πιπιρούλα εὐρίσκεται κοντὰ στὴ μητέρα της.

— Δυὸ μέρες!

— Βεβαιότατα.

Ὁ Φρῖκος δὲν ἠδύνατο νὰ διαψεύσῃ τὴν κατηγορηματικὴν αὐτὴν ἐπιβεβαίωσιν, διότι ἦτον ἀληθέστατον ὅτι ἀπὸ δύο ἡμερῶν δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ὁμόνοιαν. Ἀναγκαστικῶς λοιπὸν τὴν παρεδέχθη ὡς ἀληθῆ, ἐλλείψει ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου. Πῶς νὰ ὑποθέσῃ ἄλλωστε, ὅτι ὁ Βριζάκος θὰ εἶχε τὴν ἀπρονοησίαν νὰ ἐπιβεβαιώσῃ μὲ τόσην πεποίθησιν πράγμα τόσον εὐκόλως ἐξακριβούμενον;

Ἔτσι λοιπὸν ἀγαπητέ, εἶπεν ὁ ὑποκριτής, ἀφήρασα τὴν Πιπιρούλα ἀπὸ τὰ μύχια κουκουβάγιας καὶ δὲν σὲ ἀποκρούπτω ὅτι πολὺ λογαριάζω ἐπὶ τῆς εὐγνωμοσύνης αὐτῆς καὶ τῶν γονέων

της, όταν θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα νὰ δοθῇ τὸ βραβεῖον εἰς ἓνα ἀπὸ ἡμᾶς. Ζητοῦσαν ἔργον ἔξοχον, ἀνδραγάθημα· ὠμολόγησε, ὅτι αὐτὸ ἀξίζει παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλο.

Ὁ δυστυχὴς Φρῖκος ἠναγκάσθη νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὅσον δι' ἀνδραγάθημα, ἦτο δύσκολον νὰ κάμῃ κανεὶς τίποτε καλλίτερον καὶ ἀπεχαιρέτησε τὸν Βριζάκον μὲ ψυχικὴν διάθεσιν ἀνάλογον πρὸς τὴν νέαν, θέσιν ἢ ὁποῖα τοῦ ἀπεκαλύπτετο διὰ τῆς ἐκμυστηριεύσεως αὐτῆς.

Τί θὰ ἤξιζε τώρα πλέον εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ζεύγους Πιπίνου τὸ καλλιτεχνικὸν τάλαντον, τὸ ὁποῖον ἐκοπίασε διὰ ν' ἀποκτήσῃ;

Ὁ ἐνθουσιασμὸς, τὸν ὁποῖον ἐκολακεύετε ὅτι θὰ ἐξήγειρεν ἐκτελῶν τὸ περίφημον βάλς, δὲν θὰ ἤρκει νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν δόξαν τοῦ σωτῆρος τῆς Πιπιρούλας.

Ὅταν ἀφῆκε τὸ ἀέτωμα τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ὁ Κουρκουμπῖνος ἐξηκολούθη νὰ τακτοποιῇ τὰ πτερά του· παρηκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα του τὸν νεαρὸν καλλιτέχνην ὅστις ἐπέτα ἴσα πρὸς τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας. Ὅταν τὸν εἶδε ἐξαφανιζόμενον πέραν τῶν στεγῶν εἰσῆλθε κάτω ἀπὸ τὴν στέγην τῆς παλαιᾶς οἰκοδομῆς.

— Διατὶ ὁ Βριζάκος ἀφοῦ ἔβαλε νὰ κλέψουν τὴν Πιπιρούλα τὴν ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς γονεῖς της; Τοῦτο θὰ τὸ μάθῃ εὐθύς ὁ ἀναγνώστης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Ἀνάκρισις

Ὁ Βριζάκος ἦτο φαυλόβιος, αἱ ιδέαι του φυσικῶς θὰ ἀνῆκον εἰς φαῦλον καὶ αἱ πράξεις του ἐπομένως ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τὰς ιδέας του. Εἶχεν ἐκριζώσει τὰ πτερά τῆς Πιπιρούλας προεξοφλῶν ὅτι αὐτὴ εὐρισκομένη ἄπαξ ἐν ἀπολύτῳ ἀδυναμία νὰ πετάξῃ, θὰ ἐξηναγκάζετο νὰ διαμείνῃ ἐπὶ τινὰ καιρὸν πλησίον του, αὐτὸς δὲ θὰ ἐπωφελεῖτο τῆς περιστάσεως διὰ νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὸν συζευχθῇ. Ἀλλ' ἡ νεαρὰ στρουθίτσα ἀντέτασεν, εἰς τὰς ὁλονὲν ἐπιτακτικωτέρας προτροπὰς του, ἀντίστασιν ὅπως ἀπροσδόκητον.

Ἀφ' ἑτέρου ὁ Βριζάκος, ὡς εἰς ἄλλο κεφάλαιον εἶδομεν, ἐνεφανίσθη ἐκ νέου εἰς τοῦ Πιπίνου καὶ τοὺς ὑπέσχετο ὑποκριτικῶς νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὅπως ἀνακαλύψουν τὸ τέκνον των. Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν ὅτι, ὅταν θὰ ἤγγιζεν ἡ στιγμή τῶν ἐξηγήσεων, θὰ ἐφεύρισκε προχείρως κανὲν πρόσχημα, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὸν ρόλον του. Θὰ παρουσίαζεν ὅπως ἔπρεπε τὴν πρὸς τὴν Πιπιρούλαν ἀγάπην του· εἰς τὰ ὄμματα μιᾶς στρουθίτσας, διελογίζετο, αὐτὸ ἐξηγεῖ τὰ πάντα.

Τὰ πράγματα εὐρίσκοντο εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ὅτε, ἐσπέραν τινὰ ὁ Κουρκουμπῖνος τὸν ἐσταμάτησε καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχετο εἰς τὸ κρυσφήγετόν του, τὸν εἰδοποίησε δὲ ὅτι εἶχε κάτι νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῇ.

Ὁ Κουρκουμπῖνος ἦτο ὁ προσφιλέστατος φίλος, ὁ καλὸς τοῦ Βριζάκου δαίμων καὶ ὁ ἀναπληρωτὴς του κατὰ τὰς ἐκστρατείας, τὰς ὁποίας ὁ ἀρχηγὸς οὗτος τῶν ἀρπάγων ἠγειρεν ἐναντίον τῶν πέριξ κτημάτων.

ΠΙΠΙΡΟΥΛΑ

— Τελευταία ώρα εἶπε, μυστηριωδῶς πρὸ ὀλίγου ἀπήντησα ἓνα νέον σπουργίτη ξένο, μαζὺ μ' ἓνα ψαρῶνι, τὸν Γίλο, ποῦ τὸν ἤξευρα μιὰ φορὰ. Ἦλθανε κοντά μου καὶ ἀφοῦ μὲ ζητήσανε κά- τι νέα χωρὶς νόημα, μὲ ρωτήσανε ἂν γνωρίζω κανένα Βριζάκο γείτονά μου.

— Τί μὲ θέλανε ;

— Κι' ἐγὼ ρώτησα. Ὁ Γίλος στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωκε ἀπάντη- σι, μὰ ἐγὼ ἄκουσα καλὰ τὸ ὄνομα τῆς Πιπιρούλας καὶ τί νὰ σοῦ πῶ, θαρρῶ πῶς κάτι μυριστήκανε.

— ὦ διάολε ! Καὶ ὁ σπουργίτης ποῦτανε μαζὺ μὲ τὸν Γίλο μήπως κι' εἶναι κανένας ἀπὸ τοὺς φίλους μας ;

— Σίγουρα ὄχι.

— Δὲν ξεύρεις τ' ὄνομά του;

— Ὁ ἄλλος τὸν ἐφώναξε Φριῖκο.

— Φριῖκο ; Φριῖκο Σκουφᾶτο ;

— Καλὰ λές, ἔχει σκούφια.

— Διάολε ! Εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους μου.

— Ἦ, νὰ τὸ λοιπὸν πῶς ἐξηγεῖται αὐτὴ ἢ ἐπίσκεψις. Σίγουρα σὲ γυρεύουν, θὰ τὸ μάθουν γρήγορα πῶς κρατεῖς τὴν Πιπιρούλα.

— Κακὸ τῆς κεφαλῆς τους.

— Τί πάει νὰ πῆ ;

— Λέγω πῶς τὴν ὥρα ποῦ θὰ τοὺς περάσῃ στ' αὐτὶ γιὰ σί- γουρα πῶς ἢ Πιπιρούλα εἶν' ἐδῶ, δὲ θὰ καλοπεράσουν.

— Τί ; Πόλεμο ; Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ἐμποδίσωμε νὰ γίνῃ ὅ,τι θὰ γίνῃ· μὰ, ἂν μπορούσαμε νὰ τοὺς πιάσωμε μὲ τὸ καλὸ, ἀ- κόμη καλλίτερα, νομίζω. Ὁ Γίλος ποῦ σοῦ λέω δὲ θὰ σταθῆ νὰ τὸν ξεπαστρέψωμε χωρὶς ὑπεράσπισι, πρὸ πάντων χωρὶς φωνές. ἔχει ψαρῶνια ἐδῶ τριγύρω . . . Θὰ πιασθοῦμε ἄσχημα.

— Δὲν φοβᾶσαι τὸν πόλεμο, καθὼς ξέρω.

ΠΙΠΙΡΟΥΛΑ

— Ἦ, ὄχι βέβαια, μὰ τὸ πρᾶμμα θὰ μαθευτῆ. Καὶ ἔπειτα μὴ ξεχνοῦμε κι' ὅλας, πῶς μπορεῖ νὰ μᾶς πάρουν ἀπὸ κάτω. Δὲν ἤμαστε πολλοὶ ἐδῶ κοντὰ γιὰ τὴν ὥρα.

— Σωστά.

— Πρὶν νὰ μποῦμε στὸ χορὸ ὅπου, ἢ δουλειαὶς μπορεῖ καὶ νὰ ξυνίσουν, τὸ σωστὸ εἶναι νὰ κυττάξουμε νὰ εὔρουμε κανένα καλλίτερο τρόπο.

— Κι' ἐγὼ τὸ θέλω.

— Μπορεῖς ν' ἀλλάξῃς γειτονιά ;

— Καὶ νὰ πάρω μαζὺ τὴν Πιπιρούλα ; Καλὰ θὰ ἦτανε ἂν δὲν τῆς εἶχα πῆ πῶς εἶμαι ὁ σωτήρας τῆς καὶ πῶς θὰ τὴν δώσω πίσω στοὺς γονεῖς τῆς, εὐθύς ἅμα εὔρω τρόπο νὰ τὴν κουβα- λήσω.

— Νὰ λοιπὸν, δός τὴν πίσω στοὺς γονεῖς τῆς καὶ φανοῦ πῶς εἶσαι ὁ σωτήρας τῆς. Δὲν θὰ μπορέσουν ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ νὰ κά- μουν ἀλλιῶς παρὰ νὰ σοῦ τὴν δώσουν καὶ οἱ ἀντίπαλοί σου δὲν θὰ εὔρουν τίποτα νὰ ποῦν.

— Αὐτὸ ποῦ μοῦ λές σὰν νὰ μ' ἔρχεται. Μιὰ μονάχα δυσκο- λία βρίσκω. Εἶδα τοὺς Πιπίνου καὶ δὲν τοὺς εἶπα πῶς ἢ Πιπι- ρούλα εἶναι σὲ μένα.

— Θὰ βρῆς κανένα λόγο. Θὰ πῆς π. χ. πῶς ἢ Πιπιρούλα ἦτανε πληγωμένη, πῶς περίμενες νὰ γίνῃ καλὰ γιὰ νὰ τὴν φέρῃς πίσω, ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ τοὺς τὸ πῆς, γιὰ νὰ τοὺς κάμῃς ν' ἀπο- φύγουν μιὰ δόλια χαρὰ, ἂν τὸ παιδί τοὺς πέθαινε ἀπὸ τῆς πλη- γῆς. Μπορεῖς νὰ πῆς πῶς περίμενες νὰ ξαναφυτρώσουν τὰ φτερά τῆς καὶ ἐλογάριαζες τότες νὰ τὸ κάμῃς ξαφνικά, φέρνοντάς τὴν στὸ σπίτι τῆς χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ κανεὶς, ἢ μπορεῖς νὰ πῆς κι' ἄλλο . . . τέλος θὰ τοὺς ψάλλῃς κανένα παραμῦθι αὐτοῦ τοῦ εἶ- δους καί, ἀπὸ τὴν πολλὴ χαρὰ τους, δὲν θὰ γυρέψουν καὶ πολλὰ

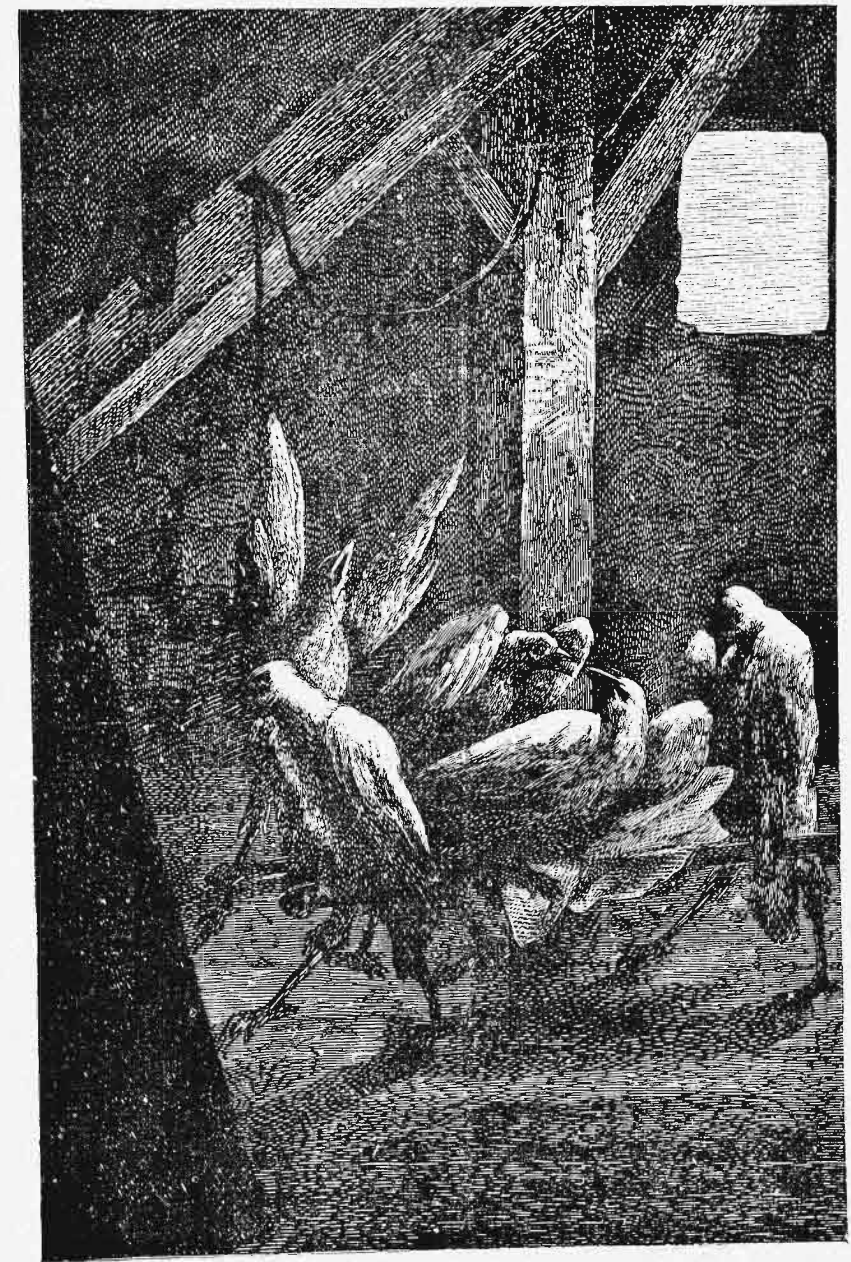
ἀφοῦ, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, πρέπει νὰ πιστέψουν πῶς ἐσὺ ἔσωσες τὴ ζωὴ τῆς στρουθίτσας, κινδυνεύοντας τὴ δική σου.

Ὁ Βριζάκος συνεμορφώθη πρὸς τὴν γνώμην τοῦ συμβούλου του καὶ αὐθιμερόν, βοηθούμενος ὑπ' αὐτοῦ, μετέφερε τὴν Πιπιρούλαν εἰς τὴν Ὁμόνοιαν, ἀφοῦ τὴν ἔπεισεν ὅτι σπουδαῖοι λόγοι, τοὺς ὁποίους θὰ ἐμάνθανε κατόπιν καὶ τῶν ὁποίων τὴν σημασίαν θὰ ἐξετίμα τότε, τοὺς ὁποίους δὲ τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ εὐθύς, θὰ τὸν ἠνάγκαζον νὰ ἐξογκώσῃ ὀλίγον ἀφηγούμενος τὰ συμβάντα εἰς τοὺς γονεῖς τῆς, τὰ καθέκαστα τῆς ἀπαγωγῆς καὶ τὴν σοβαρότητα τῶν πληγῶν, τὰς ὁποίας ὑπέστη παρὰ τῆς κουνκουβάγιας, ὅταν αὐτὴ τῆς ἐξερρίζωσε τὰ πτερά. Ἡ Πιπιρούλα ὑπεσχέθη ὅτι τῆς ἐζήτησεν ὁ δὲ Βριζάκος, διὰ νὰ δώσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ὀγρήγορα τὰς ἐξηγήσεις του, ἐπωφελήθη τῆς συγκινήσεως, ὑφ' ἧς κατελήφθη τὸ ζεῦγος Πιπίνου, ὅταν ἐπανεῖδον ἐξαίφνης τὴν κόρην των.

Δὲν ἠννόησαν τίποτε, ἀλλ' ὅπως προεῖπεν ὁ Κουρκουμπίνος δὲν ἐνεβάθυναν ἀμέσως εἰς τὰ πράγματα καὶ δὲν ἐσκέφθησαν ἄλλο τι παρὰ ν' ἀποτεῖνουν θερμότατα εὐχαριστήρια εἰς ἐκεῖνον, ὅστις τοὺς ἐπανεφερε τὸ παιδί των, σώσας αὐτὸ ἀπὸ τὰ νύχια ἀγρίου πτηνοῦ.

Ὁ Βριζάκος εὐχαριστημένος ἐκ τῆς προνομιούχου θέσεως, ἦν τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἐδημιούργησεν εἰς αὐτόν, ἐπωφελήθη τῆς σπιγμῆς ταύτης τῶν κοινῶν διαχύσεων διὰ ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸν κατὰ Πιπίνον εἶδός τι ὑποσχέσεως γάμου, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐκ προτέρων διετεθειμένος, προέβη ἄνευ δισταγμοῦ.

Ἴδου λοιπὸν πῶς ὁ κατεργάρης αὐτὸς διοικήσας μὲ τόσῃν ἐπιδεξιότητά τὰς ὑποθέσεις του, ἦτον εἰς θέσιν ν' ἀναγγείλῃ εἰς τὸν Φρῖκον ὅτι αὐτὸς συνεκέντρωνε πρὸς τὸ παρὸν πάσας, τὰς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν πιθανότητας, καθότι, προκειμένου περὶ ἀνδραγαθήμα-



Ὁ Βριζάκος αὐθιμερόν, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Κουρκουμπίνου μετέφερε τὴν Πιπιρούλαν εἰς τὴν Ὁμόνοιαν.

τος ἠδύνατο λογικῶς νὰ καυχηθῆ ὅτι ἐξετέλεσεν ἄθλον, τὸν ὁποῖον δυσκόλως θὰ ἐπεσκίαζον τὰ ἔργα τῶν ἀντιπάλων του.

Ὁ Γίλος ἐνθυμούμενος τὴν ὑπόσχεσιν ἣν ἔκαμεν εἰς τὸν μπάριμα Φίρον, νὰ τὸν κρατῆ ἐνήμερον τῶν ἐνεργειῶν του, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τῆς Πιπιρούλας, ὑπῆγε τὴν προτεραιάν νὰ τοῦ ἐκθέσῃ τὰς ὑπονοίας τὰς ὁποίας, συνεπεία τῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας εἶχε λάβει εἰς τὴν Μεγάλην Ἀγοράν, συνέλαβε καὶ συγχρόνως νὰ τοῦ κοινοποιήσῃ τὸ σύνθημα, τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὸν Φοῖκον.

Ὁ Γέρω Φίρος Δασοπούλης ἐγνώριζεν, ἐὰν ὄχι ὅλα τὰ στρουθία τῶν Ἀθηνῶν, τοῦλάχιστον τοὺς διαφόρους αὐτῶν ὁμίλους, ἐκεῖνος δ' ὁ ὁποῖος ὡς ἔδραν εἶχε τὴν Κεντρικὴν Ἀγοράν ἦτο τόσοσιν γνωστός, ὅστε δὲν ἐπετρέπετο νὰ τὸν ἀγνοῆ κανεὶς. Ἦκουσε συχνὰ νὰ γίνηται λόγος περὶ τῶν κατορθωμάτων τῶν ἐταίρων του καὶ αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Γίλου, αἱ ἀφορῶσαι τὸν Βριζάκον τὸν εὖρον διατεθειμένον νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀσφαλῆ τὴν γνώμην, ὅτι ὁ Βριζάκος αὐτὸς ἦτο κακούργος.

Ἐπερίμενε λοιπὸν μὲ ἀνυπομονησίαν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν τοῦ Φοῖκου, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νὰ μεταβῆ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας καὶ εὔρε τοὺς Πιπίνου παραδεδομένους εἰς τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν τοὺς ἐπροξένησεν ἡ ἐπάνοδος τῆς κόρης των. Τοῦ ἐξευθιάζον τὸν Βριζάκον, ὁ δὲ ὕμνος διὰ τὰ κατορθώματα τοῦ κακούργου αὐτοῦ ἀπήχησεν ἄσχημα εἰς τὰ ὦτά του. Ὅπως δὲν ἐπετρέπετο ν' ἀμφιβάλῃ τις ἐνώπιον γεγονότων τόσοσιν καταφανῶν, ἐπικυρουμένων ὑπ' αὐτῆς τῆς Πιπιρούλας ὅθεν καὶ ὑπὸ τὰς μᾶλλον δυσαρέστους διαθέσεις ἠκολούθησε τὴν πρὸς τὸν Βοτανικὸν Κῆπον ἄγουσαν, διὰ νὰ πληροφορήσῃ τὸν ἐξάδελφόν του, περὶ τῆς διαδοχῆς τῶν παραδόξων τούτων γεγονότων.

Ὁ Γίλος, ἀφοῦ ἤκουσε τὴν ἐξιστόρησιν τῶν διαβημάτων τοῦ νεαροῦ στρουθίου, ἔμεινε ἐπὶ τινα χρόνον σκεπτικός. Ἦκουσε κατ' ἐπανάληψιν μερικὰς λεπτομερείας, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐφαίνοντο ἀσαφεῖς.

— Ἔτσι αἶ, εἶπεν, ὁ Βριζάκος αὐτὸς καυχᾶται ὅτι ἔσωσε τὴν κόρην τοῦ Πιπίνου, ἀπὸ τὰ νύχια μιᾶς κουκουβάγιας ;

— Ναί.

— Κι' αὐτὸ ἔγινε, λέγει, πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ;

— Μὰ ναί, σοῦ λέγω, ἀν δὲν ἔχω λάθος αὐτὸ ἔγινε ἐνόσφ ἐγὼ ἡμουν εἰς τοῦ Κοσσυφάκη.

— Καὶ τὴν ἔφερε πίσω πρὸ δύο ἡμερῶν μόνον ;

— Μάλιστα, πρὸ δύο ἡμερῶν μόνον ; Τὴν ἐκουβάλησε βοηθούμενος ἀπὸ ἓνα φίλο του, τὸν Κουρκουμπῖνο ποῦ ξεύρεις, ποῦ τὸν συναντήσαμε ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Ἀγοράν τῆς ἔλειπαν περὰ, ἀφοῦ τὴν ἐμάδισεν ἡ Κουκουβάγια καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ πετάξῃ.

— Καὶ γιατί νὰ μὴ τὴν πάγῃ στοὺς γονεῖς της, εὐθύς ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ;

— Λένε πῶς ἦτανε πληγωμένη.

— Λόγος περισσότερος νὰ τὴν φέρονν μίαν ὥρα ἀρχήτερα πίσω στὴ μητέρα της.

— Ἦθελε νὰ τὴν φέρῃ πίσω γερῆ, ἢ νὰ κρύψῃ τὸ θάνατό της στοὺς γονεῖς της, ἐὰν ἡ πληγὴ της τὴν ἔφερναν στὸ θάνατο.

— Τί εὐαισθησία, εἶναι γιὰ νὰ συγκινηθῇ κανεὶς ! Καὶ οἱ Πιπίνου εὐρίσκονται ἱκανοποιημένοι μὲ τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν ;

— Μὰ ναί, σοῦ λέγω, ἐξάδελφε.

— Καὶ σὺ ἀρκεῖσαι μὲ αὐτὴν ;

— Ὅχι . . . ἔτσι, κι' ἔτσι. Μὰ τί θέλεις καὶ καλὰ νὰ κάμω ;

— Εἶσαι βλάκας, ἀγόρι μου, στὸ ξαναεῖπα νομίζω. Κάποια

βρωμοδουλειά εἶν' ἐδῶ μέσα. Αὐτὸς ὁ Βριζάκος εἶναι ἕνας κακοήθης καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ ἄλλο ἀπὸ κακοήθειες. Αὐτὸ τὸ παραμῦθι τῆς κουκουβάγιας, τοῦ πολέμου, τῆς ἀπολυτρώσεως μὲ φαίνεται ἐφεύρεσις ποῦ γένηκε γιὰ νὰ βιάσῃ μάτια.

— Καὶ ὅμως, ἐξάδελφε, ἡ Πιπιρούλα ἐπικυρώνει. Ἄ, ἂν δὲν ἐπεκύρωνεν αὐτὴ θὰ ἔλεγα κι' ἐγώ, πῶς ὁ Βριζάκος σκαρώνει παραμύθια. Μὲ διηγήθηκε μόνη της τὴν ἀπαγωγή, τὰ βασανιστήρια, τὴν ἀπελευθέρωσι· εἶδα τῆς φτεροῦγες της κομμένες καταλαμβάνεις, τῆς εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Μὲ φαντάζεσαι πιὸ βλάκα ἀφ' ὅτι εἶμαι.

— Τὴν εἶδες; Πιθανόν! Μὰ ἐγὼ σοῦ λέγω καὶ πάλιν πῶς τὰ πράγματα εἶναι βρώμικα. Θὰ τὰ βγάλω στὴ μέση. Τώρα ὅμως πᾶμε νὰ βροῦμε τὸν Μάριμα Φίφο.

Ὁ Γίλος καὶ ὁ ἐξάδελφός του μετέβησαν εἰς τὴν Καπνικαρέαν. Καθ' ὁδὸν ὁ Γίλος ἀφηγήθη εἰς τὸν συνοδὸν του πῶς συνήντησε ἡμέραν τινὰ ἕνα εὐγενῆ καὶ ὠραῖον ξένον, νέον μνηστήρα τῆς Πιπιρούλας, ὁ ὁποῖος τὸν διεβεβαίωσε ὅτι ἦτο γνωστὸς τοῦ Φοῖκου.

— Ἴσως τὸ πρόσωπον αὐτὸ εὐρίσκεται ἀκόμη ἐδῶ, ἔσο λοιπὸν προειδοποιημένος.

— Ἀπορῶ, ἐξάδελφέ μου, ἀπήντησεν ὁ Φοῖκος, δὲν μοῦ φαίνεται νὰ ἐθαυμάσθῃ ποτὲ ἡ Πιπιρούλα ἀπὸ κανένα τέτοιον ξένον, ἐγὼ δὲ δὲν γνωρίζω κανένα ποῦ νὰ μοιάζῃ μὲ αὐτὸν ποῦ μοῦ περιγράφεις.

— Τέλος θὰ τὸν ἰδῆς, ἂν ἦναι ἀκόμη εἰς τοῦ Φίφου.

Ὁ Κέλδης εὐρίσκετο πράγματι ἐκεῖ, καίτοι δὲ ἡ κατοικία τοῦ Φίφου ἦτο σκοτεινὴ, τὸ ἔκλαμπρον πτέρωμά του ἤστραπεν εἰς τὰ ὄμματα τῶν προσελθόντων, ὡς φεγγοβόλον σημεῖον ἐντὸς τοῦ σκότους.

Ὁ Φοῖκος δὲν εἶχεν ἰδεῖ τίποτε θαυμασιώτερον εἰς τοῦ Κοσσυφάκη καὶ δὲν τοῦ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι εὐρίσκετο ἐνώπιον ἀρχαίου ἀντιζήλου. Μόλις δ' ὅτε ὁ Κέλδης, αὐτὸς μόνος, εἶπε ποῖος εἶναι καὶ ἀνέφερε περιπτώσεις τινὰς τῶν περασμένων συναντήσεών των εἰς τοῦ Πιπίνου, ὁ Φοῖκος ἠναγκάσθη νὰ παραδεχθῆ τὴν ταυτότητα τοῦ προσώπου.

Πάραυτα ἡ καρδιά τοῦ καυμένου τοῦ Φοῖκου ἐθλίβη. Πῶς νὰ μετρηθῆ αὐτὸς πρὸς τόσην κομψότητα; Ἦδη διὰ τῶν ἰσχυρισμῶν τοῦ Βριζάκου εἶχον κλονισθεῖ αἱ ἐλπίδες του, μόλις δ' εἶχον ἀναπτρωθεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν ὑπονοιῶν, τὰς ὁποίας εἶχε συλλάβει ὁ Γίλος, ὅτε ἡ ἐμφάνισις τοῦ εὐγενοῦς Κέλδα ἤλθε διὰ δευτέραν φορὰν γὰ τὰς ἐκμηδενίσῃ. Δὲν τοῦ ἐπετρέπετο ν' ἀποκρύψῃ εἰς ἑαυτὸν ὅτι ἡ ἐμφάνισις τοῦ Κέλδα, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐπικειμένου διαγωνισμοῦ, ἐνὸς Κέλδα μεταμορφωθέντος εἰς τοιοῦτον βαθμόν, θὰ ἐπροξενούσεν ἀνυπολόγιστον ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς ὁμογύρεως, καὶ θὰ ἀναιροῦσε καθ' ὀλοκληρίαν τὴν ἐντύπωσιν, ἣν θὰ ἐκολακεύετο νὰ πιστεύῃ ὅτι θὰ ἐμποιοῦσε διὰ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ βάλς τοῦ Φάουστ.

Τοιαύτη εἶναι ἡ δύναμις τοῦ ὠραίου, ὥστε, ὁ Φοῖκος ἐθαύμαζεν ἀσυναίσθητως τὸν ἀντίζηλον αὐτόν, τὸν ὁποῖον θὰ ἤθελε νὰ ἐκμηδενίσῃ. Καὶ ἐν τῇ καταβολῇ τοῦ φόρου τούτου τοῦ θαυμασμοῦ, προησθάνετο, μὲ ἄφατον λύπην, ὅτι τὰ αἰσθήματα τῆς Πιπιρούλας, τοῦ ζεύγους Πιπίνου καὶ ὄλου τοῦ ἄλλου κόσμου τέλος, δὲν θὰ ἦσαν διάφορα τῶν ἰδικῶν του.

— Εἶναι δυνατὸν νὰ ἦσθε σεῖς ἀνέκραξε, ποιά μαγικὴ τέχνη σᾶς μετέβαλεν ἔτσι;

— Εἶναι μυστικὴ, εἶπεν ὁ Φίφος, ὁ ὁποῖος ἐκαμάρωνε διὰ τὴν ἐκπληξιν τῶν στρουθίων.

Βλέπεις, φίλε μου, τί ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ὅταν καταδε-

χώμεθα νὰ θελήσωμεν, ἡμεῖς οἱ ἀριστοκράται; Τί λέγεις; Δὲν χρειάζεται θράσος ἐκ μέρους στρουθίου τοῦ εἴδους σου νὰ συναγωνισθῇ μὲ ἡμᾶς.

Ὁ Γῆλος ἐστρέφετο περὶ τὸν Κέλδαν καὶ τὸν παρετήρει μὲ ὄλην τὴν ἀπαιτουμένην σοβαρότητα ἐνόσφ ὁ Φῖφος ἔλεγε ταῦτα.

— Ὁ Φοῖκος δὲν ἀπήντησε. Τότε τὸ ψαρῶνι πλησιάσαν τὸν θεῖον τῆς Πιπιρούλας τοῦ ἐξέθεσε τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του. Τοῦ ὑπέβαλε τὴν νέαν φάσιν τῶν προηγηθέντων γεγονότων, ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεως τῆς ἀνεψιάς του, μέχρι τῆς ἀποδώσεως αὐτῆς εἰς τὴν οἰκογένειάν της καὶ τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον ἀπέδιδεν εἰς ἑαυτὸν ὁ Βριζάκος, ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ. Ὁ Κέλδαν ἤκουε μετὰ προσοχῆς ἐκβάλλων σιγανὰ ἐπιφωνήματα. Ὁ Φῖφος ἐκίνει τὴν κεφαλὴν δυσπιστῶν.

Ὅτε ὁ Γῆλος ἤρχισε νὰ ἐκφράζῃ τὰς ὑπονοίας του περὶ τοῦ στρουθίου τῆς Μεγάλης Ἀγορᾶς ὁ Φῖφος τὸν διέκοψεν ἀνακράζων :

— Θὰ μάθωμε τὴν ἀλήθεια, τί διάβολο! Ἐὰν ὑπάρχῃ κατεργαριὰ ἀπὸ δῶ κάτω, θὰ τὴν πάθῃ ὁ Βριζάκος. Κ' ἔπειτα νὰ σᾶς πῶ, ἀφῆστε νὰ δῆτε τί θὰ κάμω πρὶν ξημερῶση ἢ αὔριον θὰ τὴν ξεσκεπάσω ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν, εἰ δὲ μὴ ἄς μὴ μὲ ποῦνε Φῖφο.

Ἐπὶ τούτοις οἱ δύο ἐξάδελφοι ἀπεχαιρέτησαν τοὺς κατοίκους τῆς Καπνικαρέας.

— Λοιπὸν, ἀγόρι μου, εἶπεν ὁ Γῆλος, ἐπιστρέφων εἰς τὸ ἐνδιαίτημά του, σοῦ ἐξεφύτρωσε καὶ ἄλλος ἀντίζηλος, χωρὶς νὰ τὸν περιμένῃς καθόλου.

— Ἀλλοίμονον, ἤρχισα ν' ἀπελπίζωμαι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν. Αὐτὸς ὁ Κέλδαν εἶναι πολὺ ὠραῖος. Δὲν εἶσαι τῆς γνώμης μου;

— Ἐξαίσιος, τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ πολὺ μὲ φαίνεται πῶς

ὑπάρχει ἀπὸ δῶ κάτω κάποιον κατεργαριὰ, γιὰ νὰ ποῦμε σὰν τὸν γέρο Φῖφο.

— Κατεργαριὰ ἢ μὴ, εἶν' ἀλήθεια πῶς, ὅπως εἶναι τώρα, θὰ ἐνθουσιάσῃ ὅλο τὸν κόσμον.

— Ποιὸς τὸ ξεύρει;

— ὦ, ἐξάδελφε, θαρρῶ πῶς βλέπω ἀπὸ τώρα ἐμπρὸς μου τὴν ἔκφρασιν τῆς Πιπιρούλας καὶ τοῦ Πιπίνου, τῆς Πιπίνας καὶ τῶν ἄλλων, ὅταν θὰ τὸν ἰδοῦν. Δὲν θὰ κρατηθοῦν.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, μὴ μᾶς ἀπελπίστηκες ἀπὸ τώρα; Πρέπει νὰ κάμνῃς τὰ καλά σου καὶ ὁ κόσμος τότε δὲν θὰ βαστάξῃ ὅταν θὰ σφυρίξῃς τὸ βάλς σου. Ποιὸς ξεύρει πιθανὸν μεταξὺ τῶν κριτῶν νὰ εὑρεθοῦν καὶ καλλιτέχναι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐκτιμήσουν τὸ τάλαντόν σου περισσότερον ἀπὸ τὸ ὠραῖον ἔνδυμα τοῦ Κέλδα.

— Πιθανόν, ἀλλὰ ἢ Πιπιρούλα . . .

— Αἶ λοιπὸν τί; Ἡ Πιπιρούλα πιθανὸν ν' ἀγαπᾷ τὴν μουσική.

— Ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰ ὠραῖα φτερά, πολὺ τὸ φοβοῦμαι.

— Ποιὸς σὲ τὸ εἶπε;

— Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ στοῦ Θεοῦ τ' αὐτί.

Ὁ Γῆλος ἐπερίμενε νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος διὰ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἀνακρίσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεφάσισε νὰ προβῇ, διὰ τὸ συμφέρον τοῦ Φοῖκου. Κατηυθύνθη λοιπὸν εἰς τὴν Μεγάλην Ἀγοράν. Φθάσας δ' εἰς τὰ σύνορα τῆς Παναγίας τῆς Μοναστηριώτισσας, ἐστάθη πρὸς στιγμὴν καὶ ἐφαίνετο ἀμφιβάλλων, πετῶν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, προφανῶς ζητῶν, μεταξὺ τῶν ἀνοιγμάτων τῆς στέγης, τὸ καταλληλότερον διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ ἐντὸς τῆς οἰκοδομῆς.

Ἀνεκάλυψε φαίνεται, ὅτι ἐξήτει, διότι ὀλίγον κατόπιν ἐπέταξε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ ὁποῖου διῆλθε τὸ γέισον χωρὶς νὰ σταματήσῃ.

Ἐκεῖ κατόκει ἀρχαῖος τῆς νεότητός του φίλος, Πίκος ὀνομαζόμενος. Ἐὰν ὁ Γίλος ἀνέμενε νὰ βραδυάσῃ διὰ ν' ἀρχίσῃ τὰ διαβήματα, τὰ ὁποῖα ἐπίστευεν ὅτι θὰ κατέληγον εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῶν πραγματικῶν τοῦ Βριζάκου ἄθλων, ἦτο διὰ νὰ εὔρη εὐκολώτερον τὸν φίλον του τοῦτον.

Ὁ Πίκος ἐπέστρεφεν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην.

Ἦτο ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων μελῶν τῆς Λέσχης τῶν Τολμηρῶν καὶ τὰ ἔτη τῆς νεότητός του δὲν εἶχον διαρρεύσει ἄνευ τῆς διαπράξεως ἀρχαίων πλημμελημάτων.

Σχεδὸν ἀνάπηρος τώρα ἡ ἡλικία καὶ τὰ πάθη τὸν ἠμπόδιζον νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς ἐκδρομὰς τῶν συναδέλφων του. Ἴδου δὲ διατὶ δὲν τοὺς εἶχεν ἀκολουθήσει εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Εἶχεν ἀκούσει περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Βριζάκου, ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἀπετέλει, ὡς πᾶς τις ἐννοεῖ, τὸ θέμα τῶν συνομιλιῶν τῆς συνοικίας ὅλης, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐνδιέφερε, δὲν ἐσκοτίσθη διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον εἶχε παίξει τὸ πρόσωπον αὐτό.

— Ἐλα αὔριον, εἶπεν εἰς τὸν φίλον του, θὰ πληροφορηθῶ καὶ θὰ σὲ πῶ.

Τὴν ἐπαύριον, πράγματι, ὅταν ὁ Γίλος παρουσιάσθη εἰς τοῦ Πίκου, αὐτὸς εἶχεν ὑπάγει νὰ πληροφορηθῇ καὶ εἶχε κατορθώσει τόσον εὐκολώτερον νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν, καθόσον ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἀπετάθη δὲν εἶχον λόγους νὰ κρατήσουν τὴν ὑπόθεσιν μυστικὴν. Ὅλοι οἱ ἐπιστήθιοι τοῦ Βριζάκου φίλοι δηλ. ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶχον λάβει μέρος εἰς τὴν σκηνὴν τῆς Κουκουβάγιας, εἶχον κάμει ἐκμυστηρεύσεις, καίτοι τοῖς εἶχε συστήσει, ἀστειευόμενος εἶν' ἀληθές, τὴν ἐχεμύθειαν, οὕτως ὥστε ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶχε γίνῃ τὸ κρυφὸ τοῦ Χατζηαἰβάτη τῆς τουρκικῆς κωμωδίας, τοῦλάχιστον μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Λέσχης τῶν Τολμηρῶν.

Ἀποχαιρετῶν τὸν Κίκον ὁ Γίλος παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ μεταβῇ τὴν ἐπιούσαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ νὰ τοποθετηθῇ ἐπὶ τῆς ἐξοχῆς ἐνὸς τῶν φανῶν αὐτῆς. Ἡ παρουσία του, τὸν διεβεβαίωσεν, θὰ ἦτο ἀπαραίτητος.

Ἡ ἐπιούσα λοιπὸν ἦτο ἡ προσδιωρισμένη διὰ τὸν περιβόητον διαγωνισμόν ἡμέρα, ὁ ὁποῖος θὰ διεξήγετο εἰς τὴν πλατεῖαν ταύτην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ὁ διαγωνισμός.

Ὁ ἥλιος τὴν ἐπιούσαν ἠγείρετο λαμπρός. Ὁ τόπος ὅπου θὰ διεξήγετο ὁ διαγωνισμός, εὑρίσκετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐλεύθερος διαβατῶν. Τὰ πτηνὰ ἦσαν ὡς ἐλεύθεροι κυρίαρχοι χώρου ἀρκοῦντος εἰς μεγάλην ὀμήγυριν. Ἀπὸ πολλοῦ τὸ νέον εἶχε διαδοθεῖ εἰς τὸν Ἀθηναϊκὸν τῶν στρουθίων κόσμον. Ὅλη ἡ πτερωτὴ τῆς πρωτευούσης κοινωνία εἶχε δώσει συνέντευξιν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος κατὰ τὴν ὑποδειχθεῖσαν ὥραν ἢ ὁποῖα ἦτον ἡ δωδεκάτη μεσημβρινὴ ἀκριβῶς.

Ἀπὸ πρωΐας στίφη στρουθίων κατέφθανον πανταχόθεν τῆς μεγαλουπόλεως, ἀκόμη δὲ καὶ ἐκ τῶν περιχώρων. Αἱ στέγαι τῶν πέριξ οἰκοδομῶν ἐκαλύφθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὸ ἐμπεριστάτου κόσμου, τοῦ ὁποῖου αἱ κραυγαὶ ἠκούοντο μακρὰν καὶ ἔκαμνον τοὺς σπανίους τῆς ὥρας ἐκείνης διαβάτας, οἱ ὁποῖοι ἠγνόουν τὴν αἰτίαν τῆς συναθροίσεως ν' ἀπορήσουν.

Ἡ οἰκογένεια Πιπίνου ἀποσυρθεῖσα εἰς τὰ δώματά της, ἀνέ-

μενε τὴν κατάλληλον νὰ ἐμφανισθῆ στιγμήν. Ἡ Πιπίνα ἦτο νευρική καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῆ εἰς μίαν θέσιν. Ἀφοῦ ἐπέβλεψε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν περιβολὴν τῆς κόρης της καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ὅλα τὰ περὰ τῶς ὠραίας κόρης ἦσαν περιποιημένα καὶ στιλπνά, τὸ καθὲν εἰς τὴν θέσιν του, ὑπῆγε πρὸς συνάντησιν τοῦ συζύγου της.

— Πιπίνε, τοῦ εἶπε, προσέχουσα ἐπίσης καὶ εἰς αὐτοῦ τὰ περὰ, ἔχεις καμμίαν γνῶσιν τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ περιφήμου διαγωνισμοῦ;

— Δὲν ξεύρω καὶ πολλά, κυρά μου.

— Ὁ φίλος σου Ξερούλιας εἶναι πάντοτε μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς;

— Ναί, ξεύρεις ὅτι ἔχομε δέκα κριτάς;

— Ὅλους τοὺς ἐξέλεξε, φαίνεται, ὁ Τιτίλος.

— Μὲ τὴν συγκατάθεσίν μας, μὴ τὸ λησμονεῖς; ὅλοι αὐτοὶ εἶναι σπουργῖται καθεστηκυίας ἡλικίας καὶ μὲ πολλὴν ὑπόληψιν.

— Χμ! Ἀφ' ὅτου καὶ ὁ μικρὸς ὁ Λίλιος ἐμβῆκε στὴ σειρὰ — ποῖος θὰ τὸν ἐφαντάζετο μὲ τόσας ἀξιώσεις; — ὁ Τιτίλος μόνον γι' αὐτὸν φροντίζει. Δὲν σοῦ λέγω ὁ Λίλιος εἶναι χαριτωμένο παιδί, μὰ τί νὰ σοῦ πῶ δὲν εἶναι ὁ γαμβρὸς ποῦ ὄνειρεύθηκα διὰ τὴν κόρην μου.

— Καὶ τί θὰ ἐπιδείξῃ ὡς ἔργον πρωτοφανές;

— Κανεῖς δὲν τὸ γνωρίζει.

— Παράξενο. Οἱ ἄλλοι ὅλοι δὲν ἔκρουσαν τὸ μέσον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βασίζουσι τὴν ἐπιτυχίαν των.

— Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κέλδα, γιὰ τὸν ὁποῖον κανεῖς δὲν ἤκουσε τίποτε ἀπὸ πολλοῦ.

— Ἀλήθεια, κανεῖς δὲν ξεύρει τί ἀπέγεινε, οὔτε καὶ ὁ φίλος του, ὁ θεῖός σου δὲν ἀναφέρει.

— Ὁ Φῖφος κάτι μαγειρεύει. Ἄλλωστε θὰ ἐγκατέλειψε τὸν Κέλδα γιὰτὶ ἔχει στὸ σπίτι του καὶ πατρομανεῖ ἐκεῖνον τὸν ὠραῖον ξένον· ξεύρεις ποῦ λαμβάνει μέρος κι' αὐτός;

— Ὁ ξένος αὐτὸς γνωρίζει ἄρα γε τοὺς ὄρους;

— Ναί. Ὁ Φῖφος τοῦ εἶπε περὶ τίνος πρόκειται. Ὁ θεῖος μὲ ὠμίλησε γιὰ κάποιον μυστικό. Θὰ ἦτο μεγάλη μας τιμὴ, Πιπίνε, ἂν ὁ εὐγενὴς αὐτὸς ξένος ἔπερνε τὴν Πιπιρούλα.

— Καλά! ξεύρω πῶς ξετρελλάθηκες μ' αὐτόν.

— Εἶναι φυσικόν. Τί ὠραῖο ζεῦγος αὐτὸς καὶ ἡ Πιπιρούλα!

— Ναί· μὰ μόνο τὴν καλλονὴν του ἔχει νὰ μᾶς δείξῃ.

— Πῶς! Νομίζω πῶς εἶναι ἀρκετό, εἶναι μάλιστα πολὺ ἀρκετό. Ὅταν σὲ πῆρα...

— Καλά! Εἶναι καιρὸς νὰ φεύγουμε...

Ἐπειδὴ ἡ Πιπιρούλα δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ πετάξῃ, ἠναγκάσθησαν ν' ἀκολουθήσουν τὴν γραμμὴν τῶν στεγῶν μέχρι τοῦ πλησιεστέρου πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος κτιρίου. Ἐκεῖ οἱ γονεῖς της τὴν ἐδέχθησαν ἐπὶ τῶν πτερυγῶν των καὶ τὴν ἀπέθεσαν εἰς κάποιον γεῖσον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εὐρίσκοντο ἤδη πλῆθος πτηνῶν ἐλκυσθέντων ἀπὸ τοῦ ἀσυνήθους θεάματος, τὸ ὁποῖον εἶχε προαγγελθεῖ καὶ τοῦ ὁποῖου ἀπλήστως ἀνέμενον νὰ ἴδωσι τὴν ἀνέλιξιν καὶ πρὸ πάντων νὰ μάθωσι τὸ ἀποτέλεσμα.

Εἰς τὴν ὁμήγουριν παρατηρήθησαν ποῦ καὶ ποῦ καὶ φάσσαι τοῦ Βασιλικοῦ Κήπου, χελιδόνες, κόσσυφοι, σπῖνοι, ψαρῶνια. Αἱ διάφοροι τῶν Ἀθηναίων Λέσχαι ἀντεπροσωπεύοντο ὡσαύτως. Ἡ Ροδοδάφνειος ἐν ὀλομελείᾳ, ἡ τῶν Τολμηρῶν μερικῶς, καὶ ἄλλαι ἀκόμη ἐσχημάτιζον πυκνὰς ὁμάδας.

Ὅταν ἐσήμανεν ἡ δωδεκάτη ὁ θόρυβος τῶν συνὸμιλιῶν ἔπαυσε καὶ μεγάλη ἡσυχία ἐπεκράτησε. Τὰ μέλη τῆς ἑλλανοδίκου Ἐπιτροπῆς, δέκα τὸν ἀριθμὸν, συνῆλθον. Ἀφοῦ συνωμίλησαν

ἐπὶ μικρὸν κατέλαβον ἕκαστος τὴν οἰκείαν θέσιν ἣν ὑπεδείκνυεν εἰς αὐτοὺς ὁ Πιπῖνος, ὅστις ἐν τῇ ιδιότητι του ὡς πατρὸς τῆς Πιπιρούλας, ἀνέλαβε φυσικῶς τὰ καθήκοντα ἐπιτρόπου—διοργανωτοῦ τοῦ διαγωνισμοῦ.

Εἰς τῶν ἔλληνοδικῶν, ὁ Ξερούλιας, τοῦ ὁποίου ἡ ἡλικία ἐνεδεικνύετο διὰ τὴν προεδρείαν ἔλαβε τότε τὸν λόγον καὶ ἐξέθεσεν ἐν ὀλίγοις τὸν σκοπὸν τῆς συναθροίσεως, ἔπειτα δὲ ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ ἐξητάζοντο οἱ τίτλοι τῶν ὑποψηφίων κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ κλήρου ὀρισθησομένην σειρᾶν. Ταῦτα εἰπὼν προέβη εἰς τὴν προᾶξιν καὶ ἐφώνησε δυνατά : Κίκης ὁ Γαζίας !

Τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ ὀνόματος τούτου ἐπήκολούθησε κάποια κίνησις μεταξὺ τοῦ ὀμίλου τῆς Ροδοδαφνείου Λέσχης καὶ ἡ ὀμήγυρις εἶδε τὸν ὄραϊον Κίκην συνοδευόμενον ὑπὸ τινῶν τῶν φίλων του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν νέος τοῦ συρμοῦ Μάγκος, νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν ἔδραν.

Ὁ Κίκης ἦτο ὁ ἴδιος καὶ πρὸ μηνός, τοῦλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐξωτερικόν, μόνον ὅτι εἶχε τὸ βλέμμα ὀλίγον ἀφηρημένον καὶ ἔβαινε μὲ τὰς πτέρυγας ὀρθωμένας.

— Τόπο, τόπο ! ἔλεγε σιγανά.

Ἐστάθη ἐνώπιον τῶν κριτῶν. Ὄταν ὁ Ξερούλιας ἠρώτησεν αὐτὸν τί ἐσκόπει νὰ κάμη διὰ νὰ διεκδικήσῃ τὸ γέρας, ὁ Μάγκος ἀπήντησεν ἀντ' αὐτοῦ.

— Ὁ φίλος μου Κίκης, εἶπεν. εἶναι τὸ λαμπρότερον ξεφτέρι ὅλης τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ ἄλλων μερῶν. Τὸν θεωροῦμεν ἀκατανίκητον ὡς πρὸς τὴν πτῆσιν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ πτῆσις εἶναι τὸ πρῶτον τῶν πτηνῶν προσόν, ἐλπίζομεν ὅτι ὁ Κίκης θὰ κερδίσῃ τὸν κότινον.

— Ἔτσι λοιπόν, ὁ φίλος σας θεωρεῖ ἑαυτὸν ἀνώτερον ὡς πρὸ τῆς ταχύτητά τῆς πτήσεως ὄλων τῶν λοιπῶν στρουθίων ;



Ὁ Διαγωνισμός.

— Χά, χά, χά ἔκαμεν ὁ Κίκης, τόπο τὰ φτερά μου εἶναι δέκα . . .

— Τὰ περὰ του εἶναι κάτι ἀσυγκρίτως ἕξοχον, διέκοψεν ὁ Μάγκος.

— Θὰ μᾶς τὸ ἀποδείξη, εἶπεν ὁ Ξερούλιας.

— Εἶναι ἔτοιμος νὰ τὸ ἀποδείξη. Ἔρχεται νὰ διατρέξῃ εἰς πέντε λεπτά, πηγαίμδν καὶ ἐρχομόν, τὴν ἀπόστασιν ἢ ὁποία μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν Κολοκυθοῦ.

Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἀντήλλαξαν μερικὰς παρατηρήσεις, ἔκραξαν μίαν φάσσαν καὶ τῆς ὑπέβαλαν τὴν περίπτωσιν. Ἡ διαιτητῆς ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι, ἐὰν ὁ ἀγωνιστῆς κατώρθωνε νὰ διατρέξῃ τὴν ρηθειῖσαν ἀπόστασιν ἐντὸς πέντε λεπτῶν, θὰ ἠξιοῦτο νὰ θεωρηθῇ ὡς τέλειον ξεφτέρι. Τότε ὁ Ξερούλιας ἀνήγγειλεν εἰς τὴν ὁμήγουριν τὸ στοίχημα.

Ταυτοχρόνως ὁ Μάγκος ἐξήγει εἰς τὸν μνηστῆρα, τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Ὁ Κίκης τὸν ἤκουεν ἀφηρημένος.

— Ἐμπρός, πῆγαινε, τοῦ εἶπεν ὁ Μάγκος δίδων εἰς αὐτὸν κτύπημα μὲ τὴν πτέρυγάν του.

Ἐντοσοῦτῳ ὁ Ξερούλιας ἀπέστειλεν ἓνα τῶν συναδέλφων του νὰ ἴδῃ τὴν ὥραν εἰς τὸ ὠρολόγιον τῆς Βουλῆς, συνιστῶν εἰς αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ ἐντὸς πενταλέπτου.

Ὁ Κίκης ἐξεκαρδίσθη γελῶν δυνατὰ καὶ ὑψώθη ταχέως φωνάζων « Τόπο, τόπο ! » Ἡ φάσσα τὸν ἠκολούθησεν, καὶ μερικαὶ χελιδόνες, ὧν ἐκινήθη ἡ περιέργεια ὑπῆγαν καὶ αὐταί.

Εἰς μίαν στιγμὴν ἡ περωτὴ ὁμᾶς ἐξηφανίσθη ὄπισθεν τῶν οἰκιῶν.

— Περιέργος τύπος ! εἶπεν ὁ Ξερούλιας εἰς τὸν γείτονά του, μὲ φαίνεται δυνατώτερος ὡς πρὸς τὰ περὰ, παρὰ ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα.

— Εἶναι ἐκκεντρικός, ἀπῆντησεν ὁ ἄλλος. Ὑπάρχουν πολλοὶ

τοιούτοι εἰς τὴν Ροδοδάφνειον Λέσχην. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ νέοι δὲν εἶναι πνεύματα.

Τὰ δύο γηραιὰ στρουθία ἀντήλλαξαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὰς κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις τῶν ἐπὶ τῆς καταπτώσεως τῶν ἠθῶν τῆς ἐνεστώσης γενεᾶς καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς παρελθούσης, θέμα συνομιλίας ἐξόχως εἰς τοὺς γέροντας ἀγαπητόν.

Τοὺς διέκοψεν ἡ ταυτόχρονος ἐπιστροφή τοῦ στρουθίου, ὅπερ ἐπεφορτίσθη τὴν ἐξακριβῶσιν τῶν λεπτῶν καὶ τοῦ Κίκη τοῦ Γαζία, ὅστις ἦλθε καὶ κατέπεσε μέσῳ αὐτῶν φωνάζων « τόπο, τόπο. Προσοχή ! Χά, χά, χά, τὰ φτερά μου, δέκα μέτρα ».

Τὰ μάτια του ἦσαν ἄγρια καὶ ἔμεινεν ἐξηπλωμένος κατὰ γῆς, μὲ τὰς πτέρυγας ἀνοικτάς, ἀσθμαίνων βιαίως.

— Εἶναι ἐξηντλημένος, εἶπεν ὁ Ξερούλιας, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἐπέταξεν ἐκτάκτως γρήγορα, ἐὰν πῆγε ἕως τὴν Κολοκυθοῦ.

— Καὶ μάλιστα, παρέκει, εἶπεν ἡ φάσσα, ἡ ὁποία τὸν εἶχεν ἀκολουθήσει ἐκ τοῦ πλησίον καὶ ἡ ὁποία ἤκουσε τὴν παρατήρησιν τοῦ προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς. Διὰ σπουργίτην εἶναι σωστὸ ξεφτέρι, πρέπει νὰ ὁμολογήσω· ἀλλὰ νομίζω ὅτι τάχει χαμένα, τοῦ σάλεψε τὸ μυαλό.

— Ἄ, ἔκαμαν τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς,

— Ναί. Ἐπετοῦσα στὸ πλάγι του καὶ δὲν ἔπαυε νὰ φωνάζῃ « Τὰ φτερά μου, δέκα μέτρα, τραβηχθῆτε ! φευγαῖτε ! προσέξτε τὰ φτερά μου ». Καὶ ἐγελοῦσε μὲ ἓνα περίεργον τρόπο !

— Ἄ, ἔκαμαν πάλιν τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς.

— Κι' ἔπειτα, ἅμα ἔφθασε στὴν Κολοκυθοῦ ἐπήγαινε, ἐπήγαινε πρὸς τὸ Δαφνί, ἐνόμιζες ὅτι θὰ πῆγαινε στὴν Ἐλευσίνα ! Καὶ θὰ πῆγαινε τρόντι, ἂν δὲν τὸν ἐφώναζα νάλθῃ πίσω.

— Τέλος, διέκοψεν ὁ Μάγκος, τί φρονεῖτε περὶ τοῦ ἀγῶνος;

— Ἡ ἐπιτροπὴ θὰ κρίνῃ, ἀπήντησεν ὁ Ξερούλιας. Ἐρχόμεθα εἰς τὸν δεύτερον ἀγωνιστὴν.

Καὶ ἔκραξε τὸν Φριϊκὸν τὸν Σκουφᾶτον.

Ἐνόσω οἱ φίλοι τοῦ Κίκη τὸν παρελάμβανον εἰς τὸν ὄμιλόν των, ὁ Φριϊκὸς ἐνεφανίζετο ἀκολουθούμενος παρὰ τοῦ ἑξαδέλφου τοῦ Γίλου.

— Ἐμπρός, Φριϊκο. τοῦ ἐψιθύρισε τὸ ψαρῶνι εἰς τὸ αὐτί, ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ δείξῃς τί ἔμαθες. Ἄρχισε τὸ βάλς.

Ὁ Φριϊκὸς δὲν ἐπερίμενε νὰ τὸν ἐρωτήσουν τοὺς τίτλους διὰ τῶν ὁποίων θὰ διεξεδίξει τὸ βραβεῖον.

Ὁ Γίλος τὸν ἐνεθάρρυνε. Πλήρης θάρρους καὶ ζωηρότητος ἐστάθη ὑπερηφάνως ἐνώπιον τῶν κριτῶν, μὲ μάτια λάμποντα, μὲ ἓνα κόκκινο πτερὸ περασμένο μέσα εἰς τὰ πτερὰ τῆς σκουφίτσας του, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ πτερὸ τὸ ὁποῖον εὐρέθη εἰς τοῦ Βριζάκου.

Φουσκόνων τότε τὸ στήθος του, τὸ ἐν πόδι πρὸς τὰ ἔμπρός καὶ τὸ ράμφος ὑψηλά, ἐτόνισε μὲ σθένος τὴν ἐπωδὸν τοῦ βάλς τοῦ Φάουσι.

Αὐτοστιγμὴν ἐσταμάτησαν ὅλαι αἱ συνομιλίας, μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν παρετηρήθη κίνησις, ἐκ τῆς περιεργείας τοῦ νὰ ἴδῃ ἕκαστος τὸν νέον ἀγωνιστὴν προκληθεῖσα, ὁ ὁποῖος ἤρχιζε μὲ ἓνα τόσον ἔκτακτον τρόπον. Ὁ Φριϊκὸς ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὴν περιέργειαν, ἣς ἦτο τὸ ἀντικείμενον, ἠσθάνετο ὅτι τὰ μέσα τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἄσματος, τὰ ὁποῖα κατεῖχε ἠυρύνοντο. Ἦκολούθει τὴν ἐκτέλεσιν ὑπερπηδῶν τὰς δυσκολίας, ὑπερνικῶν τὰ προσκόμματα μὲ τόσῃν εὐστροφίαν, ἣ ὁποία καὶ αὐτὸν ἀκόμη ἐξέπληττεν. Ἐκατρακυλοῦσε τοὺς ἤχους μὲ τόσῃν εὐκολίαν, ὅσῃν θὰ εἶχε ἡ κελαδίστρα τοῦ κῦρ Κοσσυφάκη ἐποίκιλλε μάλιστα, ποῦ καὶ ποῦ, τὸ

θέμα μὲ λαρυγγισμοὺς τῆς ἐφευρέσεώς του, τοὺς ὁποίους τοῦ ἐφαίνετο ὅτι, κακῶς ποιῶν, ὁ μουσουργὸς *Gouinod* εἶχε παραλήψει.

Ὁ Γίλος τὸν συνώδευε, κρατῶν τὸ μέτρον μὲ τὴν κεφαλὴν, τὸν ἐνεθάρρυνε μὲ τὸ βλέμμα, μάλιστα δὲ καὶ συνώδευεν εἰς τὴν ὀγδόην διάτονον μερικὰ μέρη, τὰ ὁποῖα εἶχον, κατ' αὐτόν, ἀνάγκην νὰ τονίζωνται περισσότερο. Ἡ ὀμήγουρις ἦτο μαγευμένη.

Οἱ κριταὶ ἐκίνουν βραδέως τὴν κεφαλὴν μὲ ὕψος ὅπερ ἐσήμαινεν εὐαρέσκειαν, παρατηροῦντες ἀλλήλους. Ὁ πατὴρ Φριϊκὸς, τοποθετημένος εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ ἀκροατηρίου, ἐξεκαρδίζετο εἰς τὰ γέλοια, ἀλλ' εἰς τὴν φαιδρότητά του εἰσῆρχετο καταφανῶς δόσις εὐμενείας. Δὲν θὰ τοῦ ἀπήρεσκεν νὰ γνωρίζουν οἱ γείτονές του, ὧν ὡς ἐκ τούτου ἐφείλκε τὴν προσοχήν, τὴν πρὸς τὸν μουσικὸν συγγενεῖάν του.

— Φρόντιζε γιὰ τὴν ἐντύπωσι! τοῦ ἐψιθύριζεν ὁ Γίλος, καλά! δυνατώτερα, ζωηρά, τί διάβολο! Ἐν, δύο, τρία. Ἀλέγρο, ἀλέγρο, ἔμπρός, ζωηρὰ στὸ τέλος. Ξεσήκωσέ τους. Καλά, εὔγε, εὔγε, τρὶς εὔγε!

Πράγματι ὁ Φριϊκὸς, ἠλεκτρισμένος, ἐτόνισε τοὺς τελευταίους ἤχους μὲ φούρια ἀνταξίαν ὑψιφώνου τῆς πρώτης σειρᾶς.

Ὁ Γίλος τὸν εἶχε συστήσει νὰ ἐπιμεληθῇ ὅλως ἰδιαιτέρως τὰ τελευταῖα μέτρα διὰ νὰ συναρπάσῃ τὰ χειροκροτήματα τοῦ ἀκροατηρίου, μεταδίδων εἰς αὐτὸ τὴν ἰδίαν του ἑξαψιν, τέχνασμα γνωστότατον εἰς τοὺς ἐμπείρους ἀοιδούς.

Ὁ Φριϊκὸς ἐσιώπησε. Σιγὴ τελεία ἐπηκολούθησεν, ἥτις διελύθη ἀστραπηδόν ἢ ὅλη ὀμήγουρις αἰφνηδίως ἐξέσπασεν εἰς μίαν γενικὴν ἐκδήλωσιν συμπαθείας καὶ χίλια ὅσαι ἐνθουσιώδεις κραυγαὶ ἐχαιρέτισαν τὸν ἄξιον καλλιτέχνην. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἔκρηξις τῶν φωνῶν ὥστε οἱ διαβάται, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ἄλογα τῶν ἀμαξῶν, ὅσαι διέσχισον τὴν Πλατεῖαν, ἐστάθησαν ἐκπληκτα καὶ εἰς

τὴν αὐλὴν τῶν Ἀνακτόρων πολλοὶ ἐπισκέπται διηρωτήθησαν ἐμβρόντητοι, τί συνέβαινε εἰς τὸν περωτὸν ἐκεῖνον κόσμον, ὅστις συνωθεῖτο ἐπὶ τῶν πέριξ ἰδρυμάτων.

— Τρεῖς εὐγέ σου! Φροῖκο, λαμπρά, εἶπεν ὁ Γίλος εἰς τὸν ἐξάδελφόν του ἀπησχολημένον ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰ συγχαρητήρια τῶν φίλων του, εἶναι θρίαμβος σωστός, μὰ τὸ Θεό, χωρὶς ἀμφιβολία εἶναι θρίαμβος, θρίαμβος γιγάντειος. Ποιὸς θὰ τὸ ἐπίστευεν ἀπὸ ἓνα παλληκαράκι σὰν ἐσένα;

— Νομίζεις ὅτι ἡ Πιπιρούλα μὲ ἤκουε, Γίλο;

— Καλά, μόνον γι' αὐτὴν ἐτραγουδοῦσες;

— Βέβαια, μά... Τί λὲς εὐχαριστήθηκε;

— Θὰ ἦταν πολὺ ἀπαιτητικὴ, μὰ τὴν πίστιν μου, ἂν δὲν εὐχαριστῆτο. Ἀλλ' ἡ γνώμη τῶν κριτῶν μ' ἐνδιαφέρει περισσότερον. Μοιάζουν νὰ ἦναι ἱκανοποιημένοι.

— Ὅπισω φίλοι μου, ἀποσυρθῆτε, εἶπεν ὁ Ξερούλιας, ἐρχόμεθα εἰς τὸν τρίτον ὑποψήφιον.

Αἶ σεῖς! ἔκραξεν, ἄς παρουσιασθῆ ὁ λεγόμενος Λίλιος.

— Παρών, ἀπήντησεν ὁ Τιτίλος.

— Σεῖς εἰσθε; εἶπεν ὁ πρόεδρος τῶν κριτῶν.

— Ὅχι, ἀνταπήντησεν γελῶν τὸ γηραιὸν λευκὸν στρουθίον, μὲ κολακεύετε. Ἴδου ὁ Λίλιος.

— Εἶναι υἱὸς σας;

— Οὔτε. εἶναι μαθητὴς μου.

— Ποίους τίλους προσάγει;

— Θὰ σᾶς κίση θαυμασίαν φωλεάν.

— Ἄ, εἶπον τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, μὲ κάποιον ἐνδιαφέρον, θὰ ἰδοῦμεν.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ προῖδωμεν, εἶπεν ἡ Πιπίνα. Αὐτὸς ὁ Τιτίλος ἔχει τὴν μανία νὰ δώσῃ στὴν Πιπιρούλα τὴν καλλιτέρα κακοικία.

— Αἶ, αἶ, δὲν εἶναι κακὴ ἰδέα, παρετήρησεν ὁ Πιπίνος. Τί λὲς κι' ἐσὺ Πιπιρούλα;

Ἡ ὥραία Πιπιρούλα ἐκοκκίνησεν ἐλαφρῶς, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν.

Ἡ ξένος θὰ ἔλθῃ πιστεύω τέταρτος, ἐψιθύρισεν ἡ Πιπίνα, Ποῦ εἶναι; Πουθενὰ δὲν φαίνεται, μὰ οὔτε καὶ ὁ Κέλδας.

— Προσοχή, εἶπεν ὁ Πιπίνος, ὁ Λίλιος ἀρχίζει.

Ὁ Λίλιος ἐπέρασεν ὅλην τὴν πρωΐαν συνάζων βροῦλα, τεμάχια μαλλιῶ, διαφόρους κλωστάς, κλαδάκια, ξυλάρια, τὰ ὁποῖα ἐστοίβαζεν εἰς μίαν γωνίαν τῆς πλατείας βοηθούμενος ὑπὸ εἰκοσι περίπου νέων στρουθίων, φίλων του. Ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τοὺς μεταχειρισθῆ καὶ πάλιν διὰ τὸ οἰκοδομητικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον θ' ἀνελάμβανε, διὰ νὰ μὴ ἐξαντληθῆ ἡ ὑπομονὴ τῶν παρισταμένων, ὡς ἐκ τῆς ἀναγκαστικῆς βραδύτητος τῆς ἐργασίας του.

— Θὰ παρατηρήσω εἰς τοὺς κυρίους ἐλλανοδίκας, εἶπεν ὁ Τιτίλος, ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ἔργον ἐκτελούμενον ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον ἐπίβλεψιν τοῦ διαγωνιζομένου, κατὰ τὴν ἀτομικὴν του ἔμπνευσιν, ἐπὶ τῶν ἰδίων του σχεδίων, δέον νὰ θεωρηθῆ ὡς ὑπ' αὐτοῦ ἀποκλειστικῶς ἐκτελεσθέν. Ἡ ἐπικουρία ἦν ζητεῖ, δὲν ἔχει ἄλλον τινα σκοπὸν, ἢ μὴ νὰ συντομεύσῃ τὴν τεχνικὴν αὐτοῦ ἐκτέλεσιν.

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἦτο τόσον δικαία, ὥστε ἐγένετο εὐμενῶς παραδεκτὴ.

Συνεπῶς ὁ Λίλιος, ἔχων τὴν ἄδειαν νὰ μεταχειρισθῆ τὴν σύμπραξιν τῶν συνεργατῶν, ὅσους θὰ ἐνόμιζεν ὅτι χρειάζονται προέβη εὐθύς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν.

Κατὰ πρῶτον ἐσχημάτισε κομψὸν καλάθιον ἀπὸ βροῦλα, εἰς τὰ ὁποῖα συνέπλεξε μάλλινα καὶ μετάξινα νήματα διὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἀντοχήν. Πέριξ τοῦ καλάθιου τούτου, τὸ ὁποῖον θ' ἀπετέλει τὴν κυρίως φωλεάν, ἤγειρεν εἰδὸς τι σκέπης κωνικῆς

προωρισμένης να τὸ προφυλάττη, εἴτε ἀπὸ τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, εἴτε ἀπὸ τὴν βροχὴν, ἢ τὴν χάλαζαν. Στρογγύλον ἀνοίγμα, τὸ ὁποῖον ἀφῆκεν εἰς τὸ τοίχωμα, ὠδήγει πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν ἔξωθεν καὶ κατὰ γῆς παχὺς τάπης ἀπὸ βροῦλα ἐστρώθη, ὡς διὰ νὰ σχηματίζη ἀνθόκηπον περὶ τὸ ἴδρυμα.

Αὐτὰ δὲν ἦσαν ὅλα. Πλέγμα ἀπὸ κλωνάρια ὑφάνθη εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἄκραν τοῦ κήπου, τὸ ὁποῖον τὸν περιώριζεν ἐν εἶδει χαραιοστάτης μικρᾶς φραγῆς.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἐκτελέσεως, ὁ Λίλιος ἐπεθεώρησε τὸ ἔργον του, διὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ὅλα ἦσαν στερεὰ καὶ κανονικά, ὅτι τὸ σύνολον ἦτο συμμετρικὸν καὶ ὅτι αἱ διάφοροι ἀναλογίαι εἶχον τηρηθῆ κατὰ γράμμα.

Ὁλόκληρος ἢ ὁμήγουρις παρηκολούθει μὲ τὸ μεγαλείτερον ἐνδιαφέρον τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκτελέσεως. Αἱ παρατηρήσεις διεσταυροῦντο, αἱ δὲ κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις δὲν ἔλειψαν βεβαίως. Ἦσαν ὅλαι κολακευτικαὶ εὐτυχῶς, οἱ δὲ θιασῶται τοῦ ἔργου ἦσαν πολλοί.

— Ἐτελείωσεν; ἠρώτησεν ὁ Ξερούλιας.

— Ὅχι ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ Τιτίλος.

Ἐψώνων τότε τὴν φωνὴν του ἀνέκραξε :

— Ζητοῦνται καμμιά ἑκατοστὴ σπουργῖται νὰ προσφέρουν εὐγενῶς τὴν συνδρομὴν των. Δὲν θ' ἀρνηθῶμεν ἂν μᾶς τὴν προσφέρουν καὶ τὴν συνδρομὴν μερικῶν περιστερῶν καὶ ἄλλων, ὅσοι θελήσουν.

Ὁ Λίλιος τοὺς εἶπε μερικὰς λέξεις καὶ ἐπέταξαν ὅλοι μαζὺ πρὸς τὸν κήπον τῶν Ἀνακτόρων, ἐπιστρέφοντες ἐντὸς ὀλίγου, ἕκαστος μὲ ἓν ἄνθος εἰς τὸ ράμφος.

Εἰς ὀλίγας στιγμὰς κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Λιλίου, στεφάναι ποικίλων χρωμάτων ἐστόλισαν τὴν φραγὴν, ἢ ὁποῖα ἀπροόπτως

ἔγεινεν ἀνθόσπαρτος καὶ πολὺ θελκτικὴ. Τὸ περωτὸν στίφος ὑπῆγε νὰ κόψη καὶ ἄλλην προμήθειαν γερανίων, ἡλιοτροπίων, μαργαριτῶν, λοβελιῶν, ἀνεμώνων, γαρυφάλων, σιδηροχόρτων, ἐξ ὧν οἱ νεαροὶ ἀρχιτέκτονες ἐσχημάτισαν ἀνθῶνα ἐπὶ τῆς χλόης καὶ τέλος μικρὰν δέσμην ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς στέγης.

Εἰς τὴν θέαν ταύτην γενικὴ ἐπευφημία ἠγέρθη ἐκ τῆς ὁμηγύρεως. Πράγματι δὲ τὸ ἴδρυμα τοῦ Λιλίου ἦτο θελκτικόν. Εἶχεν ἐπωφεληθεῖ, ὡς εἶδομεν, ἐκ τῶν γνώσεων ἃς ἀπέκτησε κατὰ τὰς διαφόρους περιηγήσεις του, ἰδίᾳ ἀπὸ τοὺς χλαμυδῆρας καὶ τὰς ἀμβλυόρνιας. Οἱ σπουργῖται, οἱ ὁποῖοι οὐδεμίαν εἶχον τοιαύτης οἰκοδομῆς ἰδέαν ἔμειναν ἐκστατικοὶ ἐνώπιον τέχνης, ἣν ἀνέπτυξεν εἰς τῶν ὁμοφύλων των εἰς κλάδον τέχνης, ὅστις παρέμεινε τὸσον πρωτογενῆς παρ' αὐτοῖς.

Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς προσεκλήθησαν νὰ ἐπισκεφθοῦν λεπτομερῶς τὸ νέον ἔργον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Ἀποκατάστασις.

Μετὰ τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς, ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς οἰκογενείας Πιπίνου καὶ διαδοχικῶς ὅλων τῶν παρευρισκομένων. Ἐκαστος ἤθελε νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸ ἀριστοτέχνημα τοῦ νεαροῦ Λιλίου, μετὰ μεγίστης δὲ δυσκολίας ἐτηρήθη ἡ τάξις, ὡς ἐκ τοῦ συνωστισμοῦ ὅστις ἐπηκολούθησεν ἐκ τῆς γενικῆς περιοργείας. Ἐσχηματίσθη τέλος πάντων ἡ παρέλασις, ἣτις δὲν διήρκεσεν ὀ-

λιγότερον τῆς ὥρας. Ἡ κατασκευὴ τῆς φωλεᾶς ἀπήτησε δίωρον διάστημα. Ἐπλησίαζεν ἡ τετάρτη ὅταν ἕκαστος ἐπανεὔρε τὴν θέσιν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ συνομιλίας ἦσαν ζωηρόταται. Ἐκαστος τῶν ὑποψηφίων εἶχε τοὺς θιασώτας του. Αἱ περιστεραί καὶ αἱ χελιδόνες ἐτάχθησαν ὑπὲρ τοῦ Κίκη τοῦ Γαζία, τὸ λαμπρὸν ξεφτέρι, ἐπειδὴ ἡ ταχύτης τῆς πτήσεως εἶναι, διὰ τὰ πτηνὰ αὐτά, ἡ ὑπερτάτη τῶν ἀρετῶν.

Ὁ Φοῖκος ὁ Σκουφᾶτος συνεκέντρωνε πολλὰς ψήφους, ἰδίᾳ μεταξὺ τῶν νέων. Πλὴν ὁ Λίλιος εἶχε κατακτήσει ὅλην τὴν γυναικίαν μερίδα τῆς ὀμηγύρεως, ἂν δὲ τὸ ζήτημα ἐτίθετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς ψηφοφορίαν, δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸς θὰ εἶχε τὴν πλειοψηφίαν.

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἑλλανοδίκας, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὴν γνώμην των. Οὗτοι ἦσαν στρουθία πολὺ προβεβηκυίας ἡλικίας καὶ ἀδύνατον ἀπέβαινε καὶ κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν στιγμὴν νὰ γνωρίσῃ τις τὴν γνώμην των, ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου τῶν τριῶν ὑποψηφίων, οἵτινες εἶχον ἄχρις ὥρας ὑποβληθεῖ εἰς τὴν κρίσιν των.

— Εἶναι πολὺ νόστιμο, εἶπεν ὁ Πιπίνος εἰς τὴν συμβίαν του, εἶναι νοστιμώτατο αὐτὸ ποῦ ἐκατάφερε αὐτὸς ὁ μικρός. Τὸ περίμενες αὐτὸ ἀπὸ ἐκεῖνον, Πιπίνα;

— Ὁ Τιτίλος τοῦ ἔμαθε τὴν ἀρχιτεκτονικὴν . . . Μὰ δὲν μοῦ λές, ποῦ ἔμεινε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ξένος; δὲν καταλαβαίνω Εἶδα πρὸ ὀλίγου τὸ θεῖο Φῆφο, ἢ μᾶλλον τὸν διέκρινα μόνον, γιατί αὐτὸς κρύπτεται καὶ μᾶς ἀποφεύγει . . . Δὲν καταλαβαίνω τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά.

— Μὰ γιατί νὰ σ' ἀποφεύγῃ, Πιπίνα;

— Κι' ἐγὼ δὲν ξεύρω. Αὐτὸ εἶναι ποῦ μὲ σκανδαλίζει ἀκριβῶς.

— Λοιπὸν παιδιά, ἀνοίξατε τόπο, ἔλεγεν ὁ Ξερούλιας, μᾶς

μένουν δύο ἀκόμη ὑποψήφιοι νὰ ἐξετασθοῦν. Ὁ κύριος Βριζάκος παρακαλεῖται νὰ προσέλθῃ.

Ὁ Βριζάκος, ἀκούσας τὸ ὄνομά του ἐχωρίσθη τοῦ ὀμίλου, ὅστις ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν συναδέλφων του τῆς Λέσχης τῶν Τολμηρῶν καὶ παρουσιάσθη ἐνώπιον τῆς Ἐπιτροπῆς.

— Ὁνομάζεσθε Βριζάκος, ἠρώτησεν ὁ Ξερούλιας.

— Μάλιστα, κύριε Πρόεδρε.

— Προέβητε βεβαίως ἤδη ἢ προτίθεσθε νὰ προβῆτε ἐπὶ παρουσίᾳ ἡμῶν εἰς ἔργον ἔκτακτον;

— Εἶναι ἤδη τετελεσμένον κ. Πρόεδρε. Διέσωσα προσφάτως τὴν ζωὴν τῆς Πιπιρούλας.

— Ἄ!

— Ἴδου πῶς. Πρὸ ὀκτὼ ἢ δέκα ἡμερῶν, πρὸς τὸ ἑσπέρας ἤκουσα διαπεραστικὰς φωνὰς εἰς ὀλίγην ἀπὸ τῆς κατοικίας μου ἀπόστασιν καὶ ἀνεγνώρισα ὅτι ἦτο φωνὴ μικρᾶς στρουθίτσας. Ἐπέταξα εἰς βοήθειαν ἐκείνης ἢ ὁποία ἐζήτηε σωτηρίαν καὶ τί εἶδα; Τὴν Πιπιρούλα, μάλιστα, αὐτὴν ὅλην καὶ ὅλην εἰς τὰ νύχια συχαμένης κουκουβάγιας, ἢ ὁποία μὲ τὴν γαμψή της μύτη εἶχεν ἀρχίσει νὰ τῆς τραβᾷ τὰ φτερά. Ἐβγαλα φωνὴν φρίκης, κραυγὴν ἀπελπισίας καὶ ἐτινάχθηκα κατὰ κεφαλῆς τοῦ ἀρπακτικοῦ ὄρνεου. Εἶχα τὸ εὐτύχημα νὰ σώσω τὴν ζωὴν τῆς ἀγαπητῆς κόρης.

— Ἄ. εἶπεν ὁ Ξερούλιας.

— Ἄ, ἐπανέλαβον εἰς διαφόρους τόνους ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς.

— Ὁ ἄθλος αὐτὸς εἶναι ἔξοχος, ὑπέλαβεν ὁ Ξερούλιας. πλὴν ἀπαιτοῦνται μάρτυρες.

— Ἡμπορῶ νὰ σᾶς φέρω. Ὑπῆρξαν μάρτυρες ἀρκετοί, καὶ αὐτὴ ἡ Πιπιρούλα θὰ ἐπικυρώσῃ τὰ λεγόμενά μου.

Ὁ Βριζάκος ἔκραξε τοὺς μάρτυράς του, οἱ ὅποιοι ἐπεκύρω-

σαν τὰ γεγονότα, ὅπως αὐτὸς τὰ εἶχεν ἐκθέσει. Ἡ Πιπιρούλα, ἐρωτηθεῖσα ἰδιαίτερος ἀφηγήθη τὴν ἀρπαγὴν μὲ τὰς ἰδίας λέξεις καὶ ἐπέδειξε τὰς ἠκρωτηριασμένας πτέρυγας τῆς.

— Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ μνηστήρος τούτου, μοῦ φαίνεται ὅτι στηρίζεται ἐπὶ μαρτυριῶν, ὧν τὸ κῦρος εἶναι ἀναμφισβήτητον, εἶπεν ὁ Ξερούλιας εἰς τοὺς συναδέλφους του· νομίζω ὅτι δυνάμεθα νὰ περάσωμεν εἰς τὸν ἀριθμὸν 5.

Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ἔνευσαν καταφατικῶς.

— Ὀνομάζεται Κέλδας, ἐξηκολούθησεν ὁ Ξερούλιας, Κέλδας Φυλήρας ὁ Πυργίτης—Ἐμπρός! Κέλδας!

Εἰς τὴν φωνὴν αὐτὴν γηραιὸν στρουθίον, ἀπὸ κάπου ἐκεῖ μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων, ὥρμησε καὶ ἔπεσεν ἔμπρὸς εἰς τοὺς κριτάς.

— Δὲν εἶμ' ἐγὼ ὁ μνηστήρ, ἀνέκραξεν, ἀλλὰ θὰ σᾶς τὸν φέρω.

— Ππᾶ, εἶπεν ἡ Πιπίνα εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, νὰ ὁ θεῖος Φίφος.

— Γιατί ὁ Κέλδας δὲν εἶναι παρὼν, ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος;

— Εἶναι καὶ δὲν εἶναι παρὼν ἀπήνησεν ὁ Φίφος. Εἶναι κρυμμένος ἐδῶ κάπου, θὰ σᾶς τὸν παρουσιάσω.

— Διατί κρύπτεται;

— Ἄ ἐρωτᾶτε, διατί κρύπτεται, διάολε! θὰ τὸ καταλάβετε εὐθὺς ἅμα τὸν ἰδῆτε. Περιμένετε μερικὰ λεπτά, πετῶ καὶ σᾶς τὸν φέρω.

— Ποῦ εἶναι;

Ἐπάνω στὴν κορυφὴ ἑνὸς ἀγάλματος Τὸν πῆγα ἐκεῖ χθὲς βράδυ διὰ νὰ τὸν κρύψω ἀπὸ ὅλα τὰ μάτια, πρὸ πάντων ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. Νά, τώρα πηγαίνω νὰ τὸν φέρω ἔμπροσθά σας.

Ὁ Φίφος κατηυθύνθη εἰς τὴν κορυφὴν ἀγάλματος, ὅπερ ἐστόλιζε τὴν πρόσοψιν ἑνὸς μεγάρου. Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐκ τῶν παρευρισκομένων ὅσοι εἶχον ἀκούσει ὅτι ἐλέχθη

προηγουμένως, ἀλληλοπαρετηροῦντο καὶ ἀλληλοηρωτῶντο ἐν ἐκπλήξει:

« Τί μυστήριον εἶναι τοῦτο; »

Ἡ ἀπορία διεδόθη βαθμηδὸν εἰς ὅλους τοὺς ὁμίλους ἐκ τῶν πλησιεστέρων πρὸς τοὺς ἀπωτέρους.

— Πιπίνε, ἀνεφώνησεν ἡ Πιπίνα, εὐθὺς μὲ τὰς πρώτας λέξεις τοῦ θεῖου τῆς, ἐκατάλαβες; Πῶς νὰ μὴ τὸ μαντεύσω πρὶν!

= Περὶ τίνος πρόκειται Πιπίνα;

— Ὁ Κέλδας καὶ ὁ ὠραῖος ξένος εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

— Ἄστειεύεσαι;

— Καθόλου.

= Μὰ ἐσὺ τὸν Κέλδα τὸν γνωρίζεις.

— Καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισα, ὄχι, τὸ ὁμολογῶ. Κ' ἐσὺ ἀφεύκτως δὲν θὰ τὸν ἀνεγνώριζες, τόσον εἶναι ἀλλαγμένος.

— Τί μοῦ ψάλλεις;

— Θὰ ἰδῆς, αὐτὸς θὰ ἦναι. Μὰ ὡς τόσο δὲν καταλαβαίνω τίποτε· ὁ θεῖος Φίφος γνωρίζει τόσον κόσμον μέσα στὰς Ἀθήνας. Θ' ἀπετάθη εἰς κανένα ἐπιτήδειον τεχνίτην.....ἴσως καὶ σὲ κανένα μάγο.....αὐτὸ εἶναι τὸ πιθανώτερον, γιατί βεβαίως ὑπάρχουν μάγια μέσ' ἐδῶ, ὅτι θέλεις πέμε. Ἀμφέβαλλα ὀλίγον μεταξὺ τοῦ εὐγενοῦς Κέλδα καὶ τοῦ λαμπροτάτου ξένου, νὰ ποῦ ὅλα ἰσιάζονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἡ Πιπιρούλα θὰ πάρη τὸν Κέλδα.

Μεγάλῃ βοῇ, ἣτις ἠγέρθη ἐξαίφνης ἐκ τῆς ὀμηγύρεως, τὴν διέκοψε καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια.

— Ὁ λαμπρότατος καὶ εὐγενέστατος Κέλδας, κατήρχετο στρεφόμενος μετὰ μεγαλοπρεπείας καὶ ἤρχετο, ὑπὸ τοῦ Φίφου ἀκολουθούμενος νὰ τοποθετηθῇ ἐνώπιον τῶν κριτῶν.

Ὁ συνωστισμὸς, ὁ ὁποῖος ἐπηκολούθησεν εἶναι ἀπερίγραπτος.

Ἐκαστος ἤθελε νὰ ἰδῆ ἐκ τοῦ πλησίον τὸν γόητα μνηστῆρα.

« Ἐξοχος ἐμφάνισις, εὐγενῆ μου φίλε, ἐψιθύρισεν ὁ Φῖφος διορθίωνων τὰ πτερὰ τῆς οὐρᾶς, τὰ ὅποια εἶχον ἐμπερδευθεῖ κατὰ τὴν κάθοδον ἢ ἐντύπωσις ποῦ κάμνεις εἶναι φανταστικὴ διαβολάκι !

— Τοποθετηθεὶς ἀπέναντι τῆς ἔδρας, ὁ Φῖφος ἔκαμε διὰ τῆς κεφαλῆς νεῦμα τὸ ὁποῖον ἐσήμαινε :

— Ἄι, λοιπόν, πῶς σᾶς φαίνεται ;

Δὲν ἦτο δύσκολον νὰ ἴδῃ τις πῶς τοὺς ἐφαίνετο. Εἰς ὅλα τὰ ὄμματα τὰ ὅποια τὸν ἠτένιζον ὁ Κέλδας ἠδύνατο νὰ διακρίνη θαυμασμόν, τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἐξήτει ν' ἀποκρύψει. Ἐνώπιον τοῦ ἀντιζήλου τούτου, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν αἰφνηδίως ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἢ καρδιά τοῦ δυστυχοῦς Λιλίου ἐσφίγγθη ὅπως εἶχε σφιγχθεῖ ἢ καρδιά τοῦ Φρίκου, δύο ἡμέρας πρὶν. Ἐκύτταξε τὴν Πιπιρούλα καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Τιτίλον ἀνεστέναξεν ἀπηλπισμένος.

Ἄ Φρίκος ὁ Σκουφᾶτος ἐμαδοῦσε τὰ πτερὰ του.

Ἄ Κίκης καὶ ὁ Βριζάκος δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον συγκεκινημένοι. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ πρώτου κατέστησαν ἄστονοι· οἱ τοῦ δευτέρου ἔβγαζαν σπινθῆρας.

— Μὰ δὲν εἴσθε στρουθίον, εἶπεν ὁ Ξερούλιας, εἰς τὸ ἔκλαμπρον πρόσωπον.

— Εἶμαι Κέλδας Φυλήρας ὁ Πυργίτης, ἀπήντησεν εὐγενῶς ὁ ἱερακομάχος Κέλδας· στρουθίον εἶμαι, στρουθία ἦσαν καὶ οἱ πρόγονοί μου. Κατάγομαι κατ' εὐθειᾶν ἀπὸ τ' ἀρχαιότερα τῶν Ἀθηναίων στρουθία.

— Ἀληθέστατον ! εἶπεν ὁ Φῖφος.

— Εἶναι ἔκτακτον στρουθίον, ἀνεφώνησεν ἡ Πιπίνα, ἀλλὰ βεβαίως εἶναι στρουθίον.

— Κι' ἐγὼ ἐπιμαρτυρῶ, προσέθεσεν ὁ Πιπίνος προχωρῶν πρὸς τὴν ἔδραν.

— Οἱ Κέλδαι εἶναι στρουθία πράγματι, εἶπον μερικοὶ ἐκ τῶν κριτῶν.

Πολλὰ φωναὶ ἐκ τῆς ὀμηγύρεως ἐπεκύρωσαν τὴν ὁμολογίαν ταύτην.

Ἡ τύχη ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ τελευταῖος ὁ Κέλδας. Ἡ περίπτωσις αὐτὴ δὲν συνετέλει ὀλίγον εἰς τὸ ν' αὐξήσῃ τὰς τύχας τῆς ἐπιτυχίας. Ἡ γενικὴ γνώμη συνετάχθη ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὅπως πάντοτε θὰ συμπαρέσυρε τὴν γνώμην τῶν κριτῶν.

Ἄ πρόεδρος ἔνευσεν ὅτι ἠθελε νὰ ὀμιλήσῃ.

— Οἱ πέντε ἀνταγωνισταὶ παρουσιάσθησαν, εἶπεν. Ἐὰν καὶ ἄλλος δὲν προσέλθῃ θὰ κηρύξω τὴν λήξιν τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ἢ Ἐπιτροπὴ θὰ προβῆ ἄνευ ἀναβολῆς εἰς ψηφοφορίαν.

— Καλὸν νὰ ψηφίσωμεν διὰ βοῆς, ἐπρότεινεν εἰς τῶν κριτῶν, ὅστις ὀλιγώτερον τῶν συναδέλφων του εἶχεν ἀποκρύψει τὸν πρὸς τὸν Κέλδαν θαυμασμόν του.

— Καλλίτερον νὰ τηρηθῇ ἡ τάξις, τοῦ παρατήρησεν ὁ Ξερούλιας. Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ Γίλος ἐπροχώρησε καὶ ἐξήτησε τὸν λόγον.

— Ἐχετε τὸν λόγον, εἶπεν ὁ πρόεδρος.

— Κύριοι, εἶπε τὸ ψαρῶνι, πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἡ σύσκεψις, ἀκούσατέ μου πρὸς στιγμὴν. Εἶναι ἐναντίον τοῦ χαρακτῆρός μου νὰ γίνω καταδότης, πλὴν νομίζω πρέπον νὰ διαφωτίσω τὴν συνείδησίν σας. Ὅσῃν ὑπόληψιν ὀφείλετε πρὸς ὅσους ἐκ τῶν συναγωνισθέντων ἐνήργησαν τιμίως κατὰ τὴν δοκιμασίαν ἥτις λαμβάνει ἤδη πέρας, τόσῃν ἀφ' ἑτέρου ὀφείλετε περιφρόνησιν πρὸς ἓνα ἐξ αὐτῶν, ὅστις σᾶς ἠπάτησεν οἰκτρῶς. Κηρύττω ἐδῶ, μ' ὄλον τὸ θάρρος, ὅτι ὁ Βριζάκος δὲν ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς Πιπιρούλας,

καίτοι ἐπαίρεται δι' αὐτό. Κατεχράσθη τῆς εὐπιστίας τῆς μικρᾶς αὐτῆς, τῶν γονέων τῆς καὶ τῆς ἰδικῆς σας ἀκόμη! Ὅσον δὲ διὰ τοὺς μάρτυράς του εἶναι ψεῦσαι καὶ ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω.

Ἡ φοβερὰ αὐτὴ καταγγελία, ριφθεῖσα ἐν μέσῳ μεγάλης σιωπῆς ἐξέπληξε τοὺς πάντας.

Ὅλα τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τοιαύτης κατηγορίας.

Ὁ Βριζάκος μὲ ἐν πῆδημα εὐρέθη ἐμπρὸς εἰς τὸν Γίλον.

— Ψεύτη! εἶπε μὲ πνιγμένην φωνήν.

— Εἶπα ὅτι θ' ἀποδείξω ὅ,τι ἰσχυρίσθην, ἀπῆντησεν ἡσύχως ὁ ἐξάδελφος τοῦ Φρίκου. Αἶ, σὺ Πῖκο! Πῖκο, ἐδῶ.

Ὁ Πῖκος ἐπροχώρησε καὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς Κουκουβάγιας, παρὰ τὰ ἄγρια τσιρίγματα τοῦ ἀθλίου Βριζάκου, ὅστις εὐθύς διεγράφη τοῦ διαγωνισμοῦ. Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κέλδα ἐκυκλοφόρησεν ἐν μιᾷ πνοῇ μεταξὺ τῶν παρεστώτων. Τὸ εὐγενὲς στρουθίον ἐκόμπαζε μὲ περισσοτέραν παρά ποτε ὑπερηφάνειαν. Τοῦτο βλέπων ὁ Βριζάκος ἐφώναξεν ὑποδεικνύων αὐτόν :

« Ἄ. μὲ θεωρεῖτε ἀπαταιῶνα. Ποῖον δὲ ὄνομα θ' ἀποδώσετε εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐστολίσθη μὲ ξένα φτερά ;

— Αὐθάδη! ἀπῆντησεν ὁ Κέλδας, ὅλοι ξεύρουν ὅτι δὲν ζητῶ ν' ἀπατήσω κανένα.

— Χμ! ἔκαμεν ὁ Γίλος κινῶν τὴν κεφαλὴν του, ἐνόσφ ὁ Βριζάκος ἐκάγχασεν.

Ὁ Κέλδας πολὺ ἐξημμένος ἐξηκολούθησε :

— Κανένα δὲν ἠθέλησα ν' ἀπατήσω. Δὲν ἀπέκρουσα οὔτε τὸ ὄνομά μου, οὔτε τὴν φύσιν μου! Ἐστολίσθη μὲ περὰ λαμπρὰ εἶν' ἀλήθεια, ἀλλ' αὐτὰ ἀποτελοῦν μόνον τὴν στολήν μου.....Στολισμὸς δὲν σημαίνει ἀπάτην.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἐπενέβη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ξερούλια.

« Συγνώμην, κύριε, εἶπεν εἰς τὸν θαυμαστὸν λοφοφόρον, τὸ ἔνδυμά σας εἶναι ἀπλῆ μεταμφίεσις ;

— Βεβαίως, κύριε. Εἶμαι στρουθίον, σᾶς ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐκαλλοπίσθην διὰ νὰ γίνω ἀρεστὸς εἰς τὴν δεσποινίδα Πιπίνου. Τί εὐρίσκετε ἐδῶ τὸ ἀξιόμειπτον ;

— Τίποτε τὸ ἀξιόμειπτον. Πλὴν τὸ νὰ φέρῃ τις ὠραῖον ἔνδυμα δὲν σημαίνει ἀνδραγαθίαν.»

Προσέθεσε δὲ κατόπιν, ἀφοῦ ἀντήλλαξε μερικὰς λέξεις μετὰ τῶν συναδέλφων του :

« Κύριε Κέλδα, δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὡς σοβαρὰν τὴν συμμετοχὴν σας εἰς τὸν διαγωνισμόν.»

— Τί κριμα, ἐμουρμούρισεν ἡ Πιπίνα, νὰ μὴ ἦναι δικά του τὰ ὠραῖα αὐτὰ φτερά.

Ὁ Κέλδας λίαν συγκεκινημένος ὑπεκλήθη σοβαρῶς.

« Εἶμαι ἀπελπισμένος.....Πιστεύω τοῦλάχιστον ὅτι κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει διὰ τὴν εὐσυνειδησίαν μου.

— Ὅχι βεβαίως, κύριε Κέλδα!

Ὁ Βριζάκος ἐγέλασεν ἠχηρῶς. Ὁ Ξερούλιας ἐξηκολούθησε :

« Τοῦναντίον ὅμως ὑπάρχουν εἰς τὴν διαγωγὴν τοῦ κ. Βριζάκου ἐπιβαρυντικαὶ περιπτώσεις, τὰς ὁποίας θὰ στιγματίσω ἐνώπιον τῆς εὐγενοῦς ὀμηγύρεως.

« Κακοῦργε.....ἄτιμε!.....ἠκούσθησαν ἀπὸ τὸν ὄχλον.

Καὶ μερικοὶ ἐκ τῶν παρεστώτων, οἱ πλέον ἀποφασιστικοὶ ἐπροχώρησαν πρὸς τὸν Βριζάκον, ὡς διὰ νὰ τοῦ παίξουν καμμίαν ἄσχημη δουλειά.

Ὁ Κουρκουμπῖνος πλησίον του εὐρισκόμενος τοῦ ἐψιθύρισε :

— Τὰ πράγματα ξυνίζουν . . . Κοψτο λάσπη! . . .

Ὁ Βριζάκος, ὁ ὁποῖος ἦτο μόνον θρασύδειλος, ἐφοβήθη πραγματι ἐνώπιον τῆς ἀπειλητικῆς στάσεως καὶ τῆς ἀποκηρύξεως τῶν συμπολιτῶν του. Ἐπέταξεν ἀπροόπτως βιαστικά.

Οἱ συναγωνισταὶ ἔμειναν ὄθεν τρεῖς καὶ οἱ ἔνορκοι προέβησαν εἰς τὴν συζήτησιν. Δὲν ἐβράδυναν πολὺ ὁ Ξερούλιας, ἐπιβαλὼν τὴν σιωπὴν, ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς :

— Κυρίαί, Κύριοι, συνοψίζω τὴν συζήτησιν· Κίκης ὁ Γαζίας ἔγνω ν' ἀναπτύξῃ, κατὰ τρόπον ἐπιβαλλόμενον εἰς τὴν προσοχήν, τὴν ὑπερτάτην τῶν ἀρετῶν μας. Φοῖκος ὁ Σκουφᾶτος μᾶς ἔδωκεν ἐνδείξεις ταλάντου θαυμαστοῦ, εἰς τέχνην λίαν παραμεληθεῖσαν παρ' ἡμῖν· πλὴν ὁ Λίλιος ἀνέπτυξε γνῶσιν, μὴ παραβαλλομένην πρὸς καμμίαν ἄλλην εἰς ἔργον, ἐν ᾧ τὸ τερπνὸν καὶ τὸ ὠφέλιμον ταυτίζονται καθ' ὀλοκληρίαν. Οἱ ἔνορκοι προκηρύσσουν νικητὴν τὸν Λίλιον.

Ἡχηραὶ ἐπευφημίαι ὑπεδέχθησαν τὴν προκήρυξιν ταύτην

Ὁ πρόεδρος τῆς ἑλλανοδίκου ἐπιτροπῆς ἐπέβαλε καὶ πάλιν τὴν προσοχήν.

— Μᾶς μένει, εἶπε μὲ τρόπον εὐχαρι, νὰ μάθωμεν ἐὰν ἡ Δεσποινὶς Πιπίνου ἐπικυροῖ τὸ ψήφισμα.

Ἡ Πιπιρούλα ἐπροχώρησε καὶ ἐν μέσῳ μεγάλης σιωπῆς :

— Ἡ ἀπόφασίς σας μὲ καθιστᾷ εὐτυχῆ, εἶπε μὲ συγκεκριμένην φωνήν.

Ὁ Κίκης εἶχε χάσει τὰς φρένας, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαγωνισμοῦ ἔμαθε ὄθεν μὲ μεγίστην ἀδιαφορίαν.

— Ὅσον διὰ τὸν Φοῖκον ἐπέταξεν μακρὰν, λυπημένος καὶ ἀπηλπισμένος, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Γίλου.

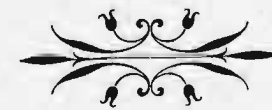
Τὸ αὐτὸ ἑσπέρας, ὁ κύριος Κοσσυφάκης, ἐπισκεπτόμενος τοὺς τροφίμους του, ἠπόρησεν ἀρκετὰ ἐπανευρίσκων τὸν καλλιτέχνην εἰς τὸ κλουβί, τὸ ὁποῖον εἶχε μείνει ἀνοιχτόν, ἀφ' ὅτου αὐτὸς εἶχε φύγει.

Ἐκλείσεν ἡσύχως τὴν θυρίδα, ἀγνοῶν ποία μεγάλη ἀπελπισία τοῦ ἐπανάφερε τὸν φυγάδα.

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ Λίλιος καὶ ἡ Πιπιρούλα ἠνώθησαν.

Ἡ Πιπίνα μεταβάλλουσα ἅπαξ ἔτι γνώμην, ἦτο τώρα εὐτυχῆς νὰ ἔχῃ γαμβρὸν ἕνα τόσον ἰκανὸν ἀρχιτέκτονα. Ἐντὸς ὀλίγου, ὅλα τὰ στρουθία ἦλθαν νὰ τὸν συμβουλευθοῦν, διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς των καὶ ὁ Τιτίλος ἐγέλα κατ' ἰδίαν σκεπτόμενος ὅτι τὸ στρατήγημά του ἐπέτυχεν. Εἶχε συμμίξει τὴν φυλὴν τῶν χλαμιδήρων καὶ τὴν τῶν στρουθίων· τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὁποῖον τὸ ἀνέμενεν, ἦγουν μεγάλη μεταξὺ τῶν στρουθίων πρόοδος.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Πιπίνου δὲν ἀνεκάλυψαν ποτὲ τὴν ἐπινόησιν τοῦ γηραιοῦ των φίλου, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἠξιώθησαν ν' ἀναθρέψουν τὸ τέκνον των. Ἡ Πιπιρούλα τοὺς ἠγάπα, τὴν ἠγάπων καὶ αὐτοί, ὡς ἴδιον τέκνον. Καὶ ἦτο πράγματι τὸ παιδί τῆς καρδιᾶς των, ἀφοῦ εἶχον ἀφοσιωθεῖ εἰς αὐτήν. Καὶ οἱ μικροὶ Λιλίου Πιπίνου, οὔτε στρουθία ὅλως διόλου, ἀλλ' οὔτε καὶ χλημυδῆρες ἔθεσαν, διὰ τῆς χάριτός των, τὴν κορωνίδα εἰς τὴν χαρὰν τοῦ γηραιοῦ ζεύγους, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἔφερον τὴν σύγχυσιν εἰς τὰς γνώσεις τῶν φυσιοδιφῶν, ἕνεκα τοῦ ἰδιορρύθμου πτερώματός των.



ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΑΒΛΕΠΤΗΜΑΤΑ

Ἐν σελίδι	7 στίχος	20 διορθώσατε	. . .	εἶχα
38	7	7	..	ὑγιῆ
47	18	18	..	Βριζάκον
49	23	23	..	Φιλύραν
48	6	6	..	ανάγκην
66	15	15	..	γράμμα
68	4	4	..	ὄνειροπολῶν
70	18	18	..	λιποθυμία
83	17	17	..	ἰλαρότης
84	9	9	..	πεταλοῦδαι
90	22	22	..	στρατολογουῖνται
96	22	22	..	συστάδος
103	27	27	..	παγίδα
123	8	8	..	ἄθλον
124	12	12	..	αὔρα
129	12	12	..	ἐξῆς
132	15	15	..	ἔναν
139	23	23	..	ἄθλος
152	8	8	..	ἰστάμενον
160	25	25	..	ἀσθματικός
165	3	3	..	τὸν χλωρίονα
173	3	3	..	Βριζάκον
178	11	11	..	αὐτοὶ μὴ συγκρατούμενοι
184	1	1	..	τοῦ Κοσσυφάκη
190	5	5	..	περιηγήθη
195	9	9	..	μεταξὺ δύο
195	9	9	..	κρούσεων
198	13	13	..	αἱ χελιδόνες
199	5	5	..	ἔχάνετο
199	24	24	..	χωρὶς κεντημένη
200	18	18	..	σὲ μόνον
203	7	7	..	γαλήνειον
209	2	2	..	προανήγγελων
208	12	12	..	προανήγγελεν
209	19	19	..	γαλήνειον
210	14	14	..	ταῦτα
211	11	11	..	γαλήνειον
212	3	3	..	τὴν εὐθείαν
215	27	27	..	ἐγκλιματισμοῦ
218	13	13	..	ἰταμότης
224	24	24	..	τοῦ
232	11	11	..	ἐκολακεύετο
236	19	19	..	σῶσας
253	25	25	..	αἰφνιδίως
255	5	5	..	ὁ ξένος.
262	22	22	..	Φιλύρας



 **SISMANGOLIO**
MILANO